

കാവന കാളഭ്രം

15

2002 ഫീബ്രുവരി - ഏപ്രിൽ

കാവറ്റ കാളമ്പട്ടി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സംഖാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 4

ലക്കം 3

വില 15 രൂപ

ചീഫ്‌എഡിറ്റർ :

ഡോ. എം. ആർ. എലവവാരിയർ

മാനേജിംഗ് എഡിറ്റർ :

പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ :

എം.എം. സചീനൻ

എഡിറ്റോഴ്സ് :

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കെ. പി. ശങ്കരൻ

കെ. പി. മോഹനൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സംഖാരകട്ടസ്സ്

(രജി. 440 / 92)

കോട്ടയ്‌ക്കര - 676 503.

ഇളളടക്കം

മുൻകുറി 3

കവിത

പാഠം	40	പി.എം. ശോവിന്നുണ്ടി
രക്ഷാമന്ത്രം	63	മേലത്ത് ചട്ടങ്ങൾവരൻ
തണ്ടുത നഗരത്തിൽ	64	ജയദേവ കൃഷ്ണൻ
മുറിയിലുള്ളത്	65	വിഷ്ണുപ്രസാർ
വിച്ചിരേന്നൈരും പുച്ച്	66	പി.പി.കെ. പൊതുവാൾ
ദ്രോബൻ കമകളി	69	പി.എം. പളളിപ്പാട്
വേദനയറിഞ്ഞിട്ടും	70	ഇളം പിരീര
പർഡ	71	ഇർത്തിയാണ് ധാർക്കൻ
ഒരു ദിവാസപ്പന്തത്തിന്റെ അഴക്	72	പി.കെ. ജാനകികുട്ടി
പെണ്ണ്	73	കുറിഞ്ഞിലക്കോട് ബാലചന്ദ്രൻ
നക്ഷത്രം വിശൽ	81	ലോപ
നക്ഷത്രം വിശൽ	82	ചേരൻ ടി.സി.
സാക്ഷി	83	സന്തോഷ് കോറമംഗലം
വിതുന്പൻ	84	വാസുദേവൻ കോറോം

വായനാനുഭോ - ഇന്ന്

സംവാദം സംസ്കാരം ചരിത്രം	5	ഹ.പി. രാജഗോപാലൻ
മലയാള കവിതയുടെ വർത്തമാനാവസ്ഥ	19	കെ.പി. ശക്രൻ
നോവൽ അവസ്ഥയും ആവ്യാനവും	27	ധോ.കെ.പി. മോഹൻ
വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യം	33	ധോ. കെ.ജി. പറലോസ്
ഇന്നനേത്ത ചെറുകമ്മ	41	ധോ. കെ.എസ്. രവീകുമാർ
'സഹ്യം ഉക്കന'ക്കുറിച്ച് ചില നോക്കുകൾ	47	മാധവൻ അയ്യപ്പത്ത്
തെയ്യത്തിന്റെ സംഖിയനം മലയാളക്കമ്പിയൻ	55	എ.എം. ശ്രീധരൻ
സർഗ്ഗശേഷിയുടെ അത്ഭുതം	75	കെ.പി.ശക്രൻ
കണ്ണാടികാണ്ണാളം ചിലത്	85	ചേർക്കാട് സാദിപനി
വായനാമുൻ	89	ഉള്ളി ആമപ്പാറയ്ക്കൻ
പരുവിസയിലെ ഓർമകൾ	92	എ.കെ.കെ. മേനോൻ

കവർ ഡിജെസ്റ്റ് : പ്രസാർ

മുൻകൗൺ

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

ഇക്കാല്പന്തര ക്യാമ്പിനെക്കുറിച്ച് കഴിഞ്ഞലക്കാത്തിൽ സുചി പ്ലിച്ചിരുന്നുവെല്ലോ. പെരിന്തൽമണ്ണയിൽ ‘നാലുകെട്ട്’ൽ വെച്ച്, മെയ് 10, 11, 12 തീയതികളിൽ ക്യാമ്പു നടന്നു.

സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള ശ്രദ്ധാത്മകതയോ, പേരിടലിൽ ഒതുക്കി നിർത്തുന്ന, അമവാ പേരിടലിലെക്കിലും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ആരോ നടത്തുന്ന ടുറിസ്റ്റ് കേന്ദ്രമോ ഹോട്ടലോ മറ്റൊ ആയിരിക്കുമോ “നാലുകെട്ട്” എന്ന ശങ്കിച്ചു, ഒരു സുഹാര്ഷത. ‘നാലുകെട്ട്’, ശ്രീ. എ. പി. രവീന്ദ്രൻ്റെ വിട്ട. ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിടല്ല; രവീന്ദ്രനവിടെ താമ സിക്കുന്നു; സകുടുംബം. തൈക്കിനിത്തായിലും നാലിറയത്തും കിഴക്കി നിയിലും അടുക്കളെയിലും നടുമുറ്റത്തും പുമുഖത്തും മുറ്റത്തും പിറ കിലെ നെല്ലിച്ചുവച്ചിലുമായി മുന്നുഡിവസം ക്യാമ്പ് തികന്ന് തുവി. ആ സൗഹ്യം തൈങ്ങളിൽച്ചില്ലരെയകിലും വീർപ്പുമുട്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. കുട്ടത്തിൽപ്പറയടക്ക; രവീന്ദ്രൻ്, സാക്ഷാത് ചെറുകാടിന്റെ മുത്തമകൾ. ചില ദശകങ്ങൾക്കുമുൻപ്, കേരള സാഹിത്യസമിതി, എന്ന് വി. യു.ടേയും മറ്റും നേതൃത്വത്തിൽ, സഫലമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കാലത്ത്, സംഘ ടിപ്പിച്ചിരുന്ന ക്യാമ്പുകളിൽ ചെറുകാടിന്റെ സാന്നിധ്യം, പെരിന്തൽമണ്ണ ക്യാമ്പ് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ക്യാമ്പ് എവിടെ വെച്ച് നടത്തിയാലും, സർവ്വതെ നിരഞ്ഞുനിന്ന ആതിമേയതയും ചെറുകാടിന്റൊയിരുന്നു, അനുനാക്കേ. പാലക്കാട് ജില്ലാ കവി-കാമ്പികസമേളനങ്ങളുടേയും അന്തരീക്ഷം മറിച്ചായിരുന്നില്ല.

ഇരുന്നുറിപ്പുരം അപേക്ഷകരിൽ നിന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്ത ഇരുപതു യുവകവികളാണ് ക്യാമ്പിൽ പങ്കെടുത്തത്. മുൻകൊല്ലുങ്ങളിൽ, മുന്നൊ നാലോ പെണ്ണകുട്ടികൾ ക്യാമ്പിൽ എത്തിപ്പേടാറുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇത്ത വസ, തിരഞ്ഞെടുത്ത ലില്ലു നോക്കിയപോൾ, സ്റ്റ്രൈ-പുരുഷാനു പാതം, 50:50 ! മലയാളകവിതയിൽ സ്റ്റ്രൈ സാന്നിധ്യം സന്ദര്ഭമാവും, നാശം. ഉറച്ച താളബോധവും പദസാധിനവുമുള്ള ചിലരെക്കിലും ക്യാമ്പിലുണ്ടായിരുന്നു. ക്യാമ്പ് തങ്ങളുടെ കണ്ണ് തുറപ്പിച്ചു. കവിത യുടെ രംഗത്ത് തങ്ങൾക്കിന്നിയും ഏറെ പതിക്കാനുണ്ട് എന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടു എന്ന് അവരിൽ ചിലർ പ്രതികരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ക്യാമ്പനുഭവങ്ങളുടെ ഒരു പരിശോഭം, കെ. പി. ശക്രൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഈ ലക്കത്തിൽ വായിക്കാം; കുട്ടത്തൽ ക്യാമ്പനുഭവങ്ങൾ അടുത്ത ലക്കത്തിലും.

എഴുതാൻ താല്പര്യമുള്ള നാമുടെ ഒരുവർത്തനയിൽ, വാഹനയുടെ കാര്യാന്വേഷണ പരുങ്ങാനാണ്. നാമുടെ കാര്യപരാരൂപരൂത്തി ലേയ്ക്ക്, വാശനയിലൂടെ വേരോട്ടു അടിസ്ഥിതിലേപ്പുന്നതോ പോകട്ടെ; വള്ളത്രേഖാൾ, ആശാൻ തുടങ്ങി, ആ തലമുറയിൽപ്പെട്ട കവികളുടെ കാര്യവും മാറ്റിവെയ്ക്കുക. മഹാകവി ജി, വൈദ്യോപ്പിള്ളി, ഇടങ്ങേ, എൻ വി, പി. കുണ്ഠിരാമൻ നായർ, ഒളപ്പുമണ്ണ തുടങ്ങി, നമുക്കുതൊട്ടു മുൻപെ കടന്നുപോയ കവികളുടെ രചനകളുമായിപ്പോലും നമുടെ ഒരുവകവികൾ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് പാംപുസ്തകങ്ങളിൽ മാത്രമാണ്. കവിതയിലെ പുർവ്വകാല പരിചയം കവിക്ക് ഭാരമാണ്, അതവരെ ദൈനന്ദിനഗവളായുള്ളത് വിലങ്ങുതടിയാണ്, മുൻകാലകവിതകളും മായി യാതൊരു പരിചയവുമില്ലാതിരിക്കുന്നതാണ് മഹാകവി എന്നാക്കുന്നതിന് ആർക്കും സ്വാത്രന്ത്യമുണ്ട്. എഴുതാൻ തുടങ്ങുന്ന യുവതലമുറ, നമുടെ കവിതയുടെ ഇനാലെകളുമായി പരിചയപ്പെടുന്നത് അവർക്കും കവിതയ്ക്കും അനുപേക്ഷണിയമാണ് എന്ന വിവേകം പ്രായപുർത്തിയെത്തിയ മനസ്സുകളിലേ ഉദിക്കുകയുള്ളൂ.

മഹാകവി ജി.യുടെ കവിതകൾ തിക്കണ്ണ ശാരവത്രേഡാട്ടു ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വായിക്കുകയും പറിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ് എന്നും അത് സ്വന്തം കവിതയ്ക്ക് ആരുറപ്പുണ്ടാക്കുമെന്നും തെന്തേ ഭാവന യെയും ജീവിത വിക്ഷണത്തെയും കുടുതൽ വികസരമാക്കുമെന്നും തിരിച്ചറിയാൻ ക്യാമ്പംഗങ്ങളെ സഹായിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ, ഇത്തവണ ക്യാമ്പിൽ മുഖ്യപാഠവിഷയമാക്കിയത് ജി. കവിതകളാണ്. ഇത്, ജി.യുടെ ജൗഗതാബ്ദി വർഷമാണ് എന്നും ഓർത്തിരുന്നു. ക്യാമ്പി നുശേഷം, ഇതിങ്ങാലക്കുടയിൽനിന്ന്, റോഷ്ടി സ്റ്റേപ്പ് എഴുതി: “പെരി നൽക്കു ക്യാമ്പ് ഒരുപാട് ഉപകാരപ്രദമായി. അറിഞ്ഞതൊക്കെയും പാതിരായിരുന്നെന്നും ഇനിയും ഒരുപാട് അറിയാനുണ്ടെന്നും ക്യാമ്പ് പറഞ്ഞുതന്നു. മാത്രമല്ല, കുറച്ചുകവിതകളിലൂടെ മാത്രം അറിഞ്ഞിരുന്ന ജി.യുടെ കാര്യപ്രവശ്യത്തെ കുടുതൽ അടുത്തിരിയാൻ കഴിഞ്ഞതും ഭാഗ്യമായി.” ഇത് ഒരു പ്രതികരണം മാത്രം. ക്യാമ്പ് പാംഗ്വേലയാണ് എന്നുതോന്നുനില്ല.

ക്യാമ്പ് പംന്നങ്ങൾ അടുത്ത ലക്ഷ്യത്തിൽ വായനക്കാർക്കെത്തി ക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് കരുതുന്നു.

ചില പംക്തികൾ ഈ ലക്ഷ്യത്തിലും ചേർക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്ഥലപരിമിതിയെന്ന.

“വായനാനുഭവം-ഈന്” എന്ന പൊതുതലക്കട്ടിൽ, കവിത, നോവൽ, ചെറുകമ്മ, നിരുപ്പണം, വിജ്ഞാനസാഹിത്യം എന്നീ വ്യത്യസ്ത മേഖലകളെ സംശയവം വിലയിരുത്തുന്ന പ്രാശണങ്ങളായ അഭ്യുദയവനങ്ങൾ, ഈ ലക്ഷ്യത്തിലെ മുഖ്യവായനാവിഭാഗങ്ങളായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പംന്നങ്ങൾ ഈ തരത്തിലവതരിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചതിന്, തിരുർത്തുവും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ●

സംഖ്യാദശം, സംസ്കാരം, ചരിത്രം: ഇന്നത്തെ മലയാള സാഹിത്യനിരുപ്പണത്തെപറ്റി ഇ. പി. രാജഗോപാലൻ

രണ്ടുതരത്തിലുള്ള വിലയിരുത്തലുകളാണ് ഇന്നത്തെ മലയാള സാഹിത്യ നിരുപ്പണത്തെപ്പറ്റി പൊതുവെ ഉണ്ടാവുന്നത്. ഒന്ന്- അശ ഉമായത്. രണ്ട്- ദുർവ്വാവ്യാനം ചെയ്യുന്നത്. വിമർശനം നാറുന്നു എന്ന് എന്ന്. കൃഷ്ണൻ നായർ മലയാള മനോരമ വാർഷികപ്പതിപ്പിൽ തിരിച്ച് പ്രസ്തുതയുന്നു. ഫോ. സുകുമാർ അഴീക്കോട് അതിനെ പിന്നുണ്ടാക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യാട്ടുഡേ സാഹിത്യ വാർഷികപ്പതിപ്പിൽ ഇന്തേ നിലപാട് ആവർത്തിക്കുന്നു: “ഈന് ശ്രമകാരരണ്ട് താല്പര്യത്തിന് വേണ്ടി എഴുതിക്കൊടുക്കുന്നതാണ് വിമർശനം. ആവർക്കുതന്നെ ദഹിക്കാതെ ആശയങ്ങളാണ് നിരുപകൾ എഴുതിവിടുന്നത്. ആവർക്ക് സർവ്വത്തെന്നു സമീപനമായ സമീപനമില്ല”. “ദരിദ്ര എത്രയോ ലളിതമായി എഴുതുന്നു.” എന്നൊക്കെ തട്ടിവിടുന്ന അഴീക്കോടിന്റെ ഇപ്പോൾ അഭിമുഖ വണ്ണം ചെയ്യുന്നതു അതിലെ തത്ത്വങ്ങളാണ്. ആശയദ ഹനം, സർവ്വത്തെന്നു തുടങ്ങിയവ. ആവയക്കുന്നിച്ച് ഇപ്പോൾ എന്നും പറയുന്നില്ല. എ.കൃഷ്ണൻ നായരുടെയും, ഫോ.അഴീക്കോടി ന്റെയും നിലപാടുകൾ താനാങ്ങളുടെ വാർധക്യത്തിന്റെ അലസമായ വായ്ത്താരികളാണ് എന്നു കണക്കാക്കി ആവശ്യിക്കാനാണ് തോന്നുന്നത്. പരേക്ഷ എൻ.എസ്.മാധവൻ ഇങ്ങനെയാണും വിടാൻ വയ്ക്കുന്നു. മാധവൻ പറയുന്നു: മാരാർക്കുശേഷം മലയാളത്തിൽ നിരുപ്പണം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ ഉള്ളത് സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനമാണ്. വാർധക്യ

മല്ല പ്രത്യന്ത എന്ന് ഇത് വായിച്ചുതോടെ മനസ്സിലായി. ഈ അരോപണങ്ങളിൽ കാബുംഭാ? എന്താണ് സാഹിത്യവിമർശനത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ നില? നിരുപണത്തിന്റെ “മഹത്തായ” ഒരു ഭൂതകാലവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ നിരർത്ഥകമാണോ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യവിമർശനം?

സാഹിത്യവിമർശനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ചിലത് പൊതുവായി പറയാനുണ്ട്.

ഒന്ന് : കവിക്കോ കമാ കൃതിക്കൊ നോവലിസ്റ്റിനോ മറ്റോ വേണ്ടിയുള്ള തല്ലി സാഹിത്യവിമർശനം. കവിയുദ്ധശിച്ച അർത്ഥമം എന്തെന്ന് നിരുപക്കനറിയില്ല. അമവാ വല്ലവിധത്തിലുമറിഞ്ഞാലും അത് വിമർശനത്തിൽനിർണ്ണായകമായ പ്രാധാന്യമുള്ള വിഷയമല്ല.

രണ്ട് : വിമർശനം ഒരു കൃതിക്കുവേണ്ടിയുള്ളതുമല്ല - അതിനെ പ്രചരിപ്പിക്കാനുള്ളതല്ല.

മൂന്ന് : വിമർശനം കൃതിയെ മുൻനിർത്തി നടത്തുന്ന സർഗ്ഗാത്മക പ്രവർത്തനമാണ്. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചാണ് വിമർശനവും പറയുന്നത്. Poetry is the criticism of life എന്ന അർത്ഥം വചനംപോലെ Criticism is the criticism of life എന്നതും നേരാണ്. അതിനുള്ള ഉപാധി മാത്രമാണ് കൃതി. സാന്ദര്ഭം തികമായി അസാഹിതീയം എന്ന് കരുതിവരുന്ന അറിവുകളുടക്കം സാഹിത്യവിമർശനം ഉപയോഗിക്കും. അത് സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു രണ്ടാംകിടവുംതായില്ല. “സർഗ്ഗാത്മക സാഹിത്യ”ത്തിൽ തോറ്റവരുടെ ലായവുമല്ല.

നാല് : വിമർശനം വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ സോഷ്യൽ ഓഫീസ് അംഗം. സമൂഹത്തിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന കൃതിയെ ഒന്നുകിൽ ആ സമൂഹം തന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ വേരെയോരു സമൂഹം വായിക്കുകയാണ്.

അഞ്ച് : സാഹിത്യവിമർശനത്തിന്റെ അഞ്ചാന വിഷയം അനുഭാവശംമാണെന്നു കണ്ണ സാഹിത്യകൃതികളല്ല. വിമർശകന്റെ പണി പൂതിയ കൃതികളെ ശ്രേഷ്ഠമാക്കുകയുമല്ല.

ആറ് : സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യവും വിമർശനസാഹിത്യവും എപ്പോഴും ഒന്നിച്ചു വികസിക്കുമെന്നില്ല. സജീവമായ വിമർശനമില്ലാതെ നല്ല സാഹിത്യമുണ്ടാവാം - ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം പോലെ. ആനുകാലികസാഹിത്യമില്ലാതെ മികച്ചസാഹിത്യവിമർശനവും ഉണ്ടാവാം എ.ഡി.11-ാം നൂറ്റാണ്ടുമുതലുള്ള സംസ്കൃതകാവ്യചീതകൾ പോലെ.

- എഴ് : ഒരു സാഹിത്യവിമർശനരിതി ഒരു കാലത്തെ ഏല്ലാ കൃതികളെയും ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നില്ല. ‘ഒരു സാഹിത്യം’ പല ജീവിതമേഖലകളെയും വിടുന്നതുപോലെ വിമർശനവും വിടും. നിരുപകൾ കാറ്റ് ലോഗ് പണിയുന്നയാള്ളു. എന്തു കൊണ്ട് കുറേ കൃതികളെ വിടുന്നു എന്നത് പ്രത്യയശാസ്ത്ര പരമായ ആലോചനയ്ക്ക് - സാഹിത്യ വിമർശനത്തിനു തന്നെ - വിഷയവുമാണ്. ഏന്നാലും ഈ പരിഹരിക്കേണ്ട ഒരുപ്രേഷണമല്ല.
- എൽ : വായിക്കുന്ന കൃതികളെല്ലാം വിമർശകൾ സമകാലികകൃതികളാണ്- ഒരു സവിശേഷാർത്ഥത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ വെച്ചേ വായന നടക്കുകയുള്ളൂ. സമകാലവുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ വായന നടത്തുന്ന ഏകാകിയായ സാഹസികൾ യഥാർത്ഥ സാഹിത്യവിമർശകനല്ല.
- ഒമ്പത് : വായിക്കുന്ന കൃതികളെല്ലാം വിമർശകൾ സ്വദേശീയകൃതികളാണ്. ഒരു സവിശേഷാർത്ഥത്തിൽ സ്വന്തം ദേശീയതയുടെ കണ്ണാലേയാണ് അയാൾ ഏത് കൃതിയും വായിക്കുന്നത്. അയാൾക്ക് സ്വദേശീയമായ ഒരു പാംമേ ഏത് കൃതിയിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കാനാവു. വിദേശപര്യുടെന്നതിനല്ലോ സ്വദേശപഠനത്തിനാണ് അയാൾ ഏത് വിദേശകൃതിയും വായിക്കുന്നത്.
- ഈ വിചാരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യവിമർശനത്തെക്കുറിച്ച് പറയാനാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതിനായി “ആധുനികതാവാദത്തിന് ശേഷമുള്ളത്” എന്നൊരു ഗണത്തെ ആവത്തരിപ്പിക്കുകയാണ്. കെ.പി.അപ്പനും മറ്റും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതായി ഏറെയാളുകൾ വിശസിക്കുന്ന ആധുനിക താവാദ (Modernist) നിരുപണമെന്താണ് ചെയ്തത് ?
- ഒന്ന് : ആശയവാദപരമായ സമീപനങ്ങൾ വെച്ചേ ദേശീയത, സാമൂഹികത, തുടങ്ങിയ അംശങ്ങളെ തിരസ്കരിച്ചു. കേവല ലാവണ്യവാദത്തെ പകരം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു.
- രണ്ട് : ഭാഷയിലെയും അനുഭവത്തിലെയും കേരളീയമായ, ഭാരതീയമായ യാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ പരിഗണിക്കാതെ ‘ദാർശനികം’ എന്ന ഗണത്തെ വ്യാപകമായി ഉപയോഗിച്ചു. ഒരുുഭവത്തയും അതിന്റെ തനിമയിൽ, വെവരുധ്യം - വെവവിധ്യങ്ങളിൽ കാണാതെ, ദാർശനികമായ ആവ്യാനമായി വായിച്ചു. ഈ നൃനീകരണവാദമാണ് - കടുത്തയിനം.

- മുന്ന് : ഭാഷയെ അതിഭൗതികമായ ഒരു അംഗമായി ആശേഖരിച്ചു. ലാവണ്യവാദത്തെ മുൻപിൽ നോക്കാതെ സ്വീകരിച്ച് കൃതിയുടെ അർത്ഥസാധ്യതകളെ ചെറുതാക്കി.
- നാല് : സംബാദാത്മകമായ വിമർശന ഭാഷയ്ക്കുപകരം അലക്കാരങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കാവ്യഭാഷ മനോഹരമായി ഉപയോഗിച്ചു. അങ്ങനെന്ന വായനക്കാരനെ ആലോച്ചിക്കാൻ വിടാതെ, അയാളുടെ മനസ്സിനെ ഹരിച്ചു.

ആധുനികതാവാദവിമർശനം ഇന്നും തുടരുന്നുണ്ട്. കെ.പി. അംപ്പൻ ഇന്ന് ‘ദാർശനികാവസ്ഥ’ എന്ന് പറയുന്നില്ല എന്നേന്നുള്ളൂ. ആധുനികതയുടേതായ അനേക ചിന്താമാത്യകകളിൽ ചിലത് തെരഞ്ഞെടുത്തു, ലളിതവത്കരിച്ച് ഉപയോഗിക്കുകയാണ് ഇന്നും അപ്പും. ഈന് ‘ദാർശനികാവസ്ഥ’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പിടിച്ചുനിൽക്കാനാവില്ല എന്ന് അവന്നാർക്കെറിയാം. അതിനാൽ അതിന് പകരം വെറുതേ ‘ചരിത്രം’ എന്ന് എഴുതിവെക്കുന്നു. “ഒരു വിശിഷ്ടത മറ്റാരു വിശിഷ്ടതയ്ക്ക് വഴി മാറിക്കൊടുത്തു” എന്നു മാത്രമേ കെ.പി. അപ്പും ആധുനികതയിൽ നിന്ന് ഉത്തരാധുനികതയിലേക്കുള്ള മാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് പറയാനുള്ളൂ. ‘ചരിത്രം’ എന്നവാക്ക് ഇപ്പോൾ തലങ്ങും വിലങ്ങും ഉപയോഗിക്കുന്ന അപ്പും “തകഴിയുടെ നിലപാട് അനാസ്ഥി നിറഞ്ഞ ധ്യാനാത്മക ഭേദത്തികവാദമാണ്” എന്നൊക്കെയാണ് ഇന്നെന്തുതുന്ത്. ആസ്ഥിരീയ ചരിത്രപരമായ വിഷയമായി കണ്ണ, ബഹുസ്വരതയുടെ നോവലിസ്റ്റായ തകഴിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും തെറ്റായ പ്രസ്താവമാണിത്.

എന്നാൽ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഈ വിമർശകൾ ‘യമോച്ചിതം’ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടത്? ആധുനികാനന്തര വിമർശനം എന്തുകൊണ്ട് പൊതുബോധാദിക്കുന്നു? അനേകിക്കേണ്ട വിഷയമാണ്. ചരിത്രം, സംസ്കാരം, സമൂഹം, ബഹുസ്വരത, രൂപത്തിന്റെ ചരിത്രപരത എന്നിവയിലുന്നുനാണിമർശനത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ നന്നായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടാതെ കാലമാണ് ആധുനികതാവാദകാലം. ആധുനികതാവാദവിമർശനത്തോട് ഏറ്റവും സച്ചിദാനന്ദനയും ബി. രാജീവിൻ്റെയും എൻ.എ. ബലറാമിന്റെയും ചില്ലറ പരിശൈലങ്ങൾ ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ അക്കാദമിയിൽ സംരംഭങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ആഴമില്ലാത്ത ശത്രുതകളുടെയും ന്യൂനീകരണങ്ങളുടേയും ആവർത്തനം മാത്രമാണ് മറുപട്ടണത്തുള്ള വർക്ക് സാധിച്ചത്. സാഹിത്യത്തിന് പുറത്ത് സാമൂഹ്യവാദികളായവരെ പ്ലോദും സാഹിത്യകാര്യങ്ങളിൽ ആധുനികതാവാദികൾക്ക് കൂട്ടിക്കൊടുക്കാൻ മാത്രമേ ദുർബ്രാവഡിയും ഗുണത്തെക്കാളേറെ ദോഷം ചെയ്യുന്നതുമായ ഈ ശാംപ്രദായങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

അതിരിക്കെട്ട്. ഇന്നത്തെ വിമർശനരംഗത്തിലേക്ക് വരം. എതിലാണ് ഇന്നത്തെ നിരുപണത്തിന്റെ പൊതുവേയുള്ള ഉന്നത്? ആധുനിക താവാദികളുടെ ശൈലി തന്നെ പിന്നുടന്ന് സാഹിത്യത്തെ ഭാഷമാ ശ്രമായി കാണുന്ന ആശയവാദപരമായ സമിപനം ഇന്നുംഉണ്ട്. കമ ചുരുക്കിയെഴുതി, വെറുതേയെങ്ങനെ ഇന്നത്തിരിച്ച് പറഞ്ഞ്, 'ചില്ലറ' അഭി പ്രായങ്ങൾ തട്ടിമുള്ളിക്കുന്ന അകാദമിക്ക് നിരുപണത്തിന്റെ തന്നെ തരം താണ രൂപവും ഉണ്ട്. ഈ കൂസ്സറും വിമർശകൾ അനുമാ രൂപപ്പെട്ട വിലയിരുത്തൽ രിതികളെയും ഫലങ്ങളെയും ദർശനപരമായ ഒരു ബലവും ഇല്ലാതെ, ഡെഷണിക്കമായ സത്യസന്ധ്യതയില്ലാതെ, വെറും പുതുമയുടെ പേരിൽ സന്നം ബാലിശവാദങ്ങളിൽ ചേർക്കാൻ ലജ്ജി കുന്നുമില്ല. ഈ പണിയെടുക്കുന്നവർക്കും വിമർശകപദ്ധതിയും അംഗീ കാരവും കൊടുക്കുന്ന മാധ്യമസമീപനവും ഉണ്ട്. എന്നാൽ സാഹിത്യ വിമർശനത്തിന്റെ വർത്തമാനത്തെ ധ്രാർത്ഥത്തിൽ ഇവയോനുമല്ല പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്.

ആധുനികതാവാദത്തിന്റെ ആശയവാദം, ലാവണ്യവാദം, ലിബ റിൽ ഹ്യൂമനിസം, വിശകലനവിരുദ്ധത എന്നിവയിൽ ഉന്നനിന്തക്കുന്ന വിക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വിടുതലാണ് പുതിയ നിരുപണത്തിന്റെ മുഖ്യ. പടിഞ്ഞാറുണ്ടായ നവവിമർശനത്തിന്റെയും (New Criticism) പിരി കിൽ നിൽക്കുന്ന പ്രതീതിവാദ (Impressionist) നിരുപണത്തിന്റെ വാച്ച് യാണ് ആധുനികതാവാദ നിരുപണമെന്ന പേരിൽ ഇവിടെ വന്നത് എന്ന് ഇന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. കെ.പി.അപുനും മറ്റും ചില ആധു നികച്ചിനാമാതൃകകൾ ഉഭൻിച്ചുകൊണ്ട് പ്രതീതിവാദികളുടെ ആന നന്ദത്തമാണാടിയത്. അപുന് ആധുനികതാവാദിപോലും ആവാനിരി കുന്നേയുള്ളൂ. വി.രാജകൃഷ്ണൻ ചില ലേവനങ്ങളാണ് ഇവിടെത്തെ ആധുനികതാവാദവിമർശനത്തിന്റെ നല്ല തെളിവുകൾ. ഇന്നത്തെ നിരുപണം ഈ രിതികളെയൊക്കെ കൈയൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യ വിമർശനം ഇന്ന് വിവിധങ്ങളായ സാമൂഹിക ഉന്നനല്ലുകളിലാണ് സജീ വമായിരിക്കുന്നത്. അത് വിശകലനപരമാണ്, അത് മുല്യനിർണ്ണയം സാധിക്കുന്നതുമാണ്. അത് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങൾ, ആദ്യാന്തശാസ്ത്രം, നരവാശശാസ്ത്രം, നാടോടിവിജ്ഞാനാണിയം, മറ്റ് കലാമാധ്യമങ്ങൾ, ഭദ്രമായ ശാഖകളായി അംഗീകാരം നേടാതെ അറിവുകൾ, പോപ്പുലർ കല എന്നിവയുടെ മാർഗ്ഗിയും ദേശിയുമായ, സ്വദേശിയും വിദേശിയുമായ രൂപങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു കൊണ്ട് സാമൂഹികമായി സജീവമാവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ദന്താണ്. മന: ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങൾ വെച്ചുകൊണ്ടുള്ള തന്റെ എഴുത്തുകൾ സാഹിത്യനിരുപണമാണോ എന്ന സംശയം എറാ.എൻ.വിജയൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നേത് 'ശാസ്ത്ര'ത്തെയും ഉപയോഗിക്കുന്ന വിമർശകന്

അത്തരമൊരു സംശയം ഇല്ല. എത്ത് മാർഗ്ഗമുപയോഗിച്ചാലും ദേശം, സമുദ്രം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ചില ഉൾക്കാഴ്ചകളിലാണ് ഈ സാഹിത്യവിമർശനം എത്തിച്ചേരുന്നത്. വർഗ്ഗപരമായ നിലപാടുകളുടെ സംഘർഷ-സമന്വയങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയിൽ വരാതെ പോകുന്നില്ല. വർഗ്ഗ വിക്ഷണത്തിന്റെ യാന്ത്രികതയിലുള്ള വിമർശനം പോലും വർഗ്ഗവീക്ഷണത്തെ വേറോരു തലത്തിൽ സാധ്യകരിക്കുന്നതാണ്. ഭാഷയെ രൂപക്കങ്ങൾക്കാണ് അലങ്കരിക്കുന്ന രീതി ചെടിപ്പുള്ളവാക്കുന്നതാണെന്ന് പുതിയ നീരുപണം തിരിച്ചറിയുന്നു. ഈ നിലപാടു വിമർശനം സംഖ്യാ തുകമാണ്- അത് ഏകാന്തരാഹണമല്ല.

സാഹിത്യവിമർശനം അന്തർവിജ്ഞാനീയപരമായ സംസ്കാരപഠനത്തിന്റെ നിലയിലേക്ക് വളരുന്നതാണ് നാം ഈ കാണുന്നത്. എല്ലാ തലത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും പ്രതികരണങ്ങളുടെയും സാകല്യമാണ് സംസ്കാരത്തിൽ നിന്ന് കൃതിയേയും കൃതിയിൽ നിന്ന് സംസ്കാരത്തെയും വായിക്കുന്നതാണ് ഈ പ്രസ്വലമായിത്തീരുന്ന സാഹിത്യവിമർശനം. കൃതി സ്വയംപൂർണ്ണമായ ഒരു ടണ്ടവ്യവസ്ഥയാണെന്നും വിമർശകൾ അതിൽതന്നെ നീന്തിത്തുടിച്ചാൽ മതിയെന്നുമുള്ള വിശ്വാസം ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. കൃതിയെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ അറിവുകളിലേക്ക് കൊണ്ടുവരികയാണ്, മറ്റാരുതരത്തിൽ, കൃതിയെ ചരിത്രവർക്കരിക്കുകയാണ് സാഹിത്യവിമർശനം ചെയ്യുന്നത്. രചനയിലെ വ്യക്തിവാദത്തെ ദ്രാക്കുകയാണ് അത്. ഒരു കൃതി ഒറ്റതിരിഞ്ഞ പ്രതിഭാസമാണെന്ന വിശ്വാസത്തെയും അത് ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഒരു കൃതി മറ്റാരുപാട് കൃതികളിലേക്ക് പടരുന്നു എന്നാണെന്നും ഒരു കൃതിയിലേക്ക് മറ്റാരുപാട് കൃതികൾ പടരുന്നു വെന്നും, ഇത് രചനയിലെ മാത്രമല്ല വായനയിലേയും യാമാർത്ഥ്യമാണെന്നും പുതിയ വിമർശനം ഉറപ്പിക്കുന്നു. പാഠാന്തരബന്ധത്തിൽ (Intertextuality) തിൽ ഉള്ളൂന്ന ഇത് സമീപനം കൃതിയെ സാമൂഹികമാക്കുകയാണ്. സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെ കേമത്തം ഒരു രോഗമായിത്തീരുന്ന ഒരു സമുദ്രാധികാരിയെ സാഹിത്യത്തിലെ സ്വകാര്യസ്വത്തുവാദത്തെ സകാരണം നിശ്ചയിക്കുകയും പണ്ഡിതന്മാരുന്നതുവും ഒരു ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതുമായ പൊതുസ്വത്തുമാത്രമുള്ള സമുദ്രാധികാരിയുമാണ് അകർഷകമായ ആവ്യാനരൂപമാണ് സാഹിത്യമെന്ന് തെളിയിക്കുകയുംാണ് ഇങ്ങനെ സാഹിത്യവിമർശനം. ഒരു കൃതി ഒറ്റയർത്ഥവുമായി നിൽക്കുകയില്ല എന്ന ആശയത്തിന് ഈ പ്രാബല്യം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. പാഠങ്ങളേ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളൂ. വ്യാവ്യാനം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഈത്. വ്യാവ്യാനികൾ എന്നത് ഒരു അർത്ഥവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് നൽകുന്ന ഭാഷ്യങ്ങളെയാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. ശ്രദ്ധകാരൻ മുറപോലെ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരുത്താത്തിന് ഇങ്ങനെയൊക്കെ വിവക്ഷകൾ ഉണ്ട്

എന്നാണ് വ്യാവധാനം പറയുന്നത്. എന്നാൽ പാഠം കൃതിയെ ആസ്യ ദിച്ചുള്ള "രു വ്യാവഹാരിക പ്രയോഗ" തിരെ ഫലമാണ്. സാമൂഹിക ഗതിമാറ്റങ്ങൾ, പുതിയൈരുക്കാതിയുടെ പിറവി - ഈതാക്കെ രു കൃതിക്ക് പുതുപാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടയിരിക്കും. ആവേശകരമായ ഈ പുതുമയാണ് പുതുവിമർശനത്തിരെ ഉംഖജം. രു കൃതിയുടെ തന്നെ വ്യത്യസ്ത പാഠങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ കൂടുതലായി പുറത്തുവരുന്നത് യാദുക്കികമല്ല. (ഇന്തുലേവ്, പാതുമായുടെ ആട് - ഈ കൃതികളുടെ പഠനസമാഹാരങ്ങൾ പെട്ട നോർമ്മവരുന്നു.)

ഈ കാഴ്ചപ്പൂർക്കു കൃതിയുടെ കേന്ദ്രവിഷയം, പ്രധാന ഉള്ളടക്കം എന്നീ ആശയങ്ങളെ ഇളക്കുന്നതാണ്. സാദ്വദായികമായ രീതികളിൽ നിസ്സാരമെന്ന് കരുതിവരുന്നതോ, തീരെ ശ്രദ്ധയിൽ വന്നിട്ടില്ലാത്തതോ ആയ രു അംശത്തിൽനിന്നാവാം പുതിയ രു പാഠം. വിമർശകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത്. ഇതിലൂടെ പുതിയ ഏർത്തമം ഉണ്ടാവുന്നു. ചില അധികാരബന്ധങ്ങളെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് ഇതിനകം ഉണ്ടായികഴിഞ്ഞ പാഠങ്ങളെ ഈ പുതിയ പാഠം ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. സാക്ഷരത എന്ന രു അംശത്തിലുന്നി 'വസാക്കിരെ ഇതിഹാസ' തെളിവായി കാണി ഇ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ നടത്തിയ ശ്രമം ഇതിന് ഉദാഹരണമായി പറയാം. 'ഇന്തുലേവ്' യിൽ വരുന്ന മുഗസുചനകൾ ക്രമീകരിച്ചുകൊണ്ട് രു പുതിയ പാഠം നിർമ്മിക്കാനുള്ള കെ.എ.ഓ. നാരേന്ദ്രൻ്റെ 'മുഗസലികൾ, വിജയോസവങ്ങൾ' എന്ന രചനയും എടുത്തു പറയണം. സ്ഥലത്തെ സംബന്ധിച്ച പഠനങ്ങളും ഇതിരെ ഭാഗമാണ്. കാലത്തെ സംബന്ധിച്ച പഠനങ്ങളുകാൾ സാമൂഹികമായ ഉന്നനല്കുകളോടെ ഈ നടക്കുന്നത് സ്ഥലപരതാ (Spatiality) പഠനങ്ങളാണ്. കൃതികളിലെ സ്ഥലം മുല്യവർത്കൃത ഭാഷണങ്ങളാണ് എന്നതാണ് ഇവയുടെ അടിസ്ഥാനാദിശം. പി.കെ.രാജഗേവരൻ്റെ 'ഭാവനാ ഭൂപടങ്ങൾ' ഇതിരെ ഒരുത്തരത്തിലുള്ള ഉപയോഗമാണ് പി.പവിത്രൻ്റെ 'ഇന്തുലേവ്' യിലെ രാശ്യീയഭൂമിശാസ്ത്രം, ഭൂപടം തലതിരിക്കുന്നേം എന്നിവയും പി.പി.രവീന്ദ്രൻ്റെ കമ്മയിലെ ഭൂമിശാസ്ത്രം. എ.ഓ.ഡി.യെ വായിക്കുന്നേം എന്നതും കുറേക്കുടി രാശ്യീയബലമുള്ള സ്ഥലപഠനങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ട്. നോവലിന് മാത്രമായി രു പഠന മാതൃക എന്നതാണിതിരെ പ്രാഥമികമായ പ്രാധാന്യം. മലയാള വിമർശനത്തെ ഇതുവരെ പൊതുവേ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് ഭാവഗിരീ (ലിറിക്സ്) തിരെ രൂപപ്രത്യയശാസ്ത്രമാണ്. അതിൽ നിന്നുള്ള വിടുതിയാണിത്. രൂപവും ജനാധിപത്യവും എന്ന ആശയസമുച്ചയത്തിലേക്കാണ് ബാംഗ്രിൽ ചിന്തയുടെ കേരളീയ പ്രയോഗം എത്തിച്ചേരുന്നത്.

ചരിത്രത്തെ ഒരു വിജ്ഞാനശാഖ എന്ന നിലയിൽ പദ്ധാത്തല
ത്തിൽ നിർത്തി കൃതികൾ വായിക്കുന്നരിതികൾ പുതുമയ്യാനുമില്ല.
കൃതി ഉണ്ടായ കാലത്തിന്റെയും കൃതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാല
ത്തിന്റെയും ചരിത്രപരമായ വിശദാംശങ്ങൾ വെച്ച് കൃതിയെ മൊത്ത
ത്തിൽ പുനർ നിർമ്മിക്കുന്ന നവചരിത്വവാദ (New Historicism) പര
മായ വായനകളും ഇന്ന് ഉണ്ടാവുന്നുണ്ട്. കെ.എസ്.ഗണേഷ് സാധാര
ണ്ണയർത്താത്തിൽ ഒരു സാഹിത്യനിരുപക്കന്മാളും- ചരിത്രകാരനാണ്. ഈ
രണ്ട് പദവികളെയും സമഗ്രമായി ഇണക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു രീക്ഷം
ഈതുവരെ കാര്യമായി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നതുണ്ട്. പതിനാറാം
നൂറ്റാണ്ടു മുതലുള്ള കേരളത്തിലെ സമൂഹമാറ്റങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങൾ
കൊണ്ട് കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളുടെ ഉള്ളടക്കത്തെയും രൂപ
ത്തെയും സദസ്സിനെയും പരിക്കുന്ന ഗണേശിന്റെ ‘കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ’:
വാക്കും സമൂഹവും എന്ന കൃതി മലയാള വിമർശനത്തിലെ ഒരു
മുന്നേറ്റം ആകുന്നത് ഈ പദ്ധാത്തലത്തിലാണ്. ‘കാളിഭാസന്റെ നഗ
രങ്ങൾ’ എന്ന പേരിലുള്ള എം.ആർ.രാജുവാരിയരുടെ ലേവനവും
ഈതെ ഗണത്തിൽ വരുന്നതാണ്. ആനന്ദിന്റെ കൃതികളിലെ ചരിത്രപര
മായ ഉത്കണ്ഠംകളാണ് വേറോരു സമീപത്തിലും ഷാജി ജേക്കബ്
വിശകലനം ചെയ്യുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നത്. നവചരിത്ര
വാദത്തിന്റെതായ സങ്കേതങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടബ്ലൂക്കിലും മുൻപെ
ഉണ്ടായ ഒരു പഠനത്തെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ പറയേണ്ടതുണ്ട്. ചങ്ങന്മുഴ
യുടെ ‘വാഴക്കുല’യെയും ഇടഴേരിയുടെ’ പുതൻ കലവും അരി
വാളി’നേയും താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് തായാട്ട് ശകരൻ എഴുതിയ
ലേഖനമാണ് അത്. ഈരു കവിതകളുടെയും ലഭനയടക്കമുള്ള അംഗ
ങ്ങൾക്കാക്കെ ആധാരമായി സമൂഹപരിത്രകാര്യങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്ന്
തീരുമാനിക്കുകയാണ് തായാട്ട് ശകരൻ. കേസാൽ നായനാരുടെ ‘ദാരക്’
എന്ന ചെറുകമായിലെ കൊള്ളൊണിയൽ ചരിത്രത്തിന്റെ മേഖലയിൽ
വായിച്ചേടുക്കുന്ന എന്റെ ‘ആഴത്തിലെ രാശ്ശീയം’മറ്റാരു പരി
ശ്രമമാണ്.

എഴുത്തുകാരൻ്റെ /കൃതിയുടെ ഉദ്ദേശ്യവും (Intent) പ്രകാശനവും (Expression) തമിലുള്ള പോരും അതിന്റെ സാമൂഹിക കാരണങ്ങളും കണക്കിടക്കുന്ന രിതിയായിട്ടാണ് മലയാളത്തിൽ അപനിർമ്മാണം വികസിച്ചിട്ടുള്ളത്. പാഠത്തിന്റെ അഭ്യാസം എന്ന ആശയവും ഈ തമിൽ ബന്ധമുണ്ട്. അപനിർമ്മാണം കൃതിയുടെ നിശ്ചയത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. അത് എല്ലാം ചെരുംപടി ചേർന്ന ഒന്നാണെന്ന മിമ്യായെ വെളിവാക്കുന്നു.

അപനിർമ്മാണത്തെക്കുറിച്ച് പരിയുന്നതിന് മുൻപായി സുചി പ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു ഘടനാവാദത്തിന്റെ കേരളീയമായ ഉപയോഗ അഭ്യുക്തുമുണ്ട്. ഒരു കൃതിയെ പ്രക്രമി / സംസ്കാരം, ഉയർച്ച / താഴ്ച, പ്രകാശമാനമായത് / ഇരുണ്ടത് - ഇങ്ങനെ ചില വിരുദ്ധവാദങ്ങളാണുന്ന കേവലം വിശകലനപരമായ രിതിയായല്ല ഘടനവാദവും മലയാളത്തിൽ വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. കാരുജിന്റെ 'അബ്യ പ്പറമ്പിൽ' എന്ന ചെറുകമ്പയെക്കുറിച്ച് ഡോ. ശക്തരൻ രവിന്ദ്രൻ നടത്തിയ പഠനംപോലെ വളരെക്കുറച്ചണ്ണം മാത്രമേ ശുഭഘടനാവാദത്തിൽ പെടുന്നവയായി കാണാനാവു. കൃതിയുടെ ഘടനയെമാത്രം വിഷയമാക്കാൻ മടിക്കുന്നവയാണ് ഇവിടത്തെ ഏറെ ഘടനാവാദോപയോഗങ്ങളും. ഫോക്സ്ലോറിസ്റ്റുകൾ പോലും കേവല ഘടനാപഠനത്തിൽ നിർത്തിയിട്ടില്ല. മുല്യനിർണ്ണയത്തിന്റെ ഒരു പ്രാദേശികതലം കൂടി ചേർത്തിട്ടാണ് ഘടനാവാദത്തെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. പുറത്തെ ചരിത്രത്തിലേക്ക് പോകാതെ വയ്ക്കേണ്ടിയുമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഡോ. ടി. പി. സുകുമാരൻ്റെ 'ശുഭവായു' പഠനത്തിൽ ഇതിന്റെ വിജയകരമായ പരിശൃംഖലനെ കാണാം. ഏ. ടി. യുടെയും, ടി. പത്നി നാഭേന്റിയും ചില ചെറുകമകളും ഇങ്ങനെ വിശകലന / മുല്യനിർണ്ണയ വിധേയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്, ഡോ. ടി. പി. സുകുമാരനെ കൃതാതെ വി. സി. ശൈജനും മറ്റും. രൂപപഠനങ്ങളുകുറിച്ചും പരിയേണ്ടത് ഇപ്പോഴാണ്. ആവ്യാസശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച ഉൾക്കൊംചകളുടെ തന്ത്രായ ഉപയോഗങ്ങളാണ് ഇവ. രൂപത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം (Content of the form) എന്ന താണ് ഇവിടെ മാർഗ്ഗവും ലക്ഷ്യവും ഫലവും. ഓരോ രൂപമാറ്റത്തിന്റെയും പിരകിലുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും വൈരുദ്ധങ്ങളും ഇതിലുണ്ട് നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നു. ഇ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ കമാവസാനങ്ങളെ മുൻപിരത്തിനടത്തിയ പഠനവും (കമാവസാനം പരിണാമഗുപ്തത്തിയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം), 'വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ' എന്ന തകഴികമയിലെ ദേവനിൽ തുടങ്ങി പട്ടിയിൽ തീരുന്ന ശ്രേണി അടിമറിയുന്നതിനെക്കുറിച്ചും വൈബിളിലെ ഉല്പത്തിപുരാണത്തിന്റെ വിപരിത പ്രതിഫലനമായി കമമാറ്റനതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഇതു ലേവകൾ പഠനവും ('വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ' ആവ്യാസശാസ്ത്രം) ഇതു വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടുന്നതാണ്.

എല്ലാ വിമർശനവും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമാണ്. എക്കിലും പ്രത്യയശാസ്ത്രവിമർശനം എന്നൊന്ന് പ്രത്യേകമുണ്ട്. ബി. രാജീവൻ 'കയറി' നെക്കുറിച്ചും സച്ചിദാനന്ദൻറെ കവിതയെക്കുറിച്ചും എഴുതിയത് പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ തന്നെ വായനോപാധിയാക്കിയാണ്. എഴുത്ത ഫീൽ, ആശാൻ, ചങ്ങമ്പുഴ എന്നിവരെപ്പറ്റിയുള്ള രാജീവൻറെ ആനുഷംഗിക പരാമർശങ്ങളും ഈ നിലയിൽ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. മാരാരുടെ മഹാഭാരതപാഠങ്ങൾ വ്യാസന് വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവില്ല എന്നും അതിനുകാരണം ആധ്യനിക മുതലാളിത്തകാലത്തിന്റെ സമസ്യകളാണ് മാരാരുടെ പാത്രവിശകലനത്തിൽ തെളിയുന്നത് എന്നുമുള്ള രാജീവൻറെ വിശകലനം പുതിയവിമർശനത്തിന്റെ പ്രകടനപത്രികയാണ്. 'കൂടിയോ ചിക്കലി'ന് ഡോ. എസ്.എസ്. ശ്രീകുമാർ നടത്തിയ വായനയും പ്രത്യയശാസ്ത്ര നിരുപണത്തിലെ ഒരു കൃതിപ്പാണ്.

ബലിത്- സ്ക്രൈ-പരിസ്ഥിതിവാദങ്ങളുടെ പരിപേക്ഷ്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വായനകളും സംസ്കാര പഠനങ്ങളായിട്ടാണ് വരുന്നത്. സച്ചിദാനന്ദൻ, സാരാ ജോസഫിന്റെ ചെറുകമാസമാഹാരമായ 'പാപത്തറിയക്ക് എഴുതിയിട്ടുള്ള 'മുട്ടിനെത്തയുങ്ങൾ' എന്ന അവതാരിക ഒരു ടെട്ട് - സെറ്റിംഗ്. അതിൽ ഉന്നയിച്ച വായനാ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും സാധ്യതകളുടെയും പ്രയോഗമായിട്ടാണ് തുടർന്നുള്ള ഫെമിനിസ്റ്റ് വായനകളേറെയും വന്നിട്ടുള്ളത്. സ്ക്രൈചനകളുടെ ഒരു സവിശേഷ മണ്ഡലത്തെ ഈ വായനകൾക്ക് ഇതിനകം രൂപീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ലിംഗപദ്ധതി, ശരീരം എന്നീ പരികല്പനകളുടെ പരിത്ര- ഭാഷാ ധനികകളാണ് ഈ വായനകൾ ഉന്നമിട്ടുന്നത്. കേമിൽ പശ്ലിയയുടെ Sexual Personal യുടെ മാതൃകയിൽ, മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ സമഗ്ര സ്ത്രീപക്ഷ വായന നടത്തുന്ന ഒരു ശ്രമമം ഇനിയും വരാനിരിക്കുന്നുണ്ടുള്ളൂ. ഭലിത് ഭാഷയെക്കുറിച്ച് കവിയുർ മുരളിയുടെ പഠനം ശ്രദ്ധയാമായ ഒരു നീകമൊണ്ട്. കെ.കെ.ബാബുരാജ്, കെ.വി.ശശി, പ്രദീപൻ പാസ്വിരിക്കുന്ന തുടങ്ങിയവരുടെ ഭലിത് വാദപ്രയോഗങ്ങളും പുതിയ അർത്ഥങ്ങളാണ് മുന്നോട്ടു വെക്കുന്നത്. ഭലിത് വായനകൾക്ക്, മറ്റു വായനകളുകളാൽ ശക്തമായി കൂത്തിക്കൊള്ളുന്ന പോലെ സ്ഥാപന വത്കരിക്കപ്പെട്ട വായനഗീലങ്ങളെയും നേരിട്ടേണ്ടിവരുന്നു എന്നതാണ് എടുത്തു പറയേണ്ടത്. പരിസ്ഥിതി സൗജന്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ രംഗത്തും കുറച്ചേന്നോളം ഉണ്ട്. കെ.സി. നാരായണൻ, പി.പി.കെ.പൊതുവാർ എന്നിവരുടെ ലാഭ്യപഠനങ്ങളുമുണ്ട്. ജി. മധുസുഭന്ദൻ 'കമയും പരിസ്ഥിതി'യും നാനുറോളം മലയാള ചെറുകമകളെ പരിസ്ഥിതിപ്രമേയങ്ങളുമായി ഇണക്കിക്കാണുന്നു. ഈ ശ്രദ്ധ പുതിയതാണ്. എന്നാൽ ഇതിൽ വിമർശകൾ സജീവമായ ഇടപെടലിന്റെ തെളിവുകൾ നിന്നും

കുറവായെ കാണു. വിവരങ്ങാർമ്മകും എന്നാണ് ഈ വലിയ പുസ്തകം തതിലെ സമീപനത്തെ വിളിക്കേണ്ടത്. നരവംശശാസ്ത്രപരമായ പറ നഞ്ചളും നടക്കുന്നു. യോ. രാജൻ ഗുരുക്കളുടെ 'കുറുത്തി' പറമ്പം, സി.ആർ.രാജഗോപാലൻ മറ്റുചില കവിതാപറമ്പങ്ങൾ എന്നിവ ഉദാ ഹരണങ്ങൾ. സാറാജോസപിന്റെ 'തായ്കുല്'ത്തിനും ഇത്തരമെരുപ്പം വന്നുകാണുന്നു. 1969-ൽ സി.എൻ.ശ്രീകിഞ്ചൻ നായർ 'ആത്മ നിന്നയും പകയും' എന്നൊരു ലേവന്നും എഴുതുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ അവസാന ഭാഗം എ.ഡി.യുടെ മുസ്ലിം കമാ പാത്രങ്ങൾക്കു ചുണ്ണം. മുസ്ലിം പക്ഷപാതം എന്നുതന്നെ സി.എൻ.വിളിക്കുന്നു. ഉറുബി നെയും ഈ പക്ഷത്ത് ചേർക്കുന്നുണ്ട്. മലബാറിലെ ഈ അവസ്ഥയുടെ ചരിത്രപരവും നരവംശശാസ്ത്രപരവുമായ പൊരുളുകളെൽക്കുന്നും എ.ഡി.യിൽ നിന്ന് ഉറുബും, ഇടയ്ക്കേരിയും വ്യത്യസ്തരാകുന്നതെങ്ങനെ എന്നും മറ്റും തിരയാൻ സി.എൻ. ശ്രീകിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ചില ഇട അൾഫു മുൻപും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നതാരും ശ്രദ്ധിക്കില്ലപ്പോ- 'ദാർശനി കാര്യരവം' അത്രയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ വികസിപ്പിക്കുക എന്നതും ഇന്നത്തെ ഒരാവധ്യമാണ്.

വിദേശത്തു നിന്നുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സാഹിത്യവിമർശനം ഉന്നും ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഡി.സി.ബുക്കസിന്റെ നവ സിദ്ധാന്ത പരമ്പര, സാഹിത്യനിഖാലൈഞ്ചുകൾ എന്നിവ ഈ ഉപയോഗ തതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് പുറത്തുവന്നത്. ആധുനികതാവാദികൾ ഉപയോഗിച്ചതുപോലെ ചരിത്രപരമായ സാമൂഹിക വിശകലനത്തിൽ നിന്ന് തടയ്ക്കാനമല്ല ഈ. കാഴ്ചയുടെ ഭംഗിക്കും (കപടി) ഗൗരവ തതിനും വേണ്ടിയുമല്ല. അതാന്പരമായ നിശ്ചയങ്ങളോടെ വായനയുടെ ബലം കുട്ടകയാണ് ലക്ഷ്യം. ചില്ലറ പഠനങ്ങൾ മാറ്റിനിർത്തിയാൽ, ശുശ്ര സിദ്ധാന്തവാദികളും കുറവാണ്. അതായത് ദേശീയതയുടെ സംസ്കാരത്തിന് ഇണങ്ങുന്ന മട്ടിൽ പതംവരുത്തിയാണ് വിദേശചുരുക്കുപയോഗം. മറുവശത്ത് ഒരു പത്രവാർത്തയെ, നാടൻ പാടിനെ, നാട്ടു വർത്തമാനത്തെയൊക്കെ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഗൗരവത്തോടെ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയും പുതിയ വിമർശകൾക്ക് ഉണ്ട്. ഈ വേളയിലാണ് സംസ്കൃതകാവ്യസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സമകാലികമായ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ച് പറയേണ്ടത്. ഈ രംഗത്തെ ഒരു സമീപനം ഡീകണ്ട്രെക്ഷൻ നാഗാർജുനന്റെ ശുന്നവാദത്തോട് അടുപ്പമുണ്ട് എന്ന മട്ടിലുള്ളതാണ്. ശുന്നവാദത്തെ മലയാളകവിത വായിക്കാൻ ഇതുവരെ ഉപയോഗിക്കാൻ സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കാത്ത വരാണിൽ പറയുന്നത്. ഇത്തരം സാദ്യശൃംകൾപെടുത്തുന്നതോടെ ശരിയായാൽ തന്നെ അവയ്ക്ക് യാതൊരു പ്രാധാന്യവുമില്ല. രസം, ധനി, അലക്കാരം തുടങ്ങിയവയെ

ആധാരമാക്കി പുതിയ കൃതികൾ വായിക്കുന്നതിന്റെ ചില മാതൃകകൾ കാണാനിടവനിട്ടുണ്ട്. ഡോ. സി. രാജേന്ദ്രൻ്റെ മണൽ, കാണി പഠനങ്ങൾ, ഡോ. എൻ.വി.പി. ഉണിത്തിരിയുടെ ഒഴുക്കുംഗൾ പഠനം ഏറ്റി അങ്ങനെ. അന്തിക്കതയാണ് സമീപനം. ഒരു കാതുകത്തിന്പുറത്തേക്ക് ഇവ തെള്ളം കടക്കുന്നില്ല. എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ പതിറ്റാണ്ണകൾക്ക് മുന്നേ ഈത് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എം. അച്യുതൻ്റെ 'പാശ്വാത്യസാഹിത്യ ഭർശനത്തിനെഴുതിയ അവതാരികയിൽ എൻ.വി. ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "....മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഘ്രാന്തരാജുകൾ കുമാരനാശാന്തി കാലം മുതൽ പദ്യശാഖയിലും ചന്തുമേന്മാന്തി കാലം മുതൽ ഗദ്യശാഖ തിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഉത്തമങ്ങളായ കൃതികളെ അപഗ്രാമിച്ച് പറിച്ചു വിലയിരുത്തുന്നതിൽ പറയത്തക്ക യാതൊരു സഹായവും സംസ്ക്യ തത്തിലെ സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്ന് കിട്ടുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. 'നളിനി'യുടെയോ 'ഇന്തുലേഖ'യുടെയോ സഭനരുവും അന്തി സ്ഥാപിക്കുന്നതാൻ രംഗാലക്ഷാരവുത്തിരിത്യാദി സകലപങ്ങൾ സമർത്ഥങ്ങളുള്ളതെന്ന്". സംസ്കൃത കാവ്യശാസ്ത്രത്തിൽ ചരിത്രപരമായ സമീപനം ഇല്ല എന്നുമനസ്സിലാക്കി രംഗാലക്ഷാരവുത്ത്യാദിസങ്കലനങ്ങളെ പുതുക്കിയവത്തില്ലിക്കുകയേ വഴിയുള്ളൂ. തിനാം, മെയ്പ്ലാടുകൾ എന്നിവവെച്ച് ഭാവിയ സഭനരുശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപയോഗവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അയുപ്പപണികൾ, പി. വേണുഗോപാലൻ, ഡി.വിനയചന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയവരുടെ വകയാണിൽ. മേൽപ്പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം തന്നെ യാണ് അവയെപ്പറ്റിയും പറയാനുള്ളത്.

സാഹിത്യവിമർശനം തന്നെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ചെറുചതിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽയും ഇപ്പോൾ നിലവിൽവനിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യചരിത്രം എന്നാൽ ഒന്നല്ല എന്നും പലവിഷയങ്ങളെ ആധാരമാക്കി പലപല ചരിത്രങ്ങൾ സാധ്യമാണ് എന്നുമാണ് വിമർശനം പറയുന്നത്. ഈത് വിമർശനത്തിലെ തീമാറ്റികൾ മേപ്പുകളുടെ നിർമ്മാണമാകുന്നു. ഒരുക്കുതിക്കും ഒറ്റയ്ക്ക് ഉണ്ടാവാനോ നിലവിൽക്കാനോ പറ്റില്ല എന്നതാണ് ഇതിന്റെ തത്ത്വം. വി.സി. ഹാരീസ്, കിഴക്കേപ്പാട്ട് രാമൻകുട്ടി മേനോന്തി പാരഡിനോവലായ 'പറങ്ങാടി പരിഞ്ഞ'ത്തിൽ തുടങ്ങി ബഷ്ടിരിലുടെ, വി.കെ.എൻ.ലുടെ, സകരിയയിലുടെ തുടരുന്ന ഒരു സവിശേഷചിരിച്ചരിത്രം രൂപപ്പെടുത്തായിയത് ഇതിനൊരുദാഹരണമാണ്. 'തീവ്രവാദ സാഹിത്യവും ആധുനികതയും' എന്ന പി.പി. രവീന്ദ്രൻ്റെ ലേവന ത്തിലും ഒരു ചരിത്ര നിർമ്മാണരീതിയുണ്ട്. കേസരി ബാലകൃഷ്ണ പിള്ള നിർവ്വഹിച്ച ചരിത്രവത്കരണപ്രക്രിയ, സമകാലികമായ വിമർശനാന്തരീക്ഷത്തിന്റെയും പ്രതികരണങ്ങളുടെയും ഒരു ഉൾപ്പാടം ഉപയോഗിച്ച്, സ്ഥാപിക്കുന്ന സുനിൽ പി. ഇളയിടത്തിന്റെ 'ജനാനോദയ

അതിലെ പിളർപ്പുകളിൽ' എന്ന ലേവറനും ഇങ്ങനേ ജനുസ്സിൽ വരുന്ന ശ്രദ്ധേയ യമായ ഒരു ശ്രമമാണ്. ഇത്തരം ശ്രമങ്ങൾ കൂടുതലുണ്ടാകാതിരിക്കില്ല. ഇവ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച ബോധവെൽ തന്നെയും മാറ്റി താഴീർക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്.

ഈങ്ങനെ പ്രാദേശികമായ നിർമ്മാണങ്ങൾ വേണം. മലയാളത്തി നേര്ത്ത് മാത്രമായ ഒരു സാമ്പത്തികസ്ഥാപനത്തും നല്ലതാണ്. എന്നാൽ അതുണ്ടാവുന്നതുവരെ കാത്തുനിൽക്കാൻ പറ്റുകയുമില്ല. നാം ഇന്ന് ചെയ്യേണ്ടത്, ചെയ്തു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും, വിവിധ രീതികളിൽ കൃതിയെ ചരിത്രവത്കരിക്കുക എന്നതാണ്. (കൂടി എന്നാൽ ഉള്ളടക്കം - മാത്രമല്ല - രൂപവുമാണ്.) ഇതിനായി സവിശേഷശ്രദ്ധയോടെ കേരളീയാനുഭവങ്ങളെയും പ്രതികരണങ്ങളെയും പരിഗണിക്കേണ്ട തുണ്ട്. ദേശവും ഫോകവും ഈ ഒരിപ്പയിലും ചെയ്യാം പ്രാദേശിക-പൊതു ചരിത്രങ്ങളുമല്ലാം നാം ഉപയോഗിക്കുക തന്നെവേണം. പുറത്തുനിന്നുള്ള സിഖാന്തങ്ങളെ ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമായിവേണം കാണാൻ. മലയാളിക്ക് മാത്രമെഴുതാൻ കഴിയുന്ന നനായി മലയാളത്തിന്റെ സാഹിത്യവിമർശനം നിർവ്വചിക്കപ്പെടുകയാണ് പ്രധാനം.

ഈപ്പറമ്പിക്കേണ്ടതും പുതിയ കാര്യങ്ങളും. ഇതിനായുള്ള ശ്രദ്ധങ്ങൾ ഒരു നൂറ്റാണ്ടായി പതുക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടുണ്ട്. കേസരി ബാലകൃഷ്ണപാഠിയുടെ, മുണ്ടേറേറിയുടെ, മാരാതുടെ ശ്രമങ്ങൾ ഈ നിലയ്ക്ക് കുടി വിശ്വാസവായിക്കേണ്ടതാണ്. ധനി എന്നെന്ന് പറയാൻ മാരാർ നാടൻപാട്ടാനുപയോഗിച്ചത് എന്നത് ആവേശകരമായ ഒരോർമ്മയാണ്. പക്ഷേ ഇവരുടെ കാലം പോലെയല്ല നമ്മുടെ കാലം. അവരുടെ കാലം സാമൂഹ്യമായി ചാർജ്ജ് ചെയ്യപ്പെട്ട, ഉന്നർപ്പിക്കേണ്ട വേളയായിരുന്നു. പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിന്റെയും വികാസത്തിന്റെയും ഘട്ടം. എന്നാൽ ഈ പുതുമുതലാളിത്തത്തിന്റെ അടവുകളിൽ തളർന്നുകിടക്കുകയാണ് സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ കേരളം. ഉപഭോഗത്തിന്റെ തീവ്രതയിൽ മറ്റൊരും മറക്കുന്ന രഹശ്യക്കുടം മാത്രമായും കാര്യസ്ഥാപനം നമ്മൾ. നാം, നമ്മൾ എന്നൊക്കെ പഴയ ഗൗരവങ്ങളാടും പറയുകയാണ്യും. ഈ പൊട്ടക്കാലത്ത്, പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ ചിന്മാരിയിൽ വേളയിൽ, സാമൂഹ്യാർത്ഥങ്ങൾ നേടിയും വിതരിയും മുന്നേറുന്ന സാഹിത്യവിമർശനം ഒരു പ്രതിരോധ പ്രവർത്തനമായി മാറ്റുന്നു. ഇതിന്റെയർത്ഥം വെറും ലാവണ്യലിലകളിൽ തിമർക്കുന്ന, വാക്കിന്റെ കളിമാത്രം കളിക്കുന്ന സാഹിത്യവിമർശനം സമൂഹത്തിന് വിരുദ്ധവും മുതലാളിത്തത്തിന് അനുകൂലവുമാണ് എന്നുമാണ്.

അനുബന്ധം

പുതിയ നിരുപണം - ഒരു പുസ്തകപ്പട്ടിക

വി.സി. ശ്രീജൻ : വാക്കുംഖാക്കും, പ്രവാചകൾ മരണം, അർത്ഥാന്ത രന്ധാസം, കമയും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും ദ പി.പി. റവീന്ദ്രൻ : ഇടപെടലുകൾ, ആധുനികോത്തരം: വിചാരം, വായന ദ എം.എ. റഹ്മാൻ (എഡി) അടും മനുഷ്യരും ദ എ.ടി.മോഹൻരാജ്: ചരിത്രത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം, വംശപ്പെരുമ (എഡി.) ദ സി.ബി. സുധാകരൻ : -ഉത്തരാധു നികത്ത-മലയാളപാഠഭേദങ്ങൾ ദ പി.കെ. രാജശേവരൻ : അധികാരിയായ ദൈവം ദ മധുസുഭന്ദൻ : കമയും പരിസ്ഥിതിയും ദ കെ.സി. നാരായണൻ : മലയാളിയുടെ രാത്രികൾ ദ യോ.ടി.പി. സുകുമാരൻ : പ്രതിഭാവപമം, പരിസ്ഥിതി സഭാരുഗാസ്ത്രത്തിനൊരാമുഖം ദ പി. പവിത്രൻ : - ആധുനികതയുടെ കുറ്റസമ്മതം ദ സച്ചിദാനന്ദൻ : - മുഹൂർത്താ ഞങ്ങൾ, സംസ്കാരത്തിന്റെ രാശ്ശീയം ദ ഇ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ : - അക്ഷരവും ആധുനികതയും, വാക്കിലെ സമൂഹം ദ കെ.എൻ.ഗണേൻ : കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ വാക്കും സമൂഹവും ദ പി.കെ.പോകർ : ആധുനികോത്തരതയുടെ കേരള പരിസരം ദ ബി. രാജീവൻ : ജനനിബിധനായ ദന്തഗോപുരം, ഇ.എം. എസിന്റെ സപ്പനം ദ ഇ.പി. രാജഗോപാളൻ : ഇനുലേവ വായനയുടെ ദിശകൾ (എഡി.) സപ്പനവും ചരിത്രവും, ലോകത്തിന്റെ വാക്ക് ദ പി.കെ. സുരേഷ് കുമാർ : ചരിത്രത്തിന്റെ ഇന്ധനം ദ സുനിൽ പി. ഇളയിടം : അധികിവേശവും ആധുനികതയും ദ ഷാജി ജേക്കബ്ബ് : ആനന്ദ-കലയും ദർശനവും ദ എം.ആർ. രാഹവവാരിയർ : അഭിജന്താനം, വായനയുടെ വഴികൾ ദ പി.സോമൻ : അധികാരം, അഴീലത, ദ ഡി.രാധാകൃഷ്ണൻ നായർ : അവ്യാനവിജന്താനം ദ എൻ.ശശിധരൻ : കമ കാലം പോലെ, വാക്കിൽ പാകപ്പെടുത്തിയ ചരിത്രം ദ എൻ. പ്രഭാകരൻ : കമ തേടുന്ന കമ, കമാത്മകം ദ ഷിഖു മുഹമ്മദ് : കാഴ്ചയുടെ വർത്തമാനം ദ എസ്. എസ്. ശ്രീകുമാർ : പ്രതയശാസ്ത്രപാരായണങ്ങൾ ദ ശീത : ദേവദുതികൾ മായുവത് ദ വി.സി. ഹാരിൻ : എഴുത്തുംവായനയും. ദ എം.പി.ബാലറാം : വാക്കുകൾ തന്നെയാണ് പ്രശ്നം ദ ശീത : കണ്ണാടികൾ ഉടയ്ക്കുന്നതെന്തിന് ? ദ വി.സി. ശ്രീജൻ : ആധുനികോത്തരം : വികലനവും വിമർശനവും ദ കെ.എം. നരേന്ദ്രൻ : സംവാദം ദ യോ.സി. രാജേന്ദ്രൻ : പാഠവും പൊരുളും ദ പി.വി. വസ്തരാജൻ : പുഞ്ചക്കെതയും പനിനിരും ദ എ.വി. പവിത്രൻ : സന്ദർശനങ്ങൾ എം.ടി.യുടെ ലോകങ്ങൾ (സന്ധാ.) ദ പി.പി.കെ. പൊതുവാർ : പരിസ്ഥിതിക്കുവിത്താർക്കാരാമുഖം ദ ആസാദ് : പ്രതിബോധത്തിന്റെ പാഠങ്ങൾ, വായനയിലെ വർഗ്ഗസമരം.

മലയാളകവിതയുടെ വർത്തമാനാവസ്ഥ

കെ. പി. ശങ്കരൻ

നമ്മുടെ സർഗ്ഗാത്മകത ഈന് ഏറ്റവും സഹായായ ആവിഷ്കാരം നേടുന്നത് കവിതയില്ലെന്നാണോ? അങ്ങനെ ആയിരുന്ന ഒരു ഭൂതകാലത്തിന്റെ സ്മരണകളാൽ സമ്പന്നമായ വേദിയിൽ വെച്ചാണല്ലോ ഈ വിഷയം വിചാരണയ്ക്കെടുക്കുന്നത്. എന്നിരിക്കേ, എന്തേന്തും സംശയത്തിന് പ്രസക്തി ഇരട്ടിക്കുന്നു. അമീവാ, ‘മലയാളത്തിന്റെ വർത്തമാനം’എന്ന പരിപാടിയുടെ അംഗമായി കവിതയുടെ അവസ്ഥ ആരാധാരം തുനിയവേ, സംശയങ്ങൾക്കാണ് മുൻതുക്കം. വർത്തമാനത്തിന് എങ്ങനെ വേണം അർത്ഥം കൽപ്പിക്കുക? വ്യാകരണ തത്തിൽത്തനെ ഇത് ഒരു കുഴഞ്ഞ പ്രശ്നമാണ്. ഭൂതം, ഭാവി-രണ്ടിനും ഉണ്ടാവാം കുടുതൽ കൃത്യത. അവയ്ക്കിടെ സാകല്പികമായ ഒരു സ്ഥാനം മാത്രമല്ല വർത്തമാനം? സാഹിത്യചരിത്രത്തിലാവട്ട, അതിന് കൂപ്പതമായി അതിരുകിട്ടുക ദുർഘടം തനെ. അങ്ങനെ, കവിതയുടെ വർത്തമാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരണ, അതിനുനിയാമകമായിരിക്കേണ്ട സകലപന്ത്രത നിർവ്വചിക്കാനുള്ള വിഷമം നിമിത്തം, ശരിക്കും വ്യവച്ഛിനമായി കൊള്ളണം എന്നില്ല. അപ്പോഴും ഒന്നാണ് ആശ്വാസം: ‘വർത്തമാനം’ എന്നതിന് മലയാളത്തിൽ മറ്റാർത്ഥം കൂടിയുണ്ടല്ലോ. ആ അർത്ഥത്തിലാവുണ്ടാണോ, ഇവിടെ നടത്തുന്ന ഏതുനിരീക്ഷണവും നിർദിഷ്ടവിഷയത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുത്താൻ എത്രുക്കമെല്ല!

വർത്തമാനത്തെ, സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ സ്വന്ധായം പ്രമാണമാകി, അസ്വത്രുപത്രു വർഷം പിറക്കേട്ടു പിടിക്കാൻ സമ്മതിക്കയാണെങ്കിലോ: എങ്കിൽ, നമ്മുടെ കവിത ഏറ്റവും സമ്പന്നമായിരുന്ന ഒരു കാലാല്പദ്ധത്തിന്റെ സ്മരണ ഉണ്ടായുംവരുന്നു. മഹാകവിത്രയത്തിന്റെ സൗഖ്യാധികാരത്തുടർന്നും ആ സമ്പന്നതയ്ക്ക് വലിയ ഇടിച്ചിലോനും ഏറ്റില്ല എന്നതാണല്ലോ വസ്തുത. ജി. തൊട്ട്, എല്ലം കണികമല്ല, എന്നാലും പത്തുപതിനഞ്ചു കവികൾ അക്ഷീണമായി, അർത്ഥം ശ്രദ്ധാർത്ഥിക്കാലായി, അനുവദിക്കാനുവോളും. അന്നത്തെ കാലമാണെ

കീലാം, ആകെ കർശനിരതാ. നമ്മുടെ ചാട്ടുകടക്കാംഞ്ചേരിയിൽ, ലോക, തിരിക്കേ നാനാഭാഗങ്ങളിലും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ വിധി തിരുത്തിക്കു റിക്കുവാനുള്ള മഹായത്തന്മാദൾ നടക്കുകയാണിരുന്നു. ഈ ചലനങ്ങ ഭോക്ക് അപ്പപ്പോൾ പ്രതികരിക്കാനുള്ള ആശാവിരുന്നും അനു മലയാളക വിത പ്രകടിപ്പിച്ചുപോന്നു. ആദ്യമിക ഉയർത്തെഴുന്നേന്തക്കുന്നു; യഹു ദർ അതാരു കുടിയേറ്റതാവളങ്ങളിൽ നിന്ന് അവരുടെ പുണ്യഭൂമി തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുപോവുന്നു; ആദ്യമായി മനുഷ്യൻ ബഹിരാകാശത്തു കാലുകുത്തുന്നു- ഈ വക, , നിർബാധകമായ ഏതു സ്വപദവും മല യാളകവിതയിൽ അഗാധമായ അനുസ്പദനം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് ഇന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നോൾ തുലോം അഭിമാനാവഹം തന്നെ. അതിനും മുമ്പ് സ്വാത്രന്ത്ര്യസമരപ്രസ്ഥാനത്തെയോ സാമുഹ്യനവോ തമാന പ്രവർത്തനങ്ങളെയോ ഉൾക്കൊള്ളാനുമാത്ര, ഇതരസാഹിത്യ രൂപങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച്, ഇവിടെ കവിതയ്ക്കാണ് ഉഖർജമുണ്ടായത്. വികസിക്കുന്ന കാലത്തോട് തോഭളാത്തുനിന്നു ചരിത്രമാണ് ഇവിടത്തെ കവിതയുടെ സമീപഭൂതത്തിന്റെ എന്നുചുരുക്കം. സുഗതകുമാരിയോ വിഷ്ണുനാരാധാരണ നമ്പുതിരിയോ ഒക്കെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ആ ഒരു തലമുറയും ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ ചെതന്യത്തെ ഏറ്റക്കുറ അഴ്വാനമായി സുകഷിച്ചുപോന്നു.

പിന്നെ -പിന്നെ എവിടെ വെച്ചാണ് ഗതി തിരിഞ്ഞത് ?അറിഞ്ഞു കൂടാ. ‘ആധുനികം’ എന്നു സാങ്കേതികമായി വ്യപദേശിച്ചു വരാറുള്ള എന്തോ പ്രവണത അറുപത്യുകളുടെ ഒടുക്കത്തിലോ ഏഴുപത്യുകളുടെ തുടക്കത്തിലോ ഒക്കെയായി ഇവിടത്തെ കവിതയിലും പ്രചരിച്ചുവരായി. ഇത് ആവിഷ്കാരത്തിൽ പരിക്ഷിച്ച തന്മുഖിയിൽ ചിലത് സ്വാഗതാർഹമായിരിക്കേതെന്നു; ഇതിന്റെ അഭിവിക്ഷണം ഏതു തോളം ആരോഗ്യകരമായിരുന്നു എന്നു ശക്തികാര വരു. പുതിയ ഒരുത്തം വിധിവാദമായിരുന്നു കുട്ടത്തിൽ പ്രഡാനം. ജീവിക്കാൻ ശ്രീകമ്പിക്കാപ്പേടുക, ഗർഭപാത്രത്തിലേയ്ക്ക് തിരികെ മുതലായ ആശയങ്ങൾക്ക് വ്യാപകമായ അംഗീകാരം ഒക്കെവന്നു. ഉടച്ചുവാർക്കാനാവാത്ത ഒന്നാണ് മനുഷ്യഭാഗയെയും എന്ന ധാരണയ്ക്ക് ഭാർശനികമായ ഉന്നനാൽ ലഭിച്ചു. അതോടെ, സാമുഹ്യമായ ഉൽക്കണ്ഠംകളൊന്നും ആരോധ്യും ബാധിക്കേണ്ടതില്ലെ എന്ന ഭാവം കൗത്തു. വിഷ്വദാ, ഉപരാഗം - കവിതയുടെ വികാരസാധ്യത ഇങ്ങനെ ഒന്നുരണ്ടു നിറങ്ങളിലേയ്ക്ക് സജോച്ചിച്ചു.

വിസ്തരിക്കുന്നില്ല; താരുണ്യം കിഴിഞ്ഞ്, പ്രതികരണക്ഷമത കൈക്കു, കവിത ക്രമണ പ്രകമ്പിണമാറ്റുക എന്നതായിരുന്നു ഇതിന്റെ വിഭാഗിണാമം. ഈ അവസ്ഥയെ നാം ഇന്നും അതിജീവിച്ചിട്ടില്ലെ എന്നു കുന്നു എന്നേ പേടി. ആടുത്തദിവസാ (2002 ജൂൺ) പുറത്തിരിഞ്ഞിയ

സമാഹാരാണ് ആർ.വിശനാമേൻ 'ഖിഡിലും' ഇതിരാ ഒരു കവി തയ്ക്ക് 'പായാ' എന്നു ഫേര്. 1978-ലാണ് 'പായാ'ത്തിന്റെ രചന എന്നു കാണുന്നു. വിമർശകൾ കൂടിയായ വിശനാമേൻ അദ്ദേഹ ഏറ്റുപറഞ്ഞി വികാരാണു, നമ്മുടെ കവിത വുഡുതയ്ക്ക്, വികാരശുന്നതയ്ക്ക്, ഇരയാ സിക്ഷിണിയും കാര്യം.

"നിങ്ങളുടെ വിചാരം കവിതയ്ക്കിപ്പോഴും

ചൊറുപ്പാണെന്നാണ്.

അവർക്കേതാണ്ട് നിങ്ങളുടെ

മുത്തുശ്ശിയാവാനുള്ള പ്രായാ കാണും.

പ്രമം ഇന്നവർക്കൊരു

ശോണലഹരിയ്ക്കു.

മുറ്റതുറങ്ങുന്ന/നിലാവിന്റെ മനതകിളികൾ

അവർക്കൊന്നുമല്ല.

ഒരോർമ്മയുടെ / സുരതമുർച്ചുയിൽ

നക്ഷത്രങ്ങൾ വിയർക്കാവാൻ....

ഈല്ല ; അവർക്കെതിനൊന്നും വയ്ക്കു.

മറ്റാക്കെ ഇരിക്കേടു; ഇവിടെ കവിതയെ ഉദ്ഘശിച്ചുപയോഗിക്കുന്ന സർവനാമമുണ്ടല്ലോ, 'അവർ,' അത് എന്നു തെട്ടിച്ചുകളയുന്നു. ഇതിനു മുണ്ടെങ്ങും ഇങ്ങനെന്നയോരു സർവനാമത്തെ കവിത എന്നു കർത്തൃത്വത്തിന് നേരിട്ടെങ്കി വനിരിക്കായില്ല. ഇത് കവിതയെന്നുംവ നികുന്ന ഒരു സമകാലിക വസ്തുതയ്ക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

ഈ വസ്തുതയുടെ ഭംഗ്യനരേണ്ടയുള്ള ആവർത്തനമായിക്കൊരുതാം, കൂടുതൽ പുതുക്കമുള്ള മന്ത്രാരു കൃതിയിലെ താഴെ ഉള്ളതിക്കുന്ന ആശയം; 2002 ഫെബ്രുവരിയിൽ പ്രസിദ്ധീപ്പിച്ചുത്തിയ 'ശ്രാവം സ്തായിലെ സീതാ'യാണ് കൃതി; കവി,കരും ശരിയും, ഇവിടെ ഇങ്ങനെ ഒരു ഇന്നരട്ടി.

എങ്ങു ശാരദേശവിൻ വിസ്മയമനസ്മേരം,

എങ്ങു മധ്യാഹം കിതച്ചേകിട്ടും തള്ളിവെട്ടം !

പ്രാക്കൃത തത്തിൽ ഉദ്ദിഷ്ടം ആരംഭം വേറെയാണെന്ന കിലും, നമ്മുടെ കവിത ഇന്ത്യ ആദിമുഖീകരിക്കുന്ന അവസ്ഥ എന്നോരു പ്രതിരുപ്പം ഇവിടെ വായിച്ചുടക്കുവാൻ താൻ ദ്രോഹിതനാവുന്നു. തെളിഞ്ഞ ചുദാങ്ഗൾ അദ്ദേഹം വഴിഞ്ഞ എണ്ണവിരിയായിരുന്നു ഒരു കാലത്ത് ഇവിടെ കവിത. അതുപോലീപ്പായി ഇരുന്നു; നട്ടച്ചയുടെ ആലപ്പാകാശം !

மஹாபாத்திர நினை பொசின்துகிடுகின்ற தலைவர்கள் மாட்டும் ஏன் கல்பன நம்பிக்கை அல்லது நம்பிக்கை என்றால் போன்றான். மயாபாத்திர சூடு வெஜிசு என்ற இரு யார்மமுள்ளதோ. இவற்றை சூடு ஆஸ்திரமா வூகு, வெஜிசு ஆஸ்திரவூ இதாகும் இனி கவிதையிலும்பொன்று சென்றாலும் அங்குவே. உதாரணமாக வெஜிசு போலும், அதீஷ்யமாயி பொசின்துகிடுகிறது; பின்னேயோ, தெக்கிப்பிழின்துகேட்டுக்கிறான் ஏன்னாலும் ஏதேர சுயநியை, 'கிடைக்குக' என கிடையாயோ அதிலே, அண்ணென, இன்னதை கவிதையுடைக்கே ஸ்தம்பாடு சொய்யுமாய் அரசுாட்சி என அங்கம் அந்தக்கெளிக்கிறான். பக்க யுக்கியை ஸ்தம்பம் ; ராட்சி கவிதையுடையும் - இண்ணென்றை வழிரேகோ பள்ளு வெவலோப்பிழித்தி கல்பிசிட்டுக்கூறுதலும் விவராதமான். அதிலே வசிக்க அலோபிசுவாலோ: தமார்தமகவிதையுடை உரவயலை, ஶுஷ்கயுக்கியை குறித்துமான் இன்னதை யத்தை அன்றை உபலெப்பி என்றும் வன்றுகூடுகிறான்.

ആയാനോയുരണം എന്നൊരു പ്രക്രിയയെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ
കാവ്യശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രസ്താവമുണ്ടോ. വെയ്ക്കലും എടുക്കലും
എന്നർത്ഥം. രചനയിൽ പദവിന്യാസത്തിന്റെ പ്രശ്നമാണ് ഇവിടെ പരാ-
മൃഷ്മാവുന്നത്. ഇത്തരം വെയ്ക്കലും എടുക്കലും ആവർത്തിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കേ, അതിനിടെ സ്ഥിരമായ പദം പൊടുനന്നെന
വീണ്ടുകിട്ടുകയാണ്; അതോടെ സരസ്വതി സിദ്ധയാവുന്നു. ഇന്നത്തെ
പല രചനകളും ഇത്തരം പ്രക്രിയയിലൂടെ കടന്നുപോന്നതിന്
തെളിവു ലഭിക്കുന്നില്ല. യത്തന്ത്തിന്റെ വിർപ്പുമുട്ട് ഉല്പന്നത്തിൽ പതി-
ഞ്ഞുകാണണം എന്നല്ല വിവക്ഷ. യത്തന്ത്തിനിടയിൽ ഉദിച്ച വെള്ളിപാ-
ടിന്റെ വേഗസഖാരം (Thrill) അതിൽ തെളിഞ്ഞുനിൽക്കേണം എന്നു
മാത്രമാണ്. അതോ, സവിശേഷമായ യത്തന്മാണ് രചന എന്നും അതി-
നെക്കുറിച്ച് അനുഭവസ്ഥർ നൽകുന്ന സാക്ഷ്യം. ഉൽപന്നമരുളുന്ന വേഗ-
സഖാരം കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റാനുകൊണ്ടു സാധ്യകരിക്കാനോ സമ-
രസപ്പടാനോ ഒക്കാതെ യത്തനും. ഈ വേഗസഖാരംപോലും, അതി-
നുവേണ്ടി അനുഭവിച്ച വിർപ്പുമുട്ടിനെ അപേക്ഷിച്ച്, ചിലപ്പോൾ തുല്യം
തുച്ഛമായി കവിക്കു തോന്നാം. വായനക്കാരാവട്ട, ഇതു വേഗസഖാ-
രമായി വക്കെവയ്ക്കാനെ തയ്യാറില്ല എന്നുംവരാം. ഈ രചനാപ്രശ്ന-
ത്തിലേയ്ക്കു വെളിച്ചും വിശിക്കൊണ്ട് വൈഖലാപ്പിള്ളി എരു ഗീതകമെ-
ഴുതിയിട്ടുള്ളത് ഇന്നത്തെ കവികൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് ഹിതകരമായി
രിക്കും. ‘കിനാവിൽ കണ്ണ കവിത’ എന്നാണ് ഈ ഗീതകത്തിന് പേര്.
രചനയ്ക്കു പ്രചോദകമായി ആശയത്തെ സ്വപ്നത്തിൽ സന്ദീചിച്ചിരി-
ക്കേണം എന്നുതന്നെ ഇതിലെ പൊരുത്. ‘ഇന്നലെ ഉറക്കത്തിൽ പിന്നിലെ
മയക്കത്തിൽ’ തന്നിലേയ്ക്കെത്തിയ ‘വിശ്രിത പഞ്ചവർണ്ണപ്പുക്കിളി’ എന്ന്
ഈ പ്രചോദനത്തെ വ്യപരേശിക്കുന്നു. ശരിക്കുകൈക്കരുടിലോതുക്കാൻ

കഴിയുന്നതിന്തിനുമുമ്പ് അത് അപ്പോഴേ വിള്ളിലെയ്ക്കുതന്നെ തിരിച്ചു പൊയ്ക്കളെയുന്നു എന്നതേതേ ദയനീയം. തന്നിൽ അവശേഷി കുന്നത് അതിന്റെ 'കൊഴിഞ്ഞുമന അഴകിൻ ചെല്ലുത്തുവൽ' മാത്രം. അതെങ്കിലും ആളുകൾ അംഗീകരിക്കുമോ? ഇല്ലാലോ; താൻ ആടലോടെ ഇന്ന് അത് കാണിക്കുവോൾ, വെറും കോഴിപ്പുടയാണ് എന്ന ഭാവ തനിൽ അവർ പുണ്ണിതിക്കൊള്ളുന്നു!

രചനയിൽ സങ്കല്പവും സാക്ഷാത്കാരവും തമിൽ സംഭവി കാവുന്ന ഈ വേദനാകരമായ വിടവ് നാം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നന്ന്. ഇതു നമ്മുടെ സംഭവഡന്തിലെത്തിന് ഒരു ശിക്ഷണം തന്നെയാവുന്നത് അധികം നന്ന്. എന്നാൽ ഇത്തരമൊരു ശിക്ഷണത്തിനുള്ള സന്ദർഭ മൊന്നും ഇന്നത്തെ കവിതയിൽനിന്നു കാര്യമായി സിഖിക്കാറില്ല എന്ന തല്ലേ സത്യം? സാമാന്യവൽക്കരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഇതു സംബന്ധിച്ചു കാണായ ഒപ്പവാദം സ്പർശിക്കാൻ സന്ദേശമുണ്ട്. വീണ്ങുമതെ, ഏറെ പഴക്കമെല്ലാത്ത ഒരു സമാഹാരത്തെയാണ് സ്പർശിക്കുന്നത്. ചായം ധർമ്മരാജൻ എന്ന കവിയുടെ "അതിവ രാവിലെ" എന്ന സമാഹാരം 2001 നവംബരിലെ ആവിർഭവിച്ചത്. അതിൽ അതേ പേരിലുള്ള കവിത മുമ്പു നിരീക്ഷിച്ച വൈലോപ്പിള്ളി ഗൈതകത്തിന്റെ വകുപ്പിൽ പെടുന്നു. 'അതിവ രാവിലെയുണ്ടന് താൻ തലേന്നു രാത്രിയിൽ വിടർന്ന സ്വപ്നത്തെ തേടുന്നതാണ് ഈ കവിതയ്ക്കു വിഷയം.

അതെതു കാറ്റിലോ പടർന്നു പോയത്

അതെതു മുറ്റേതാ മലർന്നു നില്പത് ?

ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചാൽ കണിശമായ ഉത്തരമില്ല. എക്കിലും ഒരുപ്പേം കവി ഏറ്റുപറയുന്നു :

മിചിക്കുന്നേരെ വന്നുഡിച്ച കാശ്ചപയെൻ

മൊഴിക്കുരുനിനു പകരാനും വയ

ഒരുപക്ഷേ സത്യം ചിറകടിച്ചതാം,

മറിച്ചു സൗന്ദര്യം കതിൽ ചൊരിഞ്ഞതാം.

അതിനുമേൽ ഇത്രയും കുടി ഏച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതുവ്യക്തം : ചിത്തം നിശയിൽ നിദ്രയിൽ

അടങ്ങാതെ കടൽ, അണായാതെ കനൽ.

പുനഃ പ്രകാശനമസാധ്യമാം കൃതി

പുലരുവോളവും പുണർന്ന നിർവ്വതി.

ഈ എളിയ കവിത എനിക്കു നൽകിയ സന്ദേശം ഏതും ലഭ്യവല്ല എന്നതിനു കാരണം, രചനയുടെ ഇത്തരം വശമൊന്നും ഇന്ത്യിനെയായി ആരും ഏറ്റുപറഞ്ഞുകാണാറില്ല എന്നതുതന്നെ.

അബ്ലേഷിൽ, എങ്ങനെ ഏറ്റുപറയാൻ ? ഇതുമായി ഇടപഴകാൻ മാത്രം ചെന്ന എന്ന പ്രക്രിയയിലേയ്ക്ക് ആരാനും ആണ്ടിരഞ്ഞാറേ ഉണ്ടോ ? സംശയമാണ്. നടെ ഒരു കവിതാ സമാഹാരത്തിന്റെ പേരു സ്മർച്ചിലേ, "ശിമിലയാമം", ആ പേര് ഈ കാലത്തെ പൊതുവേ പ്രതി നിധാനം ചെയ്യുന്നുവോ എന്നതേ പേടി. അതായത്, മിക്ക കവിതകൾ ഇടത്തെയും പിരവി ശിമിലമായ ധാരാളതിൽ നിന്നാണ്, ഏകാഗ്രമായ ധാര തിരിക്കിന്നല്ല എന്നുതന്നെ. ശിമിലസമാധി എന്ന ആശയം നമ്മുടെ സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിൽ സുവിഭിത്തമാണ്. അത്തരം സമാധിയിൽ നിന്നാവുമോ ഇക്കാലത്തെ സൃഷ്ടികൾ ! ..

അങ്ങനെ കാട്ടച്ചു വെടിവെച്ചുകൂടാ എന്ന കാര്യം സ്വയം ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ സുചിപ്പിക്കേട്ടു് ഏകാഗ്രസമാധിയുടെ സൃഷ്ടികളും ഇക്കാലത്തെ ഇടയ്ക്കെങ്കിലും ഉർഗ്ഗമിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. അവ ഭാവഗീതിയുടെ സുക്ഷ്മവലയത്തിൽ ഒരു അനുഭൂം എന്നുമാത്രം. ഭാവഗീതി കവിതയുടെ ഏറ്റവും സുന്ദരമായ പരിണാമമാണ്. വ്യാപ്തിയിൽ നഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്നോ, അത് സാന്നദിയിലും നികത്തിയെടുക്കാൻ ആവുക എന്നതാകുന്നു അതിന്റെ അഭിലാഷം. ഈ അഭിലാഷം വലിയ അളവോളം പുർത്തെക്കിച്ചെന്ന് ആപ്പാദത്തിന് നമ്മുടെ സമീപ ഭൂതകാലത്തെ കവിത സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു.

“രു കൊച്ചീറ്റത്തണ്ണിൻ ഡിക്കാരം ; ഞാനെൻ പാടി-
നരുമതെതളിനിരിലാഴ്ത്തുമീ പ്രപഞ്ചത്തെ”

എന്ന ജി.തന്റെ ആവസാനകാലത്തെ ഒരു ചെന്നയിൽ (സാമഗ്രാമം) ഇതു രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായില്ലോ. കവിതയുടെ ഈ പരിണാമത്തിലെ നേട്ടം അഭിനന്ധിക്കുന്നതോടൊപ്പം, മിധാസ് രാജാവിന്റെ കമയുടെ പൊരുച്ച് അയവിറക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നതാവും ആശാസ്യം. അബ്ലേഷനും വരെട്ട്, വ്യാപാരരംഗം അത്രയും സക്കാചിച്ചു, കവിത തീരെ പരിമിതമായ ഒരു വലയത്തിൽ അടിയുക എന്നതാവില്ലോ ഫലം?

ഈ വലയത്തിനു പുറത്ത് അടുത്തകാലത്തായി നമ്മുടെ കവിത വിശേഷിച്ചും കയ്യടക്കിക്കാണുന്ന ഒരു വിതാനം ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിന്റെതാണ്. ഇതിന്റെ സാമ്പദ്യം നിശ്ചയിച്ചുകൂടാ. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യം വസ്തുയിൽ ഇതിനു നിശ്ചയാശം എറിയേറി വരാന്നാണ് സാധ്യതയും. ഇതിന്റെ ഏറ്റവും നിശ്ചിതമായ മാതൃക എന്ന നിലയിൽ അയ്യപ്പപ്പൻ കരുടെ 'വിഡിയോ മരണം' ആണ് ഞാൻ ഓർത്തുപോരാർ. ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിന്റെ പരമാവധി അതിൽ അടയാളപ്പെടുകിടക്കുന്നു. പക്ഷേ കവിതയുടെ പരമാവധിയാണ് അത് എന്നു സംസ്ഥാപ്തനാവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. എന്നുവെച്ചാലോ: നസ്യാരുടെ ചെതന്യവും

ചാതുരിയും മാനിക്കുങ്ങവാഴും, ചെറുശേരിയും എഴുത്തച്ചനും കണ്ണ്
ശുനും പുന്നാനവും എല്ലാം കലർന്നതാണ് മലയാളിയുടെ പാരമ്പര്യം-
അത് മറക്കാൻ ഞാനാളില്ല. ആക്ഷേപഹാസ്യം എന്നുകൊട്ടിശോശി
ക്കപ്പെടുന്ന പലതും വിലാസം തെറ്റിയല്ലോ കവിതയുടെ വിഭാഗത്തിൽ
എത്തുന്നത് എന്നതാകുന്നു വേരോരു സംശയം. വെട്ടിച്ചുരുക്കി ഫലി
തബിന്നുവിന്നേയോ മറ്റൊരു പാകത്തിൽ ഒരുക്കുന്നതാവില്ലോ അവയ്ക്കും
നമുക്കും നല്ലത് ?

ആവ്യാനത്തിനും കവിത മാധ്യമമാക്കാം-ഈ സാധ്യത എന്നാണ്
നാം മറന്നുകളിഞ്ഞത് ? പഴയ ആവ്യാനങ്ങളുടെ കമ ഹോട്ട്; ഈതു
സംബന്ധിച്ച് പുതിയ ചില മാതൃകകൾ ഇടക്കാലത്ത് ഒളപ്പുമണ്ണയും
അക്കില്ലത്വവുമൊക്കെ ഉരുത്തിരിക്കയുണ്ടായി. എന്നാൽ ‘പാഞ്ചാലി’,
‘നഞ്ചമക്കുട്ടി’, ‘കുഞ്ഞുമ്പണ്ണി’, ‘മാധവിക്കുട്ടി’ മുതലായ മാതൃകകളിൽ
നിന്നൊന്നും പിന്നെത്ത കവികൾ വല്ലതും ഉൾക്കൊണ്ടതിനുതെളിവില്ല.
ഭാവഗ്രാഫികളുടെ ദീപ്തിവർജ്ജികാതെത്തന്നെന ദീർഘകാവ്യങ്ങളുടെ
വ്യാപ്തി വരിക്കരുതേ? ഈ വഴിക്ക് ഫലപ്രദമായ ഏറെ പരിക്ഷണ
ങ്ങൾക്കൊന്നും നമ്മുടെ കവിത മുതിർന്നുകാണുന്നില്ല. ഇടക്കാലത്ത്
ഒരു ‘ഉജ്ജയിനി’-യോ ഒരു ‘രാധയെയിടെ’-യോ പിരിന്നു. ആദ്യത്തെത്ത
കാവ്യനോവൽ എന്നു വർഗ്ഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടാമത്തെത്ത കേവലം
കാവ്യം എന്നും. ഇള്ളിടെ വന്ന ‘ശ്രാവസ്ത്രിയിലെ സീത്’-യ്ക്കാവട്ട
വണ്ണകാവ്യം എന്നാണ് വർഗ്ഗീകരണം. ‘അശ്രൂപുജ’-എന്നൊരു വിലാ
പകാവ്യം ആവിർഭവിച്ചതും ഈയിടെത്തന്നെ. അതു പകേജ് ഒറ്റയ്ക്കല്ലോ,
സമാഹാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാണ് പുസ്തകമായി ഇറക്കിയത്.
ഇത്തരം വർഗ്ഗീകരണങ്ങളാണും വക്കവയ്ക്കണമെന്നില്ല. ഈവിടെ
നിർദ്ദേശിക്കുന്നവസ്തുത ഇത്തമാത്രം : ജീവിതത്തെ കുടുതൽ മുർത്ത
മായി, വ്യാപ്തിയോടെ, ആവിഷ്കരിക്കാനുതക്കുന്ന വല്ലോരു ആവ്യാ
നരുപവ്യും ഇന്നത്തെ കവിത കണ്ണാത്തുന്നതാവും ആശാസ്യം.

വണ്ണകാവ്യത്തിന്റെ അമവാ കമാകാവ്യത്തിന്റെ നില ഇതാ
ണ്ണനിരിക്കേ, അതിലും വിപുലമായ ഒരു കാവ്യരൂപത്തെക്കുറിച്ചു നിറ്റ
ബുന്നാവുകയേ വേണ്ടും. എന്നാലും ഈ വിഷയത്തിൽ ചില ഓർമ്മകൾ
നിർഭരിക്കുന്നതു വിഹിതമാവും എന്നു തോന്നുന്നു. തന്റെ അന്ത്യവർഷ
ങ്ങളിൽ വയലാർ ആവർത്തിച്ചിരുന്നു, താനൊരു മഹാകാവ്യം
ചമയ്ക്കും എന്ന സപ്പനം. അത് ഒരുതരം സ്വയം പ്രത്യായനത്തിന്റെ
ചികിത്സയായേ അന്ന് ആളുകൾ എടുത്തിരിക്കയുള്ളൂ. ജി.യും താലോ
ലിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാകാവ്യസപ്പനം. ഗാസിജിയാവും അതിനുവിഷയം
എന്നുവെളിപ്പെടുത്താൻ മാത്രം ആ സപ്പനത്തിന്റെ ഇഴ വിടർത്തുകയും
ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഉണ്ടായതെന്നതാണ്: ഒന്നോ രണ്ടാ ഭാവഗ്രാ

അഭ്യരിൽ ഒരുപാടിപ്പോയി ആ സപ്പനും, ഈ ഓർമ്മകളുടെ ഉത്തരാജന തന്ത്രാടെയാണ് ‘അക്കിത്തത്തിന്റെ’ ‘ധർമ്മസുര്യനെ’ ഈ അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ എതിരേറുത്. (1998-ൽ വന്ന ഈ കാവ്യം അടുത്ത ദിവസമേ എനിക്കു കാണാൻ ശ്രദ്ധവന്നുള്ളൂ.) ശാസ്യജിതനെ ഇവിടെയും പ്രചോദനം, കർമചന്ദ്രൻ എങ്ങനെയെ ധർമ്മസുര്യനായി എന്ന അനേകണം പ്രമേയവും, എങ്കിലും വണ്ണകാവ്യമായേ ഈതു വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ഈപത്ര അധ്യായങ്ങളായി പകുത്ത ഈ വണ്ണകാവ്യത്തിലെ പത്രതാസതാമധ്യായത്തിന് ആറുവരികളേ ഉള്ളൂ എന്നതേതെ വിന്മയം. നീളമാണോ കാര്യം എന്നു ചോദിക്കാം. നീളവും കാര്യം തന്നെ എന്ന നിലയിലാണ് ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ കവിത എത്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

അക്കിത്തത്തിന്റെ ഈ കാവ്യം താൻ പ്രത്യേകം തഫകം വരുത്തിയ ആരു അമവാ ഗിതി വൃത്തത്തിലാവുമോ എന്നു ഞാൻ ആശിച്ചു. വേരാനുംകൊണ്ടല്ല, ഈ കവിയുടെ കൈയിൽ ഈത്തര മൊരു വൃത്തം വല്ലാത്ത വിധേയത്വവും വികാരസംവേദനക്ഷമതയും ആർജിക്കുന്നതായിട്ടേതെ അനുഭവം. ആരുയോ ഗിതിയോ അല്ല, ‘ധർമ്മസുര്യ’ന്റെ വൃത്തം അനുഷ്ടുപ്പാണ്. ഈതും വലിയൊരു ഒച്ചിത്യം തന്നെ. നമ്മുടെ കവിത വിപുലമായ ആവ്യാനങ്ങൾക്കു സജ്ജമാവണ മെനും വരഞ്ഞു, അനുഷ്ടുപ്പിന്റെ സാധ്യത ഉള്ളിൽക്കിയെടുക്കുന്ന താവും ഉചിതം.

ഇന്നത്തെ കവിതയുടെ സന്ദർഭത്തിൽ വൃത്തവിചാരത്തിന് എന്തു സ്ഥാനം എന്ന് അസ്യാളിക്കുന്നവരുണ്ടാവാം. എന്നാൽ വസ്തുതയെ താണ്, ആരോക്കേ എത്രയെല്ലാം സംഖ്യിക്കിയായി ശ്രമിച്ചിട്ടും വൃത്തത്തെ നമ്മുടെ കവിതയിൽ നിന്നുനിയേഴ്ചം വലിച്ചുപറിച്ചുകളിയാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽ ആത്മാവിഷ്കാരം നടത്തുന്നവരും നമുക്ക് അപൂർവമല്ല. കവിതയ്ക്കു വൃത്തം സാധകമോ ബാധകമോ എന്ന തർക്കത്തിന് വിശ്വേഷിച്ചാരു സാഹിത്യവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. ഈതു സംബന്ധിച്ചുള്ള സത്യം ഹോ. എ.പി.പോൾ പണ്ഡിതന്റെവെച്ചിട്ടുണ്ട്: ഗദ്യകാരന്റെ കവിത പുവിക്കാഴിയുടെ പരകലാണകിൽ, പദ്യകാരന്റെത് വാന്നവാടിയുടെ പരകലാണ്. അവനവനു പുവൻകോഴിയേ ആവേണ്ടു. വാന്നവാടിയാവണ്ടു എന്നു നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അതാതു അവകാശം കവികൾക്ക് അധികാരപ്പെട്ടതുതന്നെ. പക്ഷേ നമുക്കു പുവൻകോഴികൾ മാത്രം മതിയോ, വാന്നവാടികളെ മട്ടത്തുവോ എന്നാലോചിക്കുന്നത് അസ്ഥാനത്തല്ല.

നോവൽ അവസ്ഥയും ആവ്യാനവും

ഡോ. കെ. പി. മോഹൻ

(ആകാശവാണി കോഴിക്കോട് നിലയത്തിനുവേണ്ടി)

നോവൽ മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടെയും ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെയും സന്തതിയായ ഒരു സാഹിത്യജനുസ്സാണ്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഫലാധികാരിക്കുന്ന വിരുദ്ധഘടകങ്ങളിൽ പലതും നോവലിന്റെ പരിവിരയയും വളർച്ചയെയും വല്ലാതെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവസ്ഥക്കുള്ള വെള്ളുവിളിക്കുന്ന ഇപ്പറ്റിശക്തിയുള്ള മനുഷ്യൻ എന്ന സകലപം വാസ്തവത്തിൽ മുതലാളിത്തം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ചിത്രമാണ്. സമുഹക്ക്രമിതമായ ജനാധിപത്യ തത്ത്വങ്ങളിൽനിന്നാണ് റാജ്ഞിമോക്കൻ വളരെ പണ്ഡിതനെ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ വ്യക്തിയുടെ അകവും പുറവും അപഗ്രാമിക്കാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള നോവൽ

പിറവിയെടുക്കുന്നത്. വിശാലമായ ഒരു കൃംഖലാസും വിശാലമായ ഒരു കാലസീമയും ക്രിയാവൈച്ചിത്യങ്ങളിലൂടെ വളരുന്നു, മാറ്റങ്ങൾക്കു വിധേയനാകുന്ന മനുഷ്യനെ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുതരുന്നു. മലയാളത്തിലെ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ നോവലുകളെല്ലാം, ഇന്ത്യലേവഡ്ക്കുംമുമ്പുണ്ടായ സ്ഥാതകവധം പോലെയുള്ള കൃതികൾപോലും അവസ്ഥയുടെ ആവ്യാനങ്ങളെല്ലാം കേവലപാരായണങ്ങൾക്കുമാപ്പുറം ചില വീണ്ടും വിചാരങ്ങൾക്കും, പാഠനിർമ്മാണങ്ങൾക്കും വേണ്ടുവോളം വകയോരുക്കുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലെ കിഴാളവർഗ്ഗപ്രേരണങ്ങളുടെ മുർത്തമായ ഒരു ചിത്രം ഘാതകവധത്തിൽ തെളിയുന്നുണ്ടോള്ളോ. കേരളീയ നഭോത്തമാനത്തിന്റെയും ഇവിടെ രൂപം കൊള്ളാനാരംഭിക്കുന്ന ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രീയ തതിന്റെയും പശ്ചാത്തലം ഇന്ത്യലേവായിലും കാണാം. സി.വി.യുടെ കൃതികളിലെ പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ചില കമാപാത്രങ്ങളുടെ വീക്ഷണകോണിലും - ഉദാഹരണത്തിന് സുഭദ്ര, ത്രിപുര സുന്ദരിക്കുണ്ടത്തുമുണ്ട്, ചന്ദ്രകാരൻ തുടങ്ങിയവരിലും - മാർത്താണ്യ വർമ്മയും ധർമ്മരാജയും രാമരാജ ബഹദുർ വായിക്കുന്നോൾ ചില പ്ലോൾ രാമപക്ഷവാദിയും പാരമ്പര്യവാദിയുമായ സി.വി.യുടെ പതിവുചിത്രമായിരിക്കുകയില്ല നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. ശുന്നുസ്ഥലികളിൽ നിന്നുയരുന്ന അർത്ഥസാന്ദര്ഭമായ മുഴക്കങ്ങൾക്കാണ് ഇതിഹാസസമാനമായ ഒരു ആഴം ആ നോവലുകൾ നമുക്ക് അനുഭവിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ഭളിത്, കർഷകത്താഴിലാളി മുന്നേറ്റങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരങ്ങൾ, ജാതിമതകുട്ടായ്മകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുതന്നെ ഉയർന്നുവന്ന പരിഷ്കരണവാദങ്ങൾ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാധിഗതികളിൽ നിന്ന് രൂപം കൊണ്ട വിപ്പവാദിമുഖ്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയാൽ ഉയരും ഉംകും വർദ്ധിച്ച മലയാള നോവലിന്റെ അതിശക്തമായ കാലഘട്ടങ്ങളെയാണ് നാല്പതുകളിലും അവതുകളിലും നാം കാണുന്നത്. തകാചിയുടെ രണ്ടിടങ്ങൾ, തോട്ടിയുടെ മകൻ, ദേവിൻ്റെ ഓടയിൽ നിന്ന്, അയൽക്കാർ, ബഷപരിഞ്ഞെം ബാല്യകാലസബി, മുള്ളുപ്പും ഉമ്മാച്ചു, സുന്ദരികളും സുന്ദരമാരും, കെ.സുരേന്ദരൻ്റെ താളം, മായ, കാടുകുരങ്ങ്, പൊറുകാടിന്റെ മൺഡിന്റെ മാറിൽ, മുത്തല്ലി, ഉറുബിന്റെ ഉമ്മാച്ചു, എ.ഒ.ടി.യുടെ നാലുകെട്ടും, അസുരവിത്തും അങ്ങനെ ഏടുത്തുപറയേണ്ട പേരുകൾ നിരവധിയാണ്. നനിതൊന്ന് വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്ന ഇതു നോവലുകളിൽ പകേശ കേരളത്തിന്റെ മാറിവരുന്ന രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യസാമുദായിക അവസ്ഥകൾ കൂത്യമായി ആലോവനം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ജാതിമത ശാക്തീകരണരിതികളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി വർഗ്ഗാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിഭിന്നമാകുന്ന കേരളീയ സമൂഹത്തിലെ വർഗ്ഗസമരങ്ങളിൽ നിന്നു രൂപംകൊള്ളുന്ന അനുകൂലമോ

പ്രതികുലമോ ആയ മുല്യസംഘർഷങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനം നാല്പതു കളിലെയും അധിക്കളിലെയും അറുപതുകളുടെ തുടക്കത്തിലെയും നോവലുകളിൽ നിന്ന് നമുക്ക് വായിച്ചേടുക്കാം. ഇക്കാലയളവിലെ രാഷ്ട്രീയനിർമ്മാർജ്ജനമെന്നോ വ്യക്തിത്വസംഖരംഷങ്ങളിൽ അധികൾ തമെനോ വക്തിരിക്കപ്പെട്ട കൃതികളിലെ രാഷ്ട്രീയ പാംബേശ്വര പുതിയ സാംസ്കാരികപഠന മാത്യകകളിൽ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. എ.ഡി.യു.ടെ നോവലുകളിലെ അരാഷ്ട്രീയ നില പാടുകൾ, ഏതുതരം സാംസ്കാരികാവസ്ഥകളുടെ ന്യായികരണങ്ങളായിത്തിരുന്നുണ്ടെന്നും, വിജയൻ്റെ വസാക്കിരെൻ്റെ ഇതിഹാസത്തിലെയും എ.ഓ.മുകുന്ദൻ്റെ മയ്യഴിപ്പുഴയുടെ തീരങ്ങളിലെയും ബഹുസര തകളിൽ നിന്ന് നിർമ്മിച്ചേടുക്കാവുന്ന രാഷ്ട്രീയപാംബേശ്വര സഭാവഞ്ഞൾ എന്നെന്നും ഇപ്പോൾ കുടുതലായി വിശകലനം ചെയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നോവലിന്റെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ എന്നെന്നു പരിശോധിക്കുന്നോൾ ഉത്കണ്ട് തോന്നാനുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണം ഒരു ഇരുപത്തിഒമ്പതു കൊല്ലം മുഖ്യമായി ചെന്നുകൂടിയിരിക്കുന്ന നിന്നാണ് ഇന്നും നോവലിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയമായ രചനകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു അഭിരിക്കുന്നത് എന്നതാണ്. കോവിലൻ്റെ തട്ടകം, മുകുന്ദൻ്റെ കേശവൻ്റെ വിലാപങ്ങൾ, നൃത്യം എന്നിവ, സേതുവിന്റെ കൈമുട്ടുകൾ, സാറാ ജോസഫിന്റെ ആലാഹയുടെ പെൺമകൾ, സി.വി.ബാലകൃഷ്ണന്റെ ആത്മാവിനു ശരിയെന്നു തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങൾ, എൻ. പ്രഭാകരൻ്റെ തിരുവർ രേഖകൾ, എൻ.പി. മുഹമ്മദിന്റെ ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണ്, പി.കെ.എൻ.രംഗേം കാവി, അധികാരം, ആനന്ദിന്റെ ശോഭൻഡവൻ്റെ യാത്രകൾ, വിജയൻ്റെ ഗുരുസാഗരം തുടങ്ങി പെട്ടെന്ന് ശ്രദ്ധയിൽവരുന്ന രചനകളാക്കേ പഴയതലമുറ എന്നുവിശ്വാസിപ്പിക്കാവുന്നവരിൽ നിന്നും അഭിരിക്കുന്നത് അധികമായി അതിനെക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ നമ്മേ ഏറ്റവുമധികം പ്രചോദനപ്പിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന മുല്യസകലപം പോലും ഇന്ന് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവസ്ഥയുടെ ആവ്യാനമാണ് നോവൽ എങ്കിൽ നോവൽ രചനയ്ക്കാവശ്യമായ ജീവിതാവസ്ഥകൾ രൂക്ഷമായിത്തന്നെ നമുക്കുചുറ്റും നിലനിൽക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ അഭാവംകാരണമോ, വേണ്ടതു പോംവർക്ക് ചെയ്യാനുള്ള താല്പര്യക്കുറവുകൊണ്ടോ, പ്രശസ്തിയിലേക്കുള്ള ഏഴുപ്പവഴികൾ വേറെയും ഉള്ളതുകൊണ്ടോ, സെസ്യൂലിനികമായ മുൻഡാരണകളാലോ, ഇരുന്നെഴുതാനുള്ള സ്ഥാമിനകുറഞ്ഞുപോകുന്നതുകൊണ്ടോ പുതിയ തലമുറയിൽ നിന്ന് നോവലെഴുത്തുകാരുണ്ടാകുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം. കമ്പയിലേം കവിത

യിലോ കരുതുകാണി കുന്നവർപ്പോലും ഇടയ്ക്കുന്നിയോ, വൈലോ സ്റ്റി
ള്ളിയോ, എൻ.വി.യോ അക്കിത്തമോ അവതരിപ്പിച്ച് ജീവിതത്തിന്റെ
രു സമഗ്രചിത്രം സംഭാവന ചെയ്യുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നുണ്ട്.
പ്രസാധകരോ, വായനക്കാരോ അല്ല ഇത്തരമാരു ദുർഗതിക്കുകാരണം
എന്നതുവ്യക്തമാണ്. ഏറ്റവുമധികം ദേഹശിഖിപ്പി
കാവുന ആനന്ദിന്റെ ‘ഗോവർഡണ യാത്രകൾ’ ‘മരുഭൂമികൾ ഉണ്ടാ
കുന്നത്’ തുടങ്ങിയ ചപനകൾക്കുപോലും പ്രസാധകരെയും വായന
കാരരെയും പിൻബലം വേണ്ടതോതിൽ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോള്ളോ. വ്യക്തി
യുടെ സത്യാനേഷണങ്ങളിൽ ചരിത്രവും, രാജ്ഞിയവും, മതവും, അധി
കാരാധനകളും, ഇടപെടുന്നതിന്റെ രിതിദേശങ്ങളേന്നും ആന
നിന്റെ അത്തരം ചപനകൾക്കും, വി.കെ.എൻ്റെ ‘പിതാമഹൻ’ പോലെ
യുള്ള കൃതികൾക്കും നമ്മുടെ വായനകാരിൽ നല്ല പ്രതീകരണം
സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതേസമയം പോസ്റ്റ് കൊള്ളാണിയൽ
മാനസികഘടകങ്ങൾ, അധികാരാധനയുടെ പല രിതിയിലുള്ള പ്രത്യേ
കഷങ്ങളും പരോക്ഷവുമായ കടനാടകമണഞ്ഞൾ, ആഗോളവർക്കരണ
ത്തിന്റെ മരകളിലുടെ അധിനിവേശ രാജ്ഞിയത്തിന്റെ പുതിയ പ്രകടന
രിതികൾ, അതിന്റെ മലമായി ഒഴുകി എലിച്ചുപോകുന്ന പ്രാദേശിക
സത്രങ്ങൾ, ശിമിലമാകുന്ന മാനുഷികബന്ധങ്ങളിലുടെ വ്യക്തിമന
സ്ഥിരം അനുഭവിക്കുന്ന സംഘർഷങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ നാൽപ്പതുക
ഇലോ അവതുകളിലോ - മലയാള നോവലിന്റെ രു സുവർണ്ണ കാല
ഘട്ടത്തിൽ അനുഭവിച്ചതിനെക്കാൾ വലിയ സംഘർഷങ്ങൾ ഇന്ന് മല
യാളിസമുഹം ഫലാകത്തിന്റെ പല കോൺക്രൈറ്റിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് അനു
ഭവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടും മലയാളത്തിൽ നോവൽ ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്ന
താണ് വേദകരം. ഇത്തിരിവട്ടമാത്രം കാൺക്രയും ഇത്തിരിഭ്രം മാത്രം
ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായി എഴുത്തുകാർ മാറുന്നുണ്ടോ എന്ന
പരിശോധന പ്രസക്തമായിത്തിരുന്നത് ഇക്കാരണത്താലാണ്. കോവി
ലൻ്റെ ‘തടകം’ എന്ന നോവലിൽ കുളിപ്പിച്ചു കയറ്റി നിർത്തിയ കുട്ടി
നദികരയിലെ പുഴിമണലിൽ രു വെള്ളിനാണ്യം കുഴിച്ചിട്ട് തിര
യുന്നതിന്റെ ചിത്രമുണ്ട്. ചരിത്രത്തിന്റെ നദികരയിൽ കുഴിച്ചിട്ട് വെള്ളി
നാണയങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് നല്ല എഴുത്തുകാരോക്കെ പരതുന്നത്.
കുഴിക്കുന്നോൾ കിട്ടുന്നത് ആലാഹയുടെ പെൺമകളിലെ അമ്മാമ
യങ്കുകിട്ടുന്നതുപോലെ അസ്ഥിക്കഷണങ്ങളുമാകാം. രു കഷണം
അസ്ഥി പണ്ട് കോവിലനും മല്ലിൽ നിന്ന് കുഴിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

മലയാള നോവലിന്റെ പുതിയ റിതികൾ പരിശോധിക്കുന്നോൾ
പെട്ടുന്ന ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്ന രുക്കാര്യം സുതാര്യമായ ചപനാഗ്രഹി
കളിലുടെ പ്രാദേശികതന്നിമകളിലേയ്ക്കുള്ള രു തിരിച്ചുപോകാണ്.
ഏറ്റവും പുതിയ രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ സാറാജോസഫിന്റെ ആലാഹ

രുടെ പെൺമകളും, എൻ. പ്രഭാകരൻ തിയുർ രേവകളും ആണ്. കോക്കന്തിറയിലും തിയുരിലും അതിജിവന്തനിനുവേണ്ടിയുള്ള ചെറു തുനിൽപ്പുകളാണ്. പ്രാദേശികമിത്യുകളിലുടെ ഉർജ്ജംനേടുന്ന ജീവി തങ്ങളാണ്. വേരുന്നേഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ധാരയും പ്രകൃതിയുമാണ്. പക്ഷേ അവയ്ക്ക് നില നിൽക്കാനാകുന്നില്ല എന്നതാണ് കുടിപ്പാപ്പനിൽ നിന്ന് ആനിയിലേയ്ക്ക് പകർന്നുകിടുന്ന യാതനകളിലുടെ സാരാജോസഫ് സുചിപ്പിക്കുന്നത്. കാണാതാകുന്നവരുടെയും ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നവരുടെയും ശ്രാമ മെന്നനിലയ്ക്കു പ്രസിദ്ധമായിത്തിരുന്ന തിയുരിന്റെ ചരിത്രേവകളാണ് പ്രഭാകരൻ നോവൽ. ഈവിടെ വാർദ്ധഗാപാലൻ എന്ന കമാപാത്രം, ലോകൽ ഹിന്ദുസ്ഥാനയോഗ്രാഫിയുടെ ആധുനിക സങ്കേതങ്ങളാണും അറിയാതെത്തന്നെ തിയുരിന്റെ ഒരു വാമോഴിചരിത്രം എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. റോപ്ട്രിക്കുകളിലും മാജിക്കുകളിലും അവസാനിക്കുന്ന തിയുരിന്റെ ചരിത്രം അധിനിവേശങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ ആത്മഹത്യകൾ അവസാനിക്കുന്നില്ലെന്നുതന്നെന്നയാണ് സുചിപ്പിക്കുന്നത്.

“എല്ലാത്തിൽ കുറച്ചിൽ ഉണ്ടാകാമെന്നല്ലാതെ കേരളത്തിൽ പൊതുവെ ആത്മഹത്യ കുടുതലാണ്. ഈ സംസ്ഥാനത്തിൽ ശരാശരി ഓരോ പതിനെണ്ണു മിനിട്ടിലും ഒരാഴ് വീതം ആത്മഹത്യയ്ക്ക് ശ്രമിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അതായത് ഒരു ദിവസം മൊത്തം 96 പേര്. അതിൽ ഇരുപതേഴ്ശ്ശുപേര് മരിക്കുന്നു. 1998 ലെ കണക്കാണ് പറഞ്ഞത് എന്ന വ്യക്തമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളിൽ നിന്നുതുടങ്ങി മലയാളികൾ പൊതുവെ വളരെ പെട്ടെന്ന് അസംസ്കരിപ്തരും ദ്വാരിതരും ആയിരത്തീരുന്ന ഒരു ജനതയാണ് എന്നും, മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കാണ്ഡിരിക്കുന്നു എന്ന തോന്നല്ലാക്കിക്കാണ്ഡുതന്നെ നിന്നിടൽത്ത് നിൽക്കാനും അറിയാവുന്നവരാണെന്നും, സ്കേഹം ജീവിതത്തോടുള്ള ആത്മബന്ധം ഇവ യാകെ മലയാളികളുടെ സമുഹത്തിൽ നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ സിദ്ധാ ന്തങ്ങളുടെ ചുരുംചുടും അന്തരീക്ഷത്തിലുണ്ടാകണമെന്നും, ചരിത്ര ത്തിൽ നിന്നും സമരങ്ങളിൽ നിന്നും വിട്കലുന്ന ഒരു ജനതയുടെ നഷ്ട പ്ലെറ്റുന്ന ആത്മവിരുദ്ധത്തിന്റെ പശ്ചാത്യലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തിയുരിന്റെ രേഖകൾ നമ്മാടു പറയുന്നു. സന്തം ഞരവിലെ ചോരയോടും നിയന്ത്രിക്കാനായി ഒരുപാട് ഗുളികകളേയും ഒരുപാട് മാന്ത്രികകളിലും കളിയും തേടിപ്പോകുന്ന, അതും ഫലിച്ചില്ലെങ്കിൽ കാവിവേഷകാരെയും ദൈവമനുഷ്യരെയും തേടിപ്പോകുന്ന ഭാതികസമർദ്ദങ്ങളുടെ ഇരകളായ ഒരു കുടം മനുഷ്യരാണ് സേതുവിന്റെ കൈമുട്ടേകളിലെ കമാപാത്രങ്ങൾ. ജനങ്ങളിലുടെ കടന്നുപോന്നപ്പോൾ നേരിയെടുത്ത പുണ്യപാപങ്ങളുടെ മാറ്റാപ്പുകളും ചുമന്ന സംഘർഷങ്ങളുടെ വർത്തമാനപാതകളിലുടെ നടന്നുനിങ്ങുന്ന ഒരു കുടം മനുഷ്യർ. സംഭാഷണങ്ങളിൽ നിന്ന് കൈമുട്ടേകളിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു തിരിച്ചുപോകൾ.

സി.വി.ബാലകൃഷ്ണൻൻ ആരംഭിക്കുന്നതിനേതാനുന്ന കാര്യങ്ങൾലെ ആദ്യഭാഗത്ത് മലബാറിലെ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും കമ്മ്യൂണിറ്റി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും സ്വാധീനം സമൂഹത്തിലുണ്ടതിയ ചലനങ്ങൾ വിശദിക്കിയെന്നുണ്ടെങ്കിലും രണ്ടാം ഭാഗത്തുപത്രക്ഷപ്പട്ടന യുവാവിൽ ചരിത്രത്തെച്ചാല്ലിയുള്ള വിഷയങ്ങളും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെ പുതുക്കാനുള്ള വെന്വലും, അവരെ പ്രായോഗിക്കുന്നതിലെ അളവിൽ പരീക്ഷിയ്ക്കാൻ ഉള്ള താല്പര്യവുമാണ് പ്രകടമാകുന്നത്. എ.മുകുന്നൻ കേശവൻ വിലാപങ്ങൾ ഇതിനകം തന്നെ പല രീതിയിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞ കൂതിയാണ് . ഇ.എ.എസ്സിനെയും കമ്മ്യൂണിറ്റി പ്രസ്ഥാനത്തെയും പോസിറ്റീവ് ആയിട്ടാണോ നേരാറ്റിവ് ആയിട്ടാണോ ഈ നോവൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നതെന്നതിനെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് ചർച്ചകൾ ഏറെയും നടന്നത്. തിർച്ചയായും കമ്മ്യൂണിറ്റി പ്രസ്ഥാനം ഒരുക്കട്ടുകമയായും കെട്ടുകൊട്ടച്ചയായും രൂപമാറുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉത്കണ്ഠകൾ കേശവൻ വിലാപങ്ങളിൽ ഉണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുക്കൂടും കമ്മ്യൂണിറ്റി നേതാക്കാളോടും ഉള്ള സമീപനങ്ങൾ ദൈഖാന്തികവും വൈചാരികവും ആകുന്നതിനുപകരം വൈകാരികതകളാൽ ദുർബലമാകുന്നതും ഈ നോവലിന്റെ പരാമർശവിഷയം തന്നെ. അതിനേക്കാളുപരി ചരിത്രവും മിത്തും തമിലുള്ള അതിർവര സ്വകൾ സർഗ്ഗാത്മകരചനകളിൽ ഏങ്ങനെ വിശകലനം ചെയ്യപ്പെട്ടണ മെന്നും, എഴുത്തുകാരനും എഴുത്തും കമാപാത്രങ്ങളും തമിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സകൾിന്നതകളെന്നെന്നും ഈ നോവൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നാരായൻ കൊച്ചുരേണി പോലെയുള്ള ചില രചനകൾ പ്രാത്വത്കരിക്കപ്പെട്ട ആദിവാസി ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ചിത്രം മലയാളത്തിലെത്തിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുമുണ്ട്. രഘുനാഥൻ ശശ്വായമന്നനും അടിയന്തിരാവസ്ഥയുടെ സമർപ്പണങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയോടും ചിത്രകലയോടും സംബന്ധിതതാട്ടം സ്വപ്നങ്ങളോടും ഇച്ചേപ്രകാരം മായാപുരാണത്തിലുള്ളത്. ആരുംആരെയും വേട്ടയാടാത്ത ഒരു ലോകത്തിലെ സ്വദാകവിടുകളുടെ സ്വപ്നം, ദൈവത്തിന്റെ ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴെല്ലാം മനുഷ്യൻ പരിമിതികളിൽനിന്ന് നിറ അളവിൽ കലർന്നുപോകുന്നതിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ ഇതാണ് മായാപുരാണത്തിന്റെ കേന്ദ്രബന്ധി. പിൽക്കാലത്ത് ബീവിയായി മാറിയ മേലേ പുല്ലാരണപൊടിലെ കാണി, അവളോടൊപ്പം അപായങ്ങളുടെ പുഴകളും കടലുകളും താണ്ടുന്ന ചാനാൻ മാക്കുട്ടി മായികതകളുടെ വർണ്ണ വിഭ്രാന്തികളോടെ മനുഷ്യൻ നടവിൽ പിറക്കുന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ വിചിത്രമായ ആവർത്തനരീതികൾ - മനുഷ്യൻ നല്ലവനാകാനുള്ള കഴിവ് അവൻ ഇനിയും സജ്ജപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നാണ് രാമനുണ്ണിയുടെ സുഫിപ്പണിയും കമ വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

കവാൺതാനികസാഹിത്യം

ഡോ. കെ. ജി. പറലോൻ

എഴുത്തിരസ്സിലും വായനയുടെയും ആദ്യഗുരു ശാപതിയാണ്. മഹാഭാരതമെഴുതാൻ വ്യവസ്ഥ ഇതായിരുന്നു- തുടങ്ങിയാൽ നിരുത്തില്ല. വ്യാസൻ ഒപ്പ് നിർദ്ദേശമിതാണ്-മനസ്സിലാക്കിയേ എഴുതാവു. അനുസ്യൂതിയും അന്തർജ്ഞാനവും -വായനയുടെ തുടക്കമതാണ്.

ടിബറ്റൻ സന്ധ്യാസസംഘത്തപ്പറ്റി ഒരു നുറുങ്ങുക്കായുണ്ട്. വൈഭവത്തിന് 9 ബില്യൺ പേരുണ്ട്. അതു പകർത്തിയെഴുതുകയാണ് സന്ധ്യാസിമാർ. എഴുതികഴിയുന്നോൾ ലോകാവസാനം. അനാദികാലം മുതൽ അവതിൽ ചെയ്യുന്നു. ആർക്കും മുഴുമിപ്പിക്കാനായില്ല. അതു കൊണ്ട് പ്രശ്നമില്ലായിരുന്നു. ഐ.ടി. യുഗത്തിൽ എഴുതിത്തളർന്ന ചില സന്ധ്യാസിമാർ സാങ്കേതികവിദ്ഗ്രം സമീപിച്ചു. ഒരു മാസം കൊണ്ട് കംപ്യൂട്ടർ പേരുകൾ മുഴുവൻ ഫീഡ് ചെയ്തു. ലോകം അവ സാനിച്ചില്ല ! അപ്പോഴാണ് പ്രശ്നം ഇനി എന്ത് ചെയ്യും? അവരുടെ എഴുത്തും വായനയും മരിച്ചിരിക്കുന്നു.

സ്കൃതി കുട്ടികളുടെതുപോലുള്ള ഇത്തരം നിഷ്കളങ്ങളായ വായനയല്ല നമ്മുടെ വിഷയം. വായനയ്ക്ക് അനേകം വഴികളുണ്ട്. ഒരോ വായനയും, വ്യത്യസ്ത അനുഭവമാണ്. ഓരോ പാഠത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയാണ്. Why Read the Classics എന്ന ശ്രമത്തിൽ Italo Calvino കൂസിക്കുകൾക്ക് കൊടുക്കുന്ന അനേകനിർവ്വചനങ്ങളിൽ സുന്ദരമായ നിർവ്വചനമിതാണ് - ‘യാതൊരു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയാണോ ഞാൻ വായിക്കുന്നു എന്നല്ല, പീണ്ടും വായിക്കുന്നു (I am re-reading) എന്ന് ആളുകൾ പറയുന്നത് അതാണ് കൂസിക്.’ വായനയല്ല, പുനർവ്വായനകളാണ് നമ്മുടെ മുൻപിലുള്ളതെന്നർത്ഥമം.

ഒരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇത് വായനാനുഭവങ്ങളിൽ സർഗ്ഗാത്മകം, വൈജ്ഞാനികം എന്നീ ഭേദങ്ങളില്ല. അനുഭവതലവരത്തിൽ എല്ലാം എന്നുതന്നെന്നയാണ്. ആനന്ദവർഖനൻ രണ്ടുതരം ദൃഢികളെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്.

യാ വ്യാപാരവത്തി രസാൻ രസയിത്യും കാച്ചിത്ത് കവീനാം നവാദൃഷ്ടിഃ യാ പരിനിഷ്ഠിതാർത്ഥവിഷയോനേഷാ ച വൈപശ്ചിത്തി തേ ദേ അപ്യവലംബ്യ വിശ്വമനിശം നിർവ്വശനയനോ വയം ശ്രാന്താ, നേനവ ച ലഘുമബ്യിശയന തരംക്കതിത്യുല്യം സുവം.

കവീനാം ദൃഷ്ടിഃ, വൈപശ്ചിത്തി ദൃഷ്ടിഃ, ഇതിനുമുപരി തരംക്കതി സുവം, ഹ്യദയവ്യും സ്വീഖിയും ഉദാത്തതലങ്ങളിലേക്ക് വിവേകണോ പാനപരമ്പരകളായി കയറുന്ന ഒരുന്നുഭവത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം ഇതിലുണ്ട്.

I

ഭാരതീയരെ പ്രാചീനവിജ്ഞാനമണ്ഡലത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയ തിരെ ആക്തത്യുക മുന്നു ശ്രമങ്ങളിലേണ്ടുകാം- ഭാരതം, രാമായണം, ഭാഗവതം, ആദർശാത്മകമായ സമുഹവസ്യങ്ങളുടെ കമയാണ് ഭാരതം. വ്യക്തിയുടെ ഉദാത്തതയിലേക്കുള്ള ഉയർച്ചയാണ് രാമാ

യണം. ആത്മിയതയിലേക്കുള്ളത് ഭാഗവതവും. ഈ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ബോധമണിയലത്തിന് സർഭ്രാതമകമെന്നോ ചിന്നാപരമെന്നോ ഉള്ള വേർത്തിരിവുകൾ ഇല്ല. എല്ലാതരം വായനയും അതിരുകൾക്കുറമുള്ള അനുഭവമാണ് നൽകുന്നതെന്നതുമാം. ഭാരതീയർ പണ്ണേ പറഞ്ഞുവ ചീട്ടുണ്ട്, പ്രജനയും പ്രതിഭയും അനുഭവതലത്തിൽ ഭിന്നങ്ങളെല്ലാം.

മലയാളത്തിൽ ഇന്ന് ഏറ്റവും ചെലവുള്ള വിജ്ഞാനസാഹിത്യം ഡിക്ഷണറിയാണ്. വാങ്ങിവെച്ചാൽ മതി, വായിക്കേണ്ടതില്ല എന്ന താണ് അതിരെ വിജയരഹസ്യം! വിജ്ഞാനത്തിരെ വിവിധ ശാഖകളിൽ മാലികകൃതികൾ കുറച്ചേ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഗാരവമായ വായനയുടെ ഉറവുകൾ വറ്റിവരുന്നതാണ് കാരണം.

വർത്തമാനകാലസമസ്യകളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന വൈജ്ഞാനികകൃതികൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ ധാരാളമുണ്ടാകാറുണ്ട്. എന്നാൽ പുതിയ ലോകക്രമം, സാംസ്കാരികപ്രതിസന്ധി, ഭീകരവാദം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി മലയാളത്തിലുള്ള പഠനങ്ങൾ അധികവും സമകാലികഅള്ളുടെ പുറങ്ങളിലോതുങ്ങുന്നു.

മലയാളത്തിലെ വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിരെ വർത്തമാനകാലാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് പതിനഞ്ച് മിനിറ്റിലോരു ഓട്ടപ്രദക്ഷിണം നടത്തുന്നത് പാഴ് വേലയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇക്കുട്ടത്തിലോരു കൃതിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു. വായനാനുഭവമെന്ന നിലയിൽ അവത്തില്ലിക്കുന്ന ആ കൃതി ആനന്ദിരെ 'വേടക്കാരനും വിരുന്നുകാരനും'മാണ്. ഇത് തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ രണ്ട് കാരണങ്ങളുണ്ട്-ഒന്ന് ഇതെന്നിക്കുന്ന നൽകിയ വായനാനുഭവം പകിടണമെന്ന ആഗ്രഹം; രണ്ട്, എറു കാലിക്ക്രസക്തിയുണ്ട് വിഷയത്തിന്.

പേരു കേൾക്കുന്നോൾ ഇതൊരു നോവൽ ആണെന്ന് തോന്നും. വേടക്കാരനും വിരുന്നുകാരനും ഇംഗ്ലീഷിൽ തന്നെ കൃതിയും മുറ്റത്തോടിയും വെണ്ണ കട്ടും നമ്മുടെ വീടിൽ ആന നകരമായ നിത്യസാനിഖ്യമായിരുന്നൊരു സകൽപ്പം ഇന്ന് ഉറക്കം കൈടുത്തുവിധിയം നമ്മുടെ വേടക്കാരനും വേടക്കാരനിൽ വിരുന്നുകാരനെയുണ്ടത്തണം. അതാണ് ഈ ശ്രദ്ധത്തിരെ സന്ദേശം.

II

ഒരു ഗ്രീക്ക് ട്രാജഡിപോലേയായിരുന്നു ഈപതാം നൂറ്റാണ്ട്. രണ്ട് യുദ്ധങ്ങൾ, ഇന്ത്യാവിജ്ഞാം, ആദർശങ്ങളുടെ പതനം, ബൃഹദാ പ്രാന്തങ്ങളുടെ ദെറ്റാനിക്ക് ദുരന്തം. നാടകത്തിന് പ്രോലോഗ് വേണ്ട മല്ലോ. അത് തൊട്ടുമുൻപുള്ള അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകളാണ്. അതിൽ ആദ്യ രംഗം.

ആദ്യമേ നാം കണ്ണ പ്രാചീനമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞ സഹ ഗ്രാമപ്പുത്രരിൽ ആരംഭത്തിൽ കടന്നുവന്ന മറ്റാരു ധാരയുണ്ട്-ഇല്ലാം. അതാണ് പദ്ധതിലാം.

കബിൽ ഹിന്ദുവോ മുസ്ലീമോ അല്ലായിരുന്നു. രണ്ടുകുട്ടരിലും അദ്ദേഹത്തിന് ആരാധകർ ഉണ്ടായിരുന്നു. മരിച്ചപ്പോൾ പ്രശ്നമായി. ജയം ദഹിപ്പിക്കണ്ണോ സംസ്കർത്തകണ്ണോ? ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീഞ്ഞളും ചുറ്റും കൂടി. തർക്കം മുതക്കു. ഒടുവില്ലണ്ടായതിതാണ്-ജയം സുകഷിച്ച മുൻ തുറന്നപ്പോൾ അവിടെ കുറേ പുക്കൾ മാത്രമാണ്, ശരീരത്തിന് പകരം, ഉണ്ടായിരുന്നത്. പുക്കളിൽ പകുതി ഹിന്ദുകൾ എടുത്ത് ദഹി സ്ഥിച്ച് ചാരം ഗംഗയിലൊഴുകി, മറ്റേ പകുതി മുസ്ലീഞ്ഞൾ ശോരവ്പുരി നടുത്ത് സംസ്കരിച്ച് ഒരു ശവകുടിരു പണിതു.

അടുത്തഭാഗം രണ്ടു നൃറാണ്ടുകൾ കൂടി കഴിഞ്ഞാണ്, നവോ തമാനനായകനായ രാജാരാം മോഹൻ റായ്. അദ്ദേഹം ഒരു യാമാ സ്ഥിതിക്ക്രാമം കൂടുംബത്തിലാണ് ജനിച്ചത്. മരിക്കുംവരെ പുണ്ണൽ ധരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് കർക്കടയിൽ രണ്ടു വിട്ടുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്ന് പരമ്പരാഗതരീതിയിൽ ഇന്ത്യക്കാർക്കുള്ളത്. മറ്റാന് ആയുനി കരീതിയിൽ പാശാത്യർക്കുള്ളത്. രസകരമായ വസ്ത്രതു ഇതാണ്. ഇന്ത്യൻ വിട്ടിൽ എല്ലാം ഭാരതീയമായിരുന്നു വൈദേശികമായി ഒന്നേ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു- രാംമോഹൻ റോയ്. ആയുനിക്കുഹരിത്തിൽ എല്ലാം വൈദേശികമായിരുന്നു. ഇന്ത്യനായി അവിടെ ഒന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു- റാംമോഹൻ റോയിതന്നെ.

ഭാരതീയരുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിലേക്ക് പുതിയൊരു ധാരകൂടി കടന്നുവരുന്നു. പാശാത്യം-വിവിധ ധാരകൾ ഉണ്ടാക്കിയ Identity Crisis ആണ് ഈ ദുരന്തനാടകത്തിൽ hamertia. നാടകവിദ്യാർത്ഥി കൾക്കറിയാം ദുരന്തത്തിന് കാരണം നായകൾ സദാവത്തിലൂള്ള ഒരു ദൗർഖ്യമായിരിക്കും. ഇതിനെയാണ് hamertia എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഒമ്മേണ്ടായിൽ ശുണ്ണങ്ങൾ തിക്കണ്ണിരുന്നു. ദേശപ്പെടുത്താൻ സ്നേഹവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഏകില്ലെമാരു ദൗർഖ്യത - മാറാത്ത ശക. അതാണ് ദുരന്തത്തിന് പോതുവായത്. സ്വത്രപ്രതിസന്ധി ആണ് ഭാരതീയരെ ഹാമേർഷ്യ.

റാംമോഹൻ മുതൽ നെഹർഗുവരെ ഇത് തുടർന്നു. താൻ ഇന്ത്യനോ വിദേശിയോ എന്ന് നെഹർഗുവിനു തന്നെ സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. ആത്മകമയിൽ അദ്ദേഹം എഴുതി-

'I have become a cure mixture of east and west, out of place everywhere, at home nowhere'

നെഹ്രുവിന്റെ ഏറ്റവും സുന്ദരമായ രചനയാണ് Discovery of India. ശ്രദ്ധത്തിന്റെ ആ പേര് ഇപ്പോൾ കാതുകകരമായി തോന്നുന്നു. Columbus discovered America എന്ന് പറയുമ്പോൾ കൊള്ളുമ്പ് നിൽക്കുന്നതെവിടെയാണ്; അമേരിക്കയിലോ പുറത്തോ?

ജനാനോദയത്തിന്റെ സംഭാവനകളായിരുന്നു ഈവർ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ തികഞ്ച ശുഭാപ്തിവിശാസമായിരുന്നു അവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ കാതൽ.

നെഹ്രുവിന് ഇന്ത്യയിലെ വർഗ്ഗീയരാഷ്ട്രീയത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രധാനമായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിനുകൂടുതും പുറത്തും നടന്ന ചർച്ചകൾ പലതും അദ്ദേഹത്തിന് മനസ്സിലായില്ല. 1940-ൽ നിഷ്കളുകളുമായി നെഹ്രു പറഞ്ഞു-

"വർഗ്ഗീയതയ്ക്ക് കളിമൺറീംഗ് കാലുകളാണുള്ളത്. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരഭാരതത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുമ്പോൾ അതുതാനേ അപ്രത്യക്ഷമാകും". അതു ശുഭനായിരുന്നു നെഹ്രു. വിജേന്ദ്രം എത്ര ക്രൂരമായ തമാഴയാണെന്ന് ആർക്കുമന്ന് സകലപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ക്രൂരതയെപ്പറ്റി പറയുന്നില്ല. തമാഴയെപ്പറ്റി പറയാം.

ഒരു ജനതയുടെ ആര്ഥാവിനെ കീറിമറിക്കുകയാണ്. എല്ലാം പകിടണം; ലൈബ്രറിയിലെ പുസ്തകങ്ങളുടക്കം. എൻഡേസ്കോപ്പീ ഡിയ ബീറ്റാനിക്ക എന്ത് ചെയ്യണം? ഒറ്റ അക്കമുള്ള വാളുങ്ങൾ ഒരു രാജ്യത്തിന്, ബാക്കിയുള്ളവ മറ്റെതിന്! ഓക്സഫോർഡ് ഡിക്ഷണറിയോ? അതൊന്നുണ്ടുമല്ല. എന്നാൽ K-വരെ ഇന്ത്യക്ക്, ബാക്കി പാകിസ്ഥാന്!

III

തോമസ് ജേഫേഴ്സൺ ആണ് അമേരിക്കൻ ഭരണാധികാരിയായിരുന്നു. United we stand, divided we fall എന്നാണ് സിവിൽ സമൂഹത്തിന്റെ തത്ത്വം. മതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ തുല്യ മരിച്ചിടണം. United we fall, divided we stand. ഗുരുനാനാക്ക് സ്നേഹത്തിന്റെ ശായകനായിരുന്നു. ഹിന്ദു വൈന്യം മുസ്ലീമെന്നും ആരുമില്ല എന്നാണ്ടേഹം അതാനോദയം നേടിയ ശേഷം ആദ്യമായി പ്രവൃത്തിചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികൾ പബ്ലിക്, പക്കേ പോയർ ഗുരുവിന്റെവഴിക്കല്ലെ, ജേഫേഴ്സണിന് പറഞ്ഞ വഴിക്കാണ്. ഹിന്ദുമതം ഇന്ത്യൻ കാടുകളിലെ മലബാ സംബന്ധങ്ങും നേരെ വരുന്ന എന്നിനെന്നയും അത് വിചുണ്ടുമെന്നും അവർ പറിപ്പിച്ചു. ഗുരുവിനെ അവർ തിരുത്തി- സ്നേഹമല്ല, വെറുപ്പാണ് ശക്തമായ വികാരം. എഴുപതുകളിൽ പബ്ലിക് ആരംഭിച്ച കൈരവിഖട

നവാദങ്ങൾ ഈ ദുരന്തനാടകത്തിലെ മുഖ്യബിന്ദുകളുണ്ട്. ഈ പദ്ധതി ബിലെ ഏതാണ്ടോളം കുടുംബങ്ങൾക്കും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതോ, കൊല്ലിപ്പേട്ടതോ അയ്യ കുടുംബം ബന്ധങ്ങളുകുറിച്ചു പറയാനുള്ളൂ.

തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിൽ വർഗ്ഗീയത ഇന്ത്യൻ രാജ്യീയത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വ്യവസായമായി മാറി. എല്ലാ പാർട്ടികളും മാറിമാറി തങ്ങളുടെ ഓഫീസുകൾ ഏറ്റവും വലിയ ഈ ജോയിന്റ് സ്റ്റോക്ക് കമ്പനിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. ഓഫീസുകൾക്ക് കനത്ത ലാഭവിഹിതം അവർക്ക് ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇവിടെ പ്രസക്തമായ ചോദ്യമിതാണ്-

ആതകവാദികൾ നൃനപക്ഷമാണ്. നുറ് കോടി ഭാരതീയരിൽ ഏറിയാൽ ഒരു പതിനായിരം. ഭൂരിപക്ഷം സമാധാനപ്രിയരാണ്. എന്നിട്ടും എന്തുകൊണ്ട് ഇവർ നിരുദ്ധുരാകുന്നു? നവോത്ഥാനകാലത്ത് എല്ലാ ഏതിർപ്പുകളെയും നേരിട്ട്, കുടുംബവന്നമ്പേരാലും വലിച്ച റിണ്ട്, നാരായണ ഗുരുവി എന്നീയും അയ്യ കാളിയു എയും വി.ടി.യുടെയും ഷ്പും നിൽക്കാൻ യിരുത കാട്ടിയ ജനത മതമുലിക്കാതികളുടെ മുൻപിൽ ചുളിപ്പോകുന്നതെന്തുകൊണ്ട് ?

IV

രണ്ടായിരം വർഷങ്ങളിലൂടെ രൂപപ്പെട്ട നമ്മുടെ ഭോധമണ്ഡലത്തിൽ അനേകം ധാരകൾ തന്ത്രചേർന്നിട്ടുണ്ട്- ആർഷം, ഐസ്റ്റാമികം, പാർപ്പാത്യം എന്നിങ്ങനെ. തന്ത്രായാണ് അതിൽനിന്ന് വേർത്തിരിച്ചെഴുകുന്നാവില്ല. അതാണ് ജീവൻസ്റ്റ്, വളർച്ചയുടെ ലക്ഷണം. എന്നാൽ മഹാകവാദം ഈ ജൈവമനുഷ്യനെ ഫൈസിൽവെച്ച് മരവിപ്പിക്കുന്നു. ശ്രീതികരിച്ച മനസ്സുകളെ നൃത്വാഭുകൾക്ക് പിന്നിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഈ ശുദ്ധിവാദമാണ് മതലഹളകൾക്ക് കാരണം. മതത്തിന്റെ ശത്രു, ഔദികലും മതരഹിതന്മുഖം, മരിച്ച് മതംതന്നെയാണ്; ഒന്നുകിൽ സ്വന്തം മതത്തിലെ മറ്റൊരുഭാഗങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു മതങ്ങൾ, വിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിലാണ്, സ്വന്നേഹസ്വരൂപനായ ദൈവത്തിന്റെ പേരിലാണ്, എല്ലാ യുദ്ധങ്ങളും ചോര ചോരിഞ്ഞത്.

കുത്തനെയുള്ള കുറുകളുകൾ (Vertical loyalties) മനുഷ്യനു ചേരുന്നത് വിലങ്ങനെയുള്ള കുറുകൾ (Horizontal loyalties) ആണ്. കുത്തനെയുള്ള കുറ് ഏറ്റവും ഉയരത്തിൽ ഇംഗ്രേസ് സ്ഥാപിക്കുന്നു. പിനെന താഴോട് ഒരു അധികാരഭ്രാംബി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഈ ഭ്രാംബികാവും പിനെന പ്രാധാന്യം. കുത്തനെയുള്ള കുറുകൾ മനുഷ്യനെ ചിറകുകൾ മുറിച്ച് ഒരോറു മനസ്സുള്ളവൻ മാത്രമാക്കുന്നു. ഇതിനെ നിരസിച്ച് വിലങ്ങനെയുള്ള കുറുകളെ സ്വീകരിക്കുന്നവൻ വശങ്ങളിലേക്ക്

നോക്കുവാൻ ഫേതിതനാകുന്നു. അയൽക്കാരുടെ നേരെ, സഹപ്രവർത്തകരുടെ നേരെ. കൂത്തനെയുള്ള കുറുകളിൽ ദൈവം വെട്ടയാടുന്നവന്നാണ്. കുറ വിലങ്ങനെയാകുന്നോൾ വിരുന്നുകാരനാകും.

V

മദ്യ കാലയും റോസ്റ്റിൽ ആട്ടിൻപറ്റം പോലുള്ള ജനകുട്ടിക്കിൽനിന്ന് വിശാസികളേയും അവിശാസികളേയും തിരിച്ചറിയാൻ വിഷമിച്ച ഇൻകിസിറ്റർ കണ്ണുപിടിച്ച എളുപ്പവഴി ഇതായിരുന്നു-

"എല്ലാവരേയും കൊലത്തുണിൽ കയറ്റുക, വിശാസികൾ അക്കുട്ടതിലുണ്ടുകയിൽ ദൈവം അവനെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളും. രക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ സത്യതിനുവേണ്ടിയാണ് താൻ ഈർ സഹിക്കുന്നതെന്നോർത്ത് അവൻ ആനന്ദിക്കേട്."

സുഹൃത്തുക്കളെ, ദുരന്തനാടകത്തിന്റെ ഭരതവാക്യമിതാണ് - എല്ലാവരേയും കൊലത്തുണിൽ കയറ്റുക.

യവനിക മുട്ടുംമുസ്, സ്നേഹാത്തക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ ഗാനത്തിന്റെ ഒടുവിൽ വിശ്വബഗമത്തിലെ ഒരു വരി ചേർത്തതിന് തടവി ലാക്കപ്പട്ട ലെബനീസ് ഗായകൻ മാർസൽ വലീഫിനോടൊപ്പം, നമുക്ക് പാടാം.

ഞാനന്താണിവിട ചെയ്യുന്നത് ?

എനിക്ക് ലജ്ജ തോന്നുന്നു,

നാം ഒരു നല്ല ഭാവി നിർമ്മിക്കാണ്

ശ്രമികയാണോ,

അതോ ഭൂതത്തിലേക്ക് യാത്രചെയ്യുകയാണോ?

ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് ഒരു അനുഭവവിവരണം കുട്ടി- ഹവായിയിൽ വച്ച് ഒരു ബുദ്ധമതക്കേഴ്ത്തതിലേക്ക് എന്നെ കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി, ഒരാൾ പറിഞ്ഞു- 'നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും മറക്കാൻ പോകാത്ത ഓന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു. ഓരോ മനുഷ്യനും സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ പടിവാതിൽ തുറക്കുവാനുള്ള താങ്കോൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അതേ താങ്കോൽത്തെന്നയാണ് നരകം തുറക്കുവാനും ഉള്ളത്'.

സ്വർഗ്ഗത്തിനും നരകത്തിനും താങ്കോൽ എന്നുതന്നെ; തുറക്കേണ്ടതും നിങ്ങൾ. വേണ്ടത് ഏതെന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള സ്വാത്രന്ത്യവും നിങ്ങൾക്ക്. ഈ തിരിച്ചറിവാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അഞ്ചാമമുദ്ര.

~०००

പി. എം. ഗോവിന്ദമുണ്ടി

നടുച്ച് : പുളിമരച്ചോട്ടിൽ
കറുത്ത നിശൽ - ഭ്രാവിധൻ

തൊൽക്കാപ്പിയം പേർത്തതില്ല
ശൈലിച്ചില്ല ഇലക്കിയം

ഉയിർ - മെച്ചപ്പുതോല -
ക്കുടചുടിയ കുനുകൾ

തോലുതിച്ചുരു മാടിനെ
വണിയിൽ പുട്ടിനോക്കുക.

ഇരുളിൻ മുന്യ അഞ്ചാനത്തിൻ
ഹലം കൈവനിരിക്കണം

പറിപ്പുലാം മരനേതോ
കാവേതിച്ചാലുഴിഞ്ഞതാ

കനുകാലികളുന്നിക്കു -
ടാ, രേനിക്കേനു നീർച്ചുഴി.

രാത്രിയായ് പ്ലടരും നിശൽ
ഇരുൾ; നിർന്മിദ ഭ്രാവിധം

കാറ്റിൻ കുരൽ കാലപ്പാഴ് -
ക്കാട്ടുതീയിട്ടു കുകവേ,

പുളിമരച്ചോട്ടിലാരാനി -
നിദയം പൊടിമരിച്ചുവോ ?

ഇന്നത്തെ ചെറുകമ

ഡോ. കെ. എസ്. രവികുമാർ

ഈ മലയാള സാഹിത്യ വിഭാഗങ്ങളിൽ താരതമ്യേന കുടുതൽ ഉൾപ്പഞ്ചസ്വലത് പ്രകടമാകുന്നത് ചെറുകമയിലാണ്. ഈ ഏതാണ്ട് പൊതുസമത്തായികഴിഞ്ഞ ഒരു വസ്തുതാ പ്രസ്താവം മാത്രമാണ്. താരുണ്യത്തിന്റെ രക്തച്ഛവി പുലർത്തുന്ന ഈ സാഹിത്യവിഭാഗത്തിന്, പകേജ് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അത്ര ദീർഘമായ ചരിത്രമില്ല. സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിൽ ചെറുകമ എന്നുവിളിക്കാവുന്ന തരത്തിലുള്ള രചനകൾ ആവിർഭവിച്ചിട്ട് ഒരു നൂറ്റാണ്ടും പിന്നൊരു പതിറ്റാണ്ടുമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ കമാദ്യാനത്തിന്റെ ദീർഘമായ പാരമ്പര്യം നമുക്കുണ്ടായി രുന്നുത് ഈ സാഹിത്യരൂപത്തിന്റെ വികാസത്തിന് പരോക്ഷമായി ഉൾപ്പഞ്ചം പകർന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ രൂപപരമായനവത്യാനേപണം പാശ്ചാത്യമാതൃകകളെ, മുൻനിറുത്തി നടത്തുന്നോഴും തന്ത്രപാരമ്പര്യ രൂത്തിന്റെ സാധ്യതകളും കൂടി കണ്ണിഞ്ഞായിരുന്നു ചെറുകമയുടെ ശില്പപരമായ വികാസം. അതിനേക്കാൾ പ്രധാനം ചെറുകമ എന്ന സാഹിത്യരൂപം ഈ കാലത്തിനിടയിൽ കേരളയജീവിതത്തിന്റെ ചലനപ്രതിചലനങ്ങളെ അപ്പാടെ പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചിച്ചകിലും, ആചലന

അള്ളുടെ ഏതൊക്കെയോ വിതാനത്തിലുള്ള പ്രതിസ്പദണങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്തി എന്നതാണ്. ഈത് കൊള്ളൊണ്ടിയൽ ആധുനികതയുടെയും പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെയും, ആധുനികതാവാദത്തിന്റെയും ഉത്തരാധുനിക ചിന്താസമിപനങ്ങളുടെയും എല്ലാം ആശയാന്തരിക്ഷത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സർബ്ബാത്മക രചനകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ സാഹചര്യമെന്നുകാണി. ഈതര സാഹിത്യരൂപങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഈ ആശയാവസ്ഥകളുടെ അക്കന്നങ്ങൾ കൂടുതലായി ചെറുകമയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിന്റെ കാരണവും മറ്റാന്നല്ല. ഈതര സാഹിത്യവിഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ചെറുകമ ആനുകാലികമായി നിലകൊള്ളാൻ ഇടയാക്കി.

സമകാലിക മലയാള ചെറുകമയുടെ രംഗത്ത് പല കാലാവധി അള്ളുടെയും പല ഭാവുകത്രങ്ങളുടെയും രൂചിശിലങ്ങളുടെ മേളനം കാണാം. മുപ്പതുകളിൽ എഴുതിത്തുടങ്ങിയ പൊൻകുന്നംവർക്കിന്തയപ്പോലുള്ള ചില കമാക്കാരന്മാർ രചനയിൽ സജീവമല്ലെങ്കിലും തങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അറിയിക്കുന്നുണ്ട്. അന്വതുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ ചെറുകമയിൽ മാറ്റത്തിന്റെ സ്വരവുമായി കടന്നുവന്ന എം.ടിയും, ടി.പദ്മ നാഭനും, മാധവിക്കുട്ടിയും ഇന്നും സജീവമാണ്. ആധുനികതാവാദത്തിന്റെ ഭാവുകത്രം സ്ഥാപിച്ചെടുത്ത കമാക്കൃതുകളിൽ മുകന്നും, സേതുവും, സകരിയയും ഇപ്പോഴും രചനയിൽ പുതിയ അനേകം അഭിരൂപങ്ങൾ നടത്തുന്നു. തൊട്ടുപിന്നാലെ കമാരംഗത്ത് വന്ന വ്യത്യസ്തത കളാവിഷ്കരിച്ച എൻ.എസ്.മാധവൻ, സാറാജോസഫ്, എൻ.പ്രഭാകരൻ, അഷ്ടിത, പി. സുരേന്ദ്രൻ, പ്രദമതി, ഭഗവതി, കെ.പി. രാമനുണ്ണി തുടങ്ങിയവർ ശക്തമായി രംഗത്തുണ്ട്. എകിലും വർത്തമാനകാല ചെറുകമയെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ എഴുത്തുകാരല്ല, മനസ്സിലേക്കുകൂടുവരുന്നത്. കഴിഞ്ഞ നാലോ, അഞ്ചോ വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ രംഗത്തുവരികയും തുടക്കത്തിലെ തങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തതയും സർബ്ബശൈഷിയും അനുഭവപ്പെടുത്തിത്തരികയും ചെയ്ത ഏതാനും യുവകമാക്കൃതുകളാണ് പരിഗണനയിരായിത്തീരുന്നത്.

ഈ ചെറുകമാരചനയിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന യുവഎഴുത്തുകാരുടെ എല്ലാം വളരെക്കുടുതലാണ്. നിലവാരപ്പെട്ട ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ എല്ലാം മുൻകാലത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ഈ കൂടുതലാണ്. പുതിയ എഴുത്തുകാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും അംഗീകരിക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള സാഹിത്യമത്സരങ്ങളും പുരസ്കാരങ്ങളും ഒട്ടരെയുണ്ട്. ഈതെല്ലാം പുതിയ കമാക്കൃതുകളെ സഹ്യതയ്ശബ്ദത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനുള്ള ഉപാധികളാണ്. ഈത് പലപ്പോഴും വിപരീതമലവും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഒട്ടാന്ന ശഖിക്കപ്പെട്ട പുതിയ കമാക്കൃത്, തന്നെകാത്തിരിക്കുന്ന അവസരങ്ങളാൽ പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെട്ട് വേണ്ടതെ മിക

വില്ലാത്ത രചനകൾ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ മുതിരുന്നു എന്നതാണത്. ഒരു തിക സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഈ അനുകൂലാന്തരീക്ഷം എല്ലാത്തിൽ കൂടുതൽ കമാക്കുത്തുകൾക്ക് അവസരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഇങ്ങനെ രംഗത്തു വരുന്ന കമാക്കുത്തുകളിൽ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ പ്രതിഭാശാലിക ഇല്ല. വളരെക്കുറച്ചുപേര് മാത്രം രചനാസിദ്ധിയും മാധ്യമ ധാരണയും ജീവിതാവബോധവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കമകൾ എഴുതി വേശം തന്നെ തങ്ങളുടെ സുരം വേറിട്ടു കേൾപ്പിച്ചു. കഴിയെ അഞ്ചാറുവർഷത്തിനു ത്തിൽ അങ്ങനെ മലയാളചെറുകമാരംഗത്ത് തങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം പ്രകടമാക്കിയ യുവകമാക്കുത്തുകളാണ് വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ എഴുത്തുകാർ.

മറ്റാരർത്ഥത്തിലും അവർ വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ എഴുത്തുകാരാണ്. ഈന്തെ ജീവിതാവസ്ഥയും, അതുള്ളവാക്കുന്ന പ്രശ്നസ കുലവും സങ്കീർണ്ണപ്രകൃതിയുമായ സമസ്യകളുമാണ് അവർ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. തങ്ങളുടേതായ രീതിയിൽ ജീവിതത്തെ നിരീക്ഷിക്കാനും, വിശകലനം ചെയ്യാനും പുനരാവിഷ്കരിക്കാനുമുള്ള ശ്രമം അവർ നടത്തുന്നു. അതിനുമ്പുറം, ചെറുകമകൾ എന്ന മാധ്യമത്തിൽ, തങ്ങളുടേതായ ചില അടയാളങ്ങൾ ഇടാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾത്തനെ, അതിന്റെ സംവേദനീയതയിലും, ആന്തരിക ഘടനയിലെ ലക്ഷ്യാനും വത്തയിലും രചനയുടെ നിശിത്തത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ബാഹ്യതല ത്തിൽ കുറെയൊക്കെ വിമർശനത്തിലും സങ്കീർണ്ണതയും പുലർത്തുന്ന രചനകളിലും ആന്തരികമായി ഈ കാണാനാക്കും. ഇങ്ങനെ ജീവിത സമീപനത്തിലും രചനാക്രമത്തിലും ശ്രദ്ധയത പുലർത്തുകയും സഹ്യാദ്യാംഗീകാരം നേടുകയും ചെയ്ത യുവകമാക്കുത്തുകൾ ചിലരുണ്ട്.

ജീവിതം എന്ന പ്രഹോഡികയെ കുറിച്ച് പേര്ത്തും പേര്ത്തും ഉത്കണ്ഠംപ്പെടുന്ന കമകളാണ് സന്ദേശ എഴുപ്പിക്കാനും എഴുതുന്നത്. ഉപരിപ്പവും ശരീരമോദകവുമായ സുവാനുഭവങ്ങൾക്കും അതിനെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്ന വാണിജ്യസംസ്കൃതികളും സമകാലിക ജീവിത ത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള മേൽക്കൊക്കെ മുല്യബന്ധമായ ജീവിതധാരണകളിൽ വീഴ്ത്തിയ വിള്ളലുകൾ സന്ദേശിന്റെ പല കമകളുടെയും പ്രമേയമാണ്. ‘ഉടലുകൾ വിഭവസമുദ്ദിയിൽ’ എന്ന കമ ഈ അവസ്ഥയുടെ അസ്വാസമ്പ്രാജനകമായ ചിത്രൈകരണമാണ്. പ്രാദേശിക സത്രത്തിനു മേൽ ആഗോളതയുടെ കടനുകയറ്റം സ്വീകരിക്കുന്ന വിഞ്ഞലുകൾ ഈ കമാകാരൻ്റെ പല രചനകളുടെയും ആന്തരികധാരയിൽ ഉൾച്ചേര്ന്നിട്ടുണ്ട്. തന്റെ പ്രമേയങ്ങളെ പുതുമയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലേക്ക് പ്രകേഖ പിക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രങ്ങളാണ് ജനുലോകത്തെ കേന്ദ്രമാക്കി രചിച്ച

‘ഉദയജീവിത’ ത്തിലും, ആധിപത്യത്വിനെന്ന് യും വിശ്വാസത്വിനെന്ന് യും പരാഗാതമകര അവത്തിപ്പിക്കുന്ന ‘വനന്’ ത്തിലും കാണുന്നത്.

ആയുനികാനന്തര പ്രസ്താവനയാം തേടുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രദ്ധയ്ക്കിടയിൽ ആവിഷ്കൃതമാകുന്ന ജീവിതാംഗത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമാകുന്നു. രൂപനാട്ടം ആർജിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ആവിഷ്കൃത ജീവിതത്തിന്റെ ഘടനത്വം നിലനിറുത്തുന്ന ചെറുകമകളാണ് സുഖാശ് ചന്ദ്രൻ്റെ ‘മനുഷ്യന് ദാമുഖം എന്ന നോവലിലെ നനാമഹദ്വായം’ പോലെയുള്ള കമകളിൽ ഇതുകാണാം. അനുകാലികതയ്ക്കപ്പുറത്തേക്കു കടന്നുനിൽക്കുന്ന ജീവിത സമസ്യകളുടെ ആഴം അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന സുഖാശ് ചന്ദ്രൻ്റെ കമകളിൽ ഭാഷയുടെ മുറുക്കവും ബിംബങ്ങളുടെ നവതരവും ശാശ്വതയും വായനാനുഭവം നൽകുന്നു. ഇരുണ്ട ഹാസ്യത്തിന്റെ സ്ഥാരണങ്ങൾ ഇടക്ക് മിനിമീയുമെങ്കിലും അടിസ്ഥാനപരമായി അവ ഘടനത്രമുള്ള രചനകളാണ്.

ജീവിതത്തിന്റെ അനുകൂലത്തിയാണ് സാഹിത്യം എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് മാറുകയും സ്വയം സൂചകവും സവിശേഷവുമായ ഭാഷാഗില്പമാണ് സാഹിത്യരചന എന്ന സമീപനം വ്യാപകമാവുകയും ചെയ്തതാണ് ഉത്തരാധിനിക ഘട്ടത്തിൽ വന്ന ഒരു പ്രധാനമാറ്റം. പ്രകടനാത്മകമായ അനുകരണത്തിലൂടെ മറ്റു കൃതികളുടെ സാന്നിഡ്യം തന്റെ രചനകളിൽ സന്നിഹിതമാക്കുക എന്നതാണ് ഈ ഘട്ടത്തിലെ കമാക്കുത്തുകളിൽ പലരും താല്പര്യം പുലർത്തുന്ന രചനാത്മകം. ഈ തന്റെ കമകളുടെ ശില്പാലംനയുടെ അടിസ്ഥാനസ്വരൂപമാക്കി മാറ്റിയെടുത്ത കമാക്കുത്താണ് ബി.മുരളി സമകാലികജീവിതത്തെ വിശദനാത്മകമായി അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള ഉപാധിയായാണ് കമാകുത്ത് ഈ രീതി വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നത്. ഏറ്റവും പുതിയ രചനകളിൽ നോയ 'ചവർഗ്ഗം താലവുമോ' എന്ന കമ ഈ രീതിയുടെ നവീകൃതമായ ഉപയോഗം കൊണ്ട് ശ്രദ്ധയമാണ്.

സ്ത്രീവാദത്തിന്റെ ശക്തമായ സാനിഡ്യം കഴിഞ്ഞ ദശകത്തിൽ മലയാള ചെറുകമ്പയുടെ ആരാധനയാന്തരീക്ഷത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയ പ്രധാന നബ്ലടകമാണ്. ആ നിലപാട് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പല കമാക്കുത്തുകളും ദെയും രചനകൾ, വാർപ്പുമാതൃകകളായി മാറ്റേണ്ടി ഭിന്നമായ സരം കേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നുവന്ന എഴുത്തുകാരിയാണ് സിതാര എസ്. സാമാന്യാരണ്യക്കുപുറത്തു കടക്കുന്ന കമാപാത്രങ്ങളിലും ദെയും കമാസന്ധങ്ങളിലും സ്ത്രീ ജീവിതത്തിന്റെ വ്യതിരിക്തതയെ അതിശക്തമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ കമാകാരിക്കാവുന്നു. സംഘം

ചേരൻ്നുള്ള ലൈംഗികാക്രമങ്ങളിന് ഇരയായ പ്രിയ എന്ന കൗമാര കാരിയുടെ ഉള്ളിൽ ജുലിക്കുന്ന ശക്തിരൂപത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന അശ്വി എന്ന കമ ഇതുനന്നായി പ്രകടമാക്കുന്നു. ആവ്യാനത്തെ പര മാവധി മുർച്ചയുള്ളതാക്കുന്നതാണ് സിതാരയുടെ രചനാരിതി. വിവര സംകലയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലൂടെ ആവ്യാനത്തിന് ചലനോർജ്ജം കൈവരിക്കുന്ന രിതിയാണ്. ഭാഷാ പ്രയോഗത്തിലെ സുക്ഷ്മതയും നിശ്ചിതത്വവും അതിന് സഹായകമാകുന്നു.

വിഷയ സ്വീകരണത്തിലും രചനാശില്പത്തിലും തന്നെത്തായ മുട്ട പതിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു തെളിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കമാകൃത്താണ് ഈ. സന്തോഷക്കുമാർ. മനുഷ്യനെ ദയനിയന്നും നിരാർദ്ദനും ആകി തീർക്കുന്ന സമകാലജീവിതത്തിന്റെ സകീർണ്ണവസ്ഥ തന്നെയാണ് ഈ കമാകൃത്തിന്റെയും പ്രമേയപദ്ധതിലും. സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ പൊടിപ്പുകളെ അതിവേഗം വിശ്വാസി എല്ലാറ്റിനെയും വാണിജ്യവല്ലക്ക രിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംസ്കാര വ്യവസായത്തിന്റെ ഇരയായിത്തീരുന്ന കലാകാരന്റെ സ്വതന്ത്രഭ്യവും അതിലൂടെ അയാൾ അനുഭവിക്കുന്ന ആത്മപീഡയും ശില്പനവത്രയേതാട, അവതരിപ്പിക്കുന്ന ‘സകടമാ ചന്തതിന് ഒരു കൈപ്പുസ്തകം’ എന്ന കമ സന്തോഷ കുമാറിന്റെ അവ്യാനപരമായ കഴിവുകളെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പില കമകളിൽ എത്ര കിലും ഒരു സവിശേഷമായ ചിന്തയിലേക്കോ ദർശനത്തിലേക്കോ ബന്ധിപ്പിച്ചു വിശദീകരിക്കാനാവാത്ത ജീവിതാവസ്ഥകളെയും അതു ണാർത്തുന്ന അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളെയും മുർത്തികരിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. ‘മുന്ന് അനധികാരി ആനന്ദ വിവരിക്കുന്നു’ എന്ന കമ ഈ തരത്തിലുള്ളതാണ്.

പുതിയ കമാകാരരാർക്ക് പൊതുവിൽ അടിമതമായ സങ്കേതമാണ് ഭ്രമാത്മകതയുടേത്. അതിന്റെ സാധ്യതകൾ ഫലപ്രദമായി പ്രയോഗിക്കുന്ന കമാകൃത്താണ് കെ.എ. സെബാസ്റ്റ്യൻ. പ്രമേയതലത്തിൽ പരസ്പരം ഇടകലർന്നു കിടക്കുന്ന രണ്ടുധാരകൾ സെബാസ്റ്റ്യൻ കമകളിൽ കാണാം. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ഇരുണ്ടവിതാനങ്ങളെ ഒപ്പിയെടുക്കാനും, ബാഹ്യജീവിതത്തിന്റെ സുക്ഷ്മഗ്രൂതികളെ പിടിച്ചെടുക്കുവാനുമുള്ള പ്രത്യുക്ഷത്തിൽ പരസ്പരം ഭിന്മായിത്തോന്നുന്ന രണ്ട് പ്രവണതകളാണ്. അവയെ കമാശില്പത്തിന്റെ സവിശേഷഘടനയ്ക്കുള്ളിൽ എകാഗ്രമാക്കിയെടുക്കാൻ കമാകാരനു കഴിയുന്നു. അത് രീക്ഷ പ്രധാനമായ കമകളാണ് കെ.എ. സെബാസ്റ്റ്യൻ. അതിൽ പ്രാദേശികസ്വത്തിന്റെ ശക്തമായ സാന്നിധ്യമാണ്. ഓശ്റേദ തിന്റെ സാധ്യതയെ നിപുണമായി ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇത് വലിയാരളിവോളം സാധ്യമാക്കുന്നത്.

ഇവരോടൊപ്പും പരിഗണനിയരായ ചെറു കമാക്കൃത്യകൾ വേരെയുമുണ്ട്. പ്രമേയ വൈവിധ്യത്തിന്റെയും ആദ്യാനസാഹന്യ തത്തിന്റെയും സാധ്യതകൾ നിരന്തരം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ജി.ആർ. ഇന്തു ഗ്രാഫൻ, വർത്തമാനജീവിതത്തിന്റെ സുതാര്യമായ സാംസ്കാരിക വിമർശനരേഖയായി ചെറുകമായ മാറ്റുന്ന വിനു ഏബ്രഹാം, കമാ വ്യാനത്തിന്റെ ബാഹ്യക്രമത്തെ തകർക്കാതെ പുതിയ സങ്കേതങ്ങൾ കണ്ടത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന, അപ്പോഴും ജീവിതത്തിന്റെ സാന്ദര്ഭങ്ങൾ അഞ്ചലെ മുർത്തികൾക്കുന്ന കെ.ഗിരീഷ് കുമാർ, പ്രവാസ ജീവിതത്തിൽ കലരുന്ന ജമനാടിന്റെ ഭേദചിത്രങ്ങളിൽക്കൂടി വർത്തമാനകാലദുരന്തം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ബഷിർ മേച്ചേരി, ജീവിതാവന്ധകളെ ഉപഹാസതീ കഷ്ണമായി അവതരിപ്പിച്ച് പുതിയ ശില്പക്രമങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്ന എൻ.പ്രദീപ്കുമാർ, വർത്തമാനകാല ജീവിതത്തിന്റെ വിപരൂയങ്ങളെ എറിഞ്ഞി കലർത്തി അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ പല സാധ്യതൾ അനേ ഷിക്കുന്ന സി. അനുപ്, എസ്.കെ. ഇത്യപുൻ, ജേക്കബ്രൂ ഏബ്രഹാം ഇവ രോക്ക നേർത്ത തോതിലെക്കിലും തങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്ത സ്വരം ഇതിനകം കേൾപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാടൻ മട്ടിൽ ലാഡവത്തോടെ കമ പറയു ബോധും ശരംവമുള്ള ചില സമസ്യകളെ അതിനുള്ളിൽ ഒരുക്കിയെ ടുക്കുന്ന എസ്.ആർ.ലാൽ പ്രാദേശികാനുഭവത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ജീവിതത്തിന്റെ വിഭ്രംധാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന പി.കെ.സുഡി, വെണ്ണയുടെ ഭാവാർദ്ദമായ ചില വഴികളെ തെളിച്ചെടുക്കുന്ന എം.പി.പവിത്ര ഇങ്ങനെ പ്രതീക്ഷ നൽകുന്ന കമാക്കൃത്യകൾ ഇനിയുമുണ്ട്.

ഇവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ മികച്ച രചനകൾ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു വരേണ്ടും, ഇതിനകം വന്നു കഴിഞ്ഞ ചെറുകമകൾ പുർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ പകരചനകളാണ് എന്നോ അല്ല, ഇനിവരും കാലത്തെ മലയാള ചെറുകമാസാഹിത്യത്തെ സമ്പന്നമാക്കാൻ ഇവർക്ക് കഴിഞ്ഞക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയുണ്ടായതുന്ന സർഭാത്മക സുചനകൾ ഇവരുടെ രചനകളിലുണ്ട് എന്നാണ് വിവക്ഷ. ഒരേ കാലത്തിന്റെ എഴുത്യത്തുകാരനെ നിലയിൽ ഇവരെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, സ്വന്തം കാലത്തോടുള്ള പ്രതികരണം എന്ന ഒരംശം ഒഴിച്ചാൽ ഇവരെല്ലാം വിഭിന്നമായ രീതിയിൽ എഴുതുവരാണ്. ഈ വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവുമാണ് ഇവരെ വ്യത്യസ്തരും ശ്രദ്ധയരുമാക്കുന്നത്. മുൻതലമുറകളിലെ ഗണനീയരായ എഴുത്യകാരുടെ ഗണനീയമായ സംഭാവനകൾ ഇന്നും ഉണ്ടാകുന്നും വെക്കിലും, നമ്മുടെ ചെറുകമാസാഹിത്യത്തിന്റെ ചലനങ്ങൾ എത്രവും ഭിക്കാണ് എന്ന സുചന ഈ പുതിയ എഴുത്യകാരിൽ നിന്നാണ് കിട്ടുക. ഇന്നിന്റെ വായനാനുഭവം നൽകുന്ന കമാക്കൃത്യകൾ ഇവരാകുന്നും.

'സഹ്യരാളി മകതെ' കുറിച്ച് വില നോക്കുകൾ മാധവൻ അയ്യപ്പത്ത്

തന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളെ കാവ്യവിഷയമാക്കുക എന്ന സന്ദർഭായം വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് വളരെ പദ്ധതിയിരുന്നു. പ്രസിദ്ധമായ 'മാനവം' തന്നെ ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണം. 'ചേറുപുഴ', 'കൃഷ്ണമുഗ ഞഞ്ചൾ', 'രക്തദാനം', 'കയ്പവല്ലർ', 'അതിയില്ലാഞ്ഞിട്ട്', 'കിളിയും മനു ഷ്യനും' എന്നിങ്ങനെ ആ പട്ടിക നീണ്ടുപോകും. ഇത്തരം കവിതകൾ പെറുക്കിയെടുത്ത് ഒന്നിച്ചുവെച്ച് ഒരവലോകനം നടത്തുന്നത് റസ മാൺ. കെ.പി.ശങ്കരനേംപ്പോലുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധ ഈ വഴിക്ക് തിരിക്കൊണ്ടാൽ നന്നായിരിക്കും. സഹൃദയലോകം നന്നിപറയും. സാധാരണ സംഭവങ്ങൾ ഈ കവിയുടെ മനസ്സിലുണ്ട് കടന്നുപോയി കവിതയാ കുന്ന പരിണാമം ഗവേഷണവിഷയമാക്കാവുന്നതാണ്.

'സഹ്യരേഖ മകൻ' എന്ന കാവ്യത്തിന് വിത്തിട്ടത് നടന്ന ഒരു സംഭവമാണെന്നു കേൾവി. തുപ്പുണിത്തുറയ്ക്കടക്കത്ത് മരക് എന്ന സ്ഥലത്തെ കേഷ്ട്രത്തിൽ ഓരോക്കൽ ഉത്സവം നടക്കുമ്പോൾ ആന ഇടയാൽ ഭാവിച്ചുവരെ. അകാലത്ത് ചെറുപ്പക്കാരനായ ശ്രീധരമേനോൻ അവിടെ പാതവക്കെൽ ഒരു മുറിയിൽ കുറച്ചിട താമസിച്ചിരുന്നു. ഇരുവഴികളിട്ട് ജനാലയിലൂടെ നോക്കി നിന്നാൽ കേഷ്ട്രദർശനത്തിന് ചെറിയ ചെറിയ സംഘങ്ങൾ പോകുന്നത് കാണാമായിരുന്നു എന്നുമാണെത്ര നടന്ന സംഭവം. ഈത് കേട്ടുകേൾവി. നിസ്സാരവും കേരളത്തിൽ സാധാരണ വുമായ ഒരു സംഭവം. സാധാരണ മനുഷ്യന് പിന്നീട് ഓർക്കാൻപോലും വകയില്ലാത്തത്. വൈലോപ്പിള്ളിയിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിന് കിട്ടിയതോ, ഒരു ഉൽക്കുഷ്മകാവ്യം.

കാവ്യത്തിന് ചില അടിക്കുറിപ്പുകളുണ്ട്. കവിതനെ എഴുതിയവ എന്നു കേൾവി. കുറിപ്പുകളുടെ മുഖ്യമായ ഇങ്ങനെ:- "സഹ്യരേഖ മകൻ": പരിഷക്കൃത ജീവിതത്തിന്റെ കൃതിമമായ ചടവടങ്ങൾക്ക് വഴിഞ്ഞി'അണി ഒന്താരുഞ്ഞി'നിൽക്കുന്ന മഹിമയേറിയ ഒരു മനുഷ്യൻ ചില പ്രതിസന്ധിയുടെ പ്രബലമായ ഒരു പ്രാമാഖ്യിക വികാരത്തിന് (ഉദാ: രതിഭാവത്തിന്) വിധേയനായി, സംസ്കാരപരമ്പരയും വകവെയ്ക്കാതെ സ്വന്തം ഹ്യൂദയപ്രേരണകൾക്കനുസരിച്ച് ജീവിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും അയാളെക്കാണ്ട് പരിഭ്രമവും അപായവും അനുഭവിക്കുന്ന സമുദായം അയാളെ പക്ഷ്യോടെ തെരിച്ചുതകർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ചരാചരിത്വം കമയുടെ പിന്നിലുണ്ട്. തീക്ഷ്ണങ്ങളായ സഹജവിചാരങ്ങളുടെ സങ്കേതമായ ഉപഭോധമനസ്സിന്റെ പ്രതിരുപമാകാം ഈതിലെ സഹ്യകാനനം. അതുരമൊരു മനുഷ്യൻ സമുദായത്തിന് ആപത്തകാരിയാണെങ്കിലും അയാളുടെ തകർച്ച തീർച്ചയായും സഹാനുഭൂതിയോടു കൂടിയുള്ള പരിഗണനയെ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്."

ഈ കാര്യം തന്നെ നമുക്ക് മറ്റാരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞുനോക്കാം' സമുഹത്തിലെ അധികാർിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആധികാരത്തിനായി അലകരിച്ച് എഴുന്നള്ളിച്ച് ഓരോ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിർത്തുന്ന കവികൾ, കലാകാരരാർ തുടങ്ങിയവരുടെ പ്രതിനിധിയായും ഈ കൊന്ദമ കാണാം. ചെല്ലപ്പടികൾ നിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം കൊന്ദമ കോപ്പ്; തെറ്റിയാൽ തോക്ക്

'സഖ്യരീകുകയാണ്
സ്ലാഹസി സകലപ്പത്തിൽ
വൻചെവികളാം പുള്ളി
സ്വാത്രന്ത്രപത്രം വീശി'

എന്ന വരികളും കുറെ കഴിഞ്ഞുവരുന്ന അടിമദ്ധ്യാറിൻ വീര്യം എന്ന പ്രയോഗവും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വിശ്വേഷിച്ച് ശബ്ദിക്കേണ്ടതാണ്. കവി അങ്ങനെ ഒരു വ്യാപ്താനം വിവക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന എന്ന ചോദ്യം അപേസക്തമാണ്. കവി ഉദ്ദേശിച്ചതുമാത്രമല്ലോ വായനക്കാരൻ കാണുക.

ഈത്രയും ആമുഖം. ഈ കാവ്യത്തെ പലവശത്തുനിന്ന് വരുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ നോക്കാം. ഈത് ഒരു സിദ്ധാന്തപരമായ സമീപനമോ പഠനമോ ആല്ല എന്ന് ആദ്യമേ പറയുടെ. ഒരു സിദ്ധാന്തവുമില്ല. ഒരു നേരബന്ധം - അത്രമാത്രം.

പല മട്ടിലും നമുക്ക് ഈ കവിതയെ നോക്കിക്കാണാം. ആദ്യ മായി, പ്രചാരത്തില്ലെങ്കിൽ ഇതുമാതിരി- ഒരു നീണ്ട കമാവ്യാനം. ആവ്യാതാവിന്റെ മൊഴിയും ആനയുടെ വഴിയും ഇടകലർന്നുള്ള രീതി. നടുക്കുനിന്ന് തുടക്കം. വർത്തമാനകാലത്തിൽ നിന്ന് മുൻകാലങ്ങളിലേയ്ക്ക് യാത്ര. മനസ്സിന്റെ സ്വപ്നസഞ്ചാരം, സ്മരണകൾ, കൂടെക്കുടെ വർത്തമാനകാലത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവരുന്ന ചെറിയ ഇടവേളകൾ. ഇങ്ങനെ നായകകേന്ദ്രിതമായ കമാക്കമമായി ഏറിവരുന്ന വികാരവായപോടെ വെളിപ്പെടുന്നു. കാട്ടും നാട്ടും ഇന്നും ഇന്നലെകളും കൂടുമെണ്ണെടുക്കുന്ന കവനനെന്നപുണി അതിശയിപ്പിക്കുന്നതെന്തെന്തെ. കാവ്യം അവസാനിപ്പിക്കാൻ, കാവ്യത്തിന് മറ്റാരു മാനം കൂടി സുചിപ്പിക്കുന്നതരത്തിൽ, ഒരു ബോധനം.

പല കടവുകളുണ്ടെങ്കിലും ഇടമുറിയാത്ത ശുക്കാണ്. ‘ഉത്സവം നടക്കയാണവലമുറ്റത്’ എന്നുതുടങ്ങി ‘സബ്രിക്കുകയാണ സ്നാഹസി....’ എന്നുവരെയുള്ള ആദ്യത്തെ പ്രത്യേകം ഇംഗ്ലീഷ് കോണ്ട് അവതാരണം നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ സ്ഥലം, സമയം, നായകൾ, നായകന്റെ തത്കാലാവസ്ഥ, കമയുടെ അന്തരീക്ഷം, സമാപ്തി എന്നിവ സുചിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലാണ് ആവ്യാനം. പിന്നെയങ്ങാട്ടം ബാല്യക്രമാരസമരണകൾ, യപ്പനും, മദാലസ്യം, കാമവികാരപുഷ്ടി, സമോഹം, വിഭ്രാന്തി എന്നിങ്ങനെ 68-ാം ഇംഗ്ലീഷോടുകൂടി കാവ്യം അതിന്റെ സംഭാവനിക പരിസ്ഥാപ്തിയിലെത്തുന്നു.

അറിയില്ലാരുപക്ഷേ / ഗോപുര പുരോഭുവിൽ / നിരയും മുറിക്കൽകൾ / പറയും പരമാർത്ഥം /.

പിന്നെ, പ്രണാശം, ഫലശ്രൂതി എന്നുവിളിക്കാവുന്ന രണ്ടുപട്ടങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട് കാവ്യത്തിൽ. 69-71 ഇംഗ്ലീഷ് പട്ടാളക്കാരൻ്റെ വരവും വെടിയേറ്റ് ആനയുടെ മരണവും തിട്ടക്കത്തിലുള്ള ഒരു

പ്രസ്താവനപോലെ വായിക്കാം, അവിടെ അസ്ഥാനത്തുള്ള പർഹാ സമടക്കം. ഫലശൈതി എന്നുവിളിക്കാവുന്ന അവസാനത്തെ രണ്ട് ഇരു ടിക്കൾ ഇണങ്ങാത്ത താഴീകക്കുടംപോലെ തോന്നാം. “മണിക്കോവിലിൽ മയങ്ങുന്ന മാനവരുടെ ദേവം”, ‘പുത്രസങ്കടം സഹിക്കാതെ സഹ്യരേഖ ഫുദയം’ എന്നിവ പ്രധാന ഭാഗ തേതാട് ഇണങ്ങുന്നുണ്ടോ എന്ന് സുക്ഷ്മമായി പതിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. ചാർത്തികൊടുത്ത ഒരു പുതിയ മുല്യത്തിനാധാരമായ സുചനയെതെങ്കിലും കാവുത്തി ലുണ്ടാ?

ഒരു നാടകമെന്ന നിലയിൽ ഈ കാവുത്തെതെ നോക്കിക്കാണുന്നത് രസാവഹമായ ഒരു വ്യായാമമായിതിക്കും. ഒരു സുത്രധാരൻ, ഒരു മുഖ്യകമാപാത്രം, രണ്ടു തട്ടുകളിലായി സമാനങ്ങളും, പരസ്പരപുരക്കങ്ങളുമായ നാടകീയ ദൃശ്യപരിസരം. വർത്തമാനത്തിന്റെ പ്രധാനവേദി. ഇതിനെ നമുക്ക് ‘ഇക്കാലവേദി’ എന്നുവിളിക്കാം. ഒരു തട്ടിനേരകളിലിപോലെ മേലേത്തട്ടിൽ അരങ്ങേറുന്ന സമാനദ്യൂഷണങ്ങളും ‘മുൻകാലവേദി’ എന്നുവിളിക്കാം. കാട്ടിൽ നടക്കുന്നവയും കോവിലിൽ നടക്കുന്നവയും സമാനദ്യൂഷണങ്ങൾ. ആദ്യത്തെ കുട്ടം രണ്ടാമത്തേത്തിനെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് ആദ്യത്തെത്തിനെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നു. പരിസ്ഥിതിയിലെത്തിക്കുന്നു. സ്റ്റേജ് ലൈറ്റിന്റെ വിശേഷപ്രയോഗത്താം ലൈനോൺം, തുടക്കത്തിൽ ഇരുട്ടിലായിരുന്നതിനാൽ കാഴ്ചയിൽപ്പെടാതെയിരുന്ന മേലേത്തട്ടിൽ (മുൻകാലവേദി) ക്രമേണ പ്രകാശം പരക്കുന്നോൾ കൂടിത്തട്ട് (ഇക്കാലവേദി) ഒളിമങ്ങുകയും പലപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതാവുകയും ചെയ്യുന്നു. എകിലും രണ്ടും തമിലുള്ള ബന്ധം എപ്പോഴും ബോധതലവത്തിലുണ്ടാവും. സ്മരണകൾ തത്കാലക്രിയകളായി പ്രവർത്തനമാരംഭിക്കുന്നോൾ മേലേത്തട്ടിന്റെ ആവശ്യം കഴിയുകയും അത് ഇരുട്ടിൽ മരയുകയോ, രണ്ടും ഓന്നായി ചേരുകയോ ചെയ്യുന്നു. ഇടകാലങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് അണിയറയിൽ നിന്നുള്ള സുത്രധാരരേഖ വചനങ്ങൾ. നാടകം കഴിഞ്ഞതോടെ സുത്രധാരരേഖ വകയായി നാലു വരികൾ- ഭാരതവാക്യം പോലെ.

ഒരു തരത്തിൽ ഇതിനോരു പാശ്വാത്യദുരന്തനാടകസഭാവമുണ്ടാണ് വേണമെങ്കിൽ പറയാം. ഘടനാപരമായി നോക്കിയാൽ ഇതിൽ പ്രസിദ്ധമായ മുന്ന് എക്കുങ്ങൾ പാലിക്കപ്പെട്ടതായി കാണാം. ഒന്ന് യുണിറ്റി ഓഫ് സ്റ്റേജ് പേരും (സമലപരമായ എക്കും) സംഭവങ്ങളെല്ലാം നടക്കുന്നത് ഒരീട്ടത് അസ്യ ലമ്പുത്തുത്ത്. ആരംഭം ദൃശ്യങ്ങൾ ഒരു നാടകമാണെല്ലാ. രണ്ട് : യുണിറ്റി ഓഫ് റെറ്റം (കാലപരമായ എക്കും). കീയ മുഴുവനും നടക്കുന്നത് ഒരുരാഹിൽ. ദീപയഷ്ടികളുടെ

വെളിച്ചത്തിലാണ് തുടക്കം. പിറ്റേന് കാലതൽ പട്ടാളക്കാരരെ വെടിയെറ്റ് മദഗജം കേണടിയുന്നതോടെ അവസാനം. പ്രത്യേകം മൺിക്കുറി നൂളളിലാണ് ക്രിയനടക്കുന്നത്. മുന്ന്: യുണിറ്റി ഓഫ് ആക്ഷൻ (ക്രിയാ പരമായ ഐക്യം) തുടക്കം മുതൽ ഒടുക്കംവരെ തട്ടും തടവുമില്ലാതെ മുട്ടും മുടവുമില്ലാതെ പ്രവാഹം. മലഞ്ചോലയായി തുടങ്ങി, കുത്തൊഴുകായി, ഇരുവുന്ന പ്രവാഹമായി, പൊടുന്നതെ ഒരു മഹാജലപാത മായിത്തീരുന്ന ക്രിയയുടെ കനത്ത ഐക്യം. കാഴ്ചയും കേൾവിയും മുവ്പും. ഗന്ധം മുതലായവ മണംപിടിക്കൽ, തുടങ്ങിയ ക്രിയകളിലൂടെ അറിയാറാകുന്നു.

സുത്രധാരരെ ഇംഗിതത്തിൻപടി ആന അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഏകാഭിനയം എന്നുകൂടി പറയാം. മറ്റൊള്ള പാത്രങ്ങൾക്ക്, പട്ടാളക്കാര നടക്കമുള്ള മനുഷ്യർക്ക് രംഗസാമഗ്രികളുടെ സ്ഥാനമേ കല്പിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

സ്ഥാവരസദാവിധായ സഹ്യരേ ഇത്രയേറെ ജംഗമസദാവമുള്ള മകനിലുടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാമം എന്ന മനുഷ്യചോദനയാണില്ലാ മുവ്പുകമാപാത്രം. ഈ പാത്രത്തിൻ്റെ സ്വഭാവത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേക തയാണ് നാടകത്തിലെ ദുരന്തഹേതു. ഷേക്സ്പീരിയൻ നാടകങ്ങളിൽ കാണുന്നപോലെയുള്ള ഒരു കുറ. ഈ എന്ന ധാർമ്മത്തുത്തിൽ നിന്ന കന്ന് ഇന്നലെയിലേയ്ക്ക് കാമാട്ടകാതനായി സപ്പനസബ്യാരം നട തനുക, മദാലസ്യത്താലുള്ള വിശ്രമത്താൽ ഭ്രാന്തമായ ക്രിയകളിലേയ്ക്ക് സമലക്കാലഭ്രാന്തായമുറ്റ് കുതിക്കുക, ശരിയായ കാഴ്ചയ്ക്ക് കഴിവില്ലാതാവുക, എന്നതാണ് ദുരന്തഹേതു.

ഒരു ലാലുചലച്ചിത്രസദാവവും ഈ കാവ്യത്തിനുണ്ട്. അവതാരണത്തിലും നിർവ്വഹണത്തിലും. നേരിട്ട്, ഒരു ഉത്സവരംഗം കാണിച്ചു കൊണ്ടുള്ള തുടക്കം, ഇരുട്ട്, വെളിച്ചും, നിറങ്ങൾ, പുരുഷാരം, ചുക്കൾ. സംഘമായി മുറുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിലതിലേയ്ക്ക് പതുക്കെ ശ്രദ്ധ തിരിയുന്നു. അവരുടെ സംഭാഷണത്തിലുടെ പ്രധാന കമാപാത്രമായ കൊന്നെന പതിനഞ്ചാനകളുടെ നടക്കൽ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അവരെ നില്പും പലതരം ചേഷ്ടകളും അവരെ സ്വഭാവവും തത്കാലത്തെ അവസ്ഥയും അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നു. പതുക്കെ ഉത്സവരംഗം മങ്ങി കാന നംബികൾ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. ഒളികുടുന്നു. പിന്നെ ആനയുടെ വിചാരങ്ങൾ അവരെ ചേഷ്ടകളിലുടെയും കാനനദ്യശ്യങ്ങളിലുടെയും വെളിപ്പെടുന്നു. ഇടക്കിടക്ക് തെളിയുകയും മങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഉത്സവദ്യശ്യങ്ങൾ കമരയ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാനുള്ള ഉന്നുകളാകുന്നു. അങ്ങനെ നീങ്ങിയും വാങ്ങിയും നിഃലുകളുടെയും ശോണപ്രകാശ

അതിന്റെയും ഭാഷ ഉപയോഗിച്ച് കമ നിവർത്തുന്നു. 'ഫേയ്ഡിൻ' കളും 'ഫേയ്ഡ് ഓട്ട്' കളും. മുൻഞ്ഞും ചതുരഞ്ഞുമുള്ള ശരീരങ്ങൾ ദിനരോ ദനങ്ങൾ, തെരങ്ങലുകൾ, തലങ്ങുംവിലങ്ങും വിണുകിടക്കുന്ന കുല വാഴകൾ, മതിലതികിൽ കുനകളായിക്കിടക്കുന്ന മുൻകല്ലുകൾ - ഇത്തരം ദൃശ്യങ്ങളിലൂടെ അവിടെ എത്തുനടന്നിരക്കുമെന്നു വെളിപ്പു ചെയ്യുന്നു. എത്തിനോക്കുന്ന പുലർകാലം. മതിലിനുമുകളിൽ പ്രത്യേകശപ്പേടുന്ന പട്ടാളക്കാരനും തോകും. വെടിയേറു മരിക്കുന്ന കമാനായകൾ. അവസാനരംഗം തങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരു "ഫൈസ്". നാലുവരി സമാപനഗാനം -കഴിഞ്ഞു.

ഇണക്കവിതകൾ

മിക്ക കവികൾക്കും അടിസ്ഥാനമായി ചില തീമുകൾ ഉണ്ടാകും. ഈ അവരുടെ പല കവിതകളിലും പല രൂപത്തിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും പ്രത്യേകശപ്പേടുന്നത് കാണാം. ഇടയ്ക്കരിയുടെ 'പുതപ്പാട്ടും' 'കാവിലെപ്പാട്ടും' ഇണക്കവിതകൾക്ക് ഒത്ത ഉദാഹരണം. സാദൃശ്യങ്ങൾ അത്ര പ്രകടമാകണമെന്നില്ല. ഒന്ന് മറുതിന്റെ ആവർത്തനമോ പുരണമോ അല്ല. എന്നാൽ സത്തയിൽ സമാനതകൾ കാണാം. സുക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ സമാനതകൾ കാവുംവടനയിലും കാണാം. മെന്നു തോന്നുന്നു. ഒന്ന് മറുതിനേക്കാൾ ഉയർന്ന, സംശുദ്ധമായ മണ്ഡലത്തിലാണെന്നും കാണാം. നമ്മുടെ പ്രധാന കവികളുടെ കൃതികളിലും ഇത്തരം ഒരു അനേകംണയാത്ര നടത്തുന്നത് ഫലപ്രദമാകും.

വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ 'സഹ്യരേഖ' മകൻ' ഇത്തരം ഒരു ഇണക്കവിത തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും - 'ശ്രീരേഖ' എന്ന സ്ഥാപാരത്തിലെ 'പടകളൈത്തിലെ പുന്ബാധ'. ഒരു ചെറിയ കവിത. എരെയൊന്നും പാടിപ്പുകഴ്ത്തപ്പെടാത്ത ഒരു സാധുകവിത. ഒരു വെറും പുന്ബാധ. 'എന്താരുതലപ്പാകം' എന്ന് ആരും അതിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ ഒരു ചിത്രപത്രഗത്തപ്പോലെ ചാരുതയുടെ ഒരു നൃണ്യങ്ങ്. എന്നിരുന്നാലും അധ്യാപ്യസത്ത്വനായ 'സഹ്യരേഖ' മകൻ' എന്ന കവിതയും 'നെന്നുതൊടെട' എന്നുവിരൽ നീട്ടാൻ കൊതിപ്പിക്കുന്ന 'പടകളൈത്തിലെ പുന്ബാധ' എന്ന കവിതയും ഒത്തുവായിക്കുന്നത് വളരെ രസമായിരിക്കും.

'സഹ്യരേഖ' മകൻ' 1944ൽ (20-8-1944) പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയതാണെന്നു കാണുന്നു. 'പടകളൈത്തിലെ പുന്ബാധ' 1950 ലെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയ 'ശ്രീരേഖ' എന്ന സ്ഥാപാരത്തിലാണ് ചേർത്തുകാണുന്നത്. അപോൾ ഈ തമിൽ കാലഗണനാപരമായി എറെ അകലമില്ലെന്നു കാണാം.

‘സഹ്യരേഖ മകനെ കുറിച്ച് കവിതയെ ചെറിയ കുറിപ്പ് മുന്ന് കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെല്ലാ. യുറോപ്പിലെ കിടങ്ങുയുഥത്തിൽനിന്ന് പശ്ചാത്യ തലത്തിലെഴുതിയതാണ് ‘പടകളെത്തിലെ പുസ്വാറ്’ എന്ന് കവിത യുടെ അടിക്കുറിപ്പിൽ കാണുന്നു. ആദ്യത്തെത്ത കവികൾ അടുത്ത ബന്ധമുള്ളത് - അത് അതുകൂടും തീവ്രം. രണ്ടാമതേതത് വായിച്ചറിവ് - പ്രതിപാദനം താരത മേന സ്വന്നം. ആദ്യത്തെത്ത കവി നിരഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. രണ്ടാമതേതതിൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറി നിൽക്കുന്നു.

രണ്ടും തുടങ്ങുന്നത് റംഗവർണ്ണനയോടെ - എന്ന് അസ്വലമുറ്റം, മറ്റേത് പടകളും. ഓന്നിൽ മനുഷ്യരേഖ അടിമയായി അവരേഖ പ്രൗഢിക്ക് മാറ്റു കുട്ടാൻ വേണ്ടി സന്തം വിഹാരരംഗത്തിൽ നിന്ന് അകറ്റപ്പെട്ട നായകൻ. മറ്റേതിൽ മനുഷ്യരേഖ അധികാരക്കൊതിമുലമുണ്ടാകുന്ന യുദ്ധത്തിൽ പകാളിയായി ജീവിതം ഹോമിക്കേണ്ടിവരുന്ന പടയാളി. രണ്ടുപേരും ഒരു തരത്തിലെല്ലുകളിൽ മറ്റാരു തരത്തിലുള്ള ബലാൽക്കാരത്തിന് വിധേയരായി റംഗത്തെത്തിപ്പുട്ടവർ. രണ്ടുപേരും സ്വന്നരൂര സികരാർ. ഒരു ഭേദം- ഒരുവനിൽ ജന്മുസഹജമായ കാമവികാരം മുറ്റി നിൽക്കുന്നു. (‘സഹ്യമാമലയ്യുടെ സ്വന്നരൂസന്ദോഹണശ്രീ’, ‘പ്രണയത്തല്ലാറിനായ നാറ്റിട്ടുംപിടികളും’ - തന്നെ മഹോത്സവരംഗം. അസ്വലമുറ്റത്തെ ഉത്സവവും കൊന്നവരേഖ ഉത്സവവും വേരെ വേരോ). അപരനിൽ ഒരുത്തിയോടുള്ള പ്രണയവികാരത്തിന് മുൻതുക്കം - ജന്മുസഹജത്തിന്റെ സംസക്ഷതരുപം

“പ്രിയമെഴുമവിടെകർഷകവീട്ടിൽ

നയനവിരുന്നാം പുറാനിയിൽ

കുടുന്നുണ്ടാമൊരുവശ്...”

ഈ വ്യത്യാസം കവിതകൾക്കു തിരഞ്ഞെടുത്ത വ്യത്തങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെ വ്യക്തമാകും. രണ്ടുകവിതകളിലുമുള്ള വർണ്ണനകൾ നോക്കിയാൽ ഈവിടെ സംഭവിച്ച ഭാവപരിണാമം പ്രകടമായി കാണാം. ആദ്യത്തെത്തിൽ ‘പതയും നെറ്റിപ്പുടപ്പോന്നരുവികളാ’ം. രണ്ടാമതേതതിൽ

‘കുന്നിൻ ചെരുവിൽ കുഞ്ഞാട്ടിൽ പടി

തുള്ളിടുമരുവിതെല്ലിനീരം’

ഓന്നിൽ ‘മലവാകകൾ പുത്തുമാണിക്കുമുതിർക്കുന്നു’- കട്ടും ചുവപ്പ്. മറ്റേതിൽ

‘ലജജയൈഡെ വന്നരോജകൾ പുക്കും

പച്ചവിരിച്ചോരു മെമ്പാനം’

മാർദ്ദവമുള്ള നിറങ്ങൾ. ഓന്നിൽ ഒച്ചയും ബഹളവും.

‘ഞാനെന്നാട്ടും കേൾപ്പു കരളാൽ

വാനന്നാടികൾ തൻ ശാനം’.

ഒന്നിൽ ഉത്സവരംഗം കൊലക്കളുമായി മാറുന്നു. ‘കണ്ണുകൾ നിബാ സപ്പനം കാണികയാം’ മറ്റൊരിൽ

‘ചേരും മൺതും ചോരയുമിഴുകി-
ചേരും മാനവരണഭൂവിൽ....
നൃത്തം ചെയ്വു നീയാകെ,
ശാന്തിയുഗത്തിൻ സപ്പനം പോലെ
നീനിവരും ചെരുപൊൻ ചിരകേ !’

രിടത്ത് നിബാസപ്പനം, അപ്പുറത്ത് ശാന്തിയുഗത്തിൻ സപ്പനം. കുച്ചു ചങ്ങലയിട്ടു പുട്ടിയ ആനയും കല്പനപ്പടി കിടങ്ങിൽ പതുങ്ങിയിരിക്കുന്ന പടയാളിയും (രണ്ട് അടിമകൾ) സപ്പനസ്വാതികളാണ്. അവരുടെ സപ്പനങ്ങളുടെ തരഭേദമാണ് ശ്രദ്ധയാദം. മദവശനായ ആന സ്ഥലകാലങ്ങൾ മറന്ന് മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു. കാടുതാളിലയൊന്ത് കോമളകർണ്ണങ്ങളിൽ കുടുകാരിയോട് മനോരമം മന്തിക്കുന്നു. എതിർ കൊന്നവനോടിടയുന്നു. പടകളുത്തിൽ തന്റെ അടുത്തുവന്നിൽപ്പായ ചിത്ര പതംഗത്തിന്റെ

‘പുവുടലിതു ഞാൻ സ്വർണ്ണിക്കട്ട,
ഭാവനപോലെ, നോവാതെ’

എന്ന് കിടങ്ങിൽ ആപത്ത് മറന്ന് തലപൊക്കി പടയാളി വിരൽ നീട്ടുന്നു,
‘ഓമനതൻ മിചി പൊതതാനെളിവിൽ
കാമുകനായുന്നതു പോലെ !’

പട്ടാളക്കാരരന്ത് - തങ്ങളെല്ലപ്പോലെ തന്നെ അടിമയായ മഹറാരുവരന്ത്-
വെടിയേറ്റിട്ടാണ് രണ്ടുപേരുടെയും അന്ത്യം.

എറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, ‘സഹ്യരന്ത്ര മകനെ’ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ ചെരുതാണെങ്കിലും മുല്യശോധനയിൽ ‘പടകളുത്തിലെ പുസ്വാറ്’ വളരെ ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നതായി തോന്നും. ഈവ തമിലുള്ള സാമ്യങ്ങളും ഭേദങ്ങളും കേവലം യാദ്യപ്പിക്കങ്ങളെന്നു കരുതാൻ വയ്ക്കുന്നു. ഈവ എഴുതിയ കാലങ്ങൾ തമിൽ എറെ വിടവില്ലെന്നു പറഞ്ഞുവെള്ളു. എന്നാൽ ഗുണപരമായി ഒട്ടാനുമല്ലതാനും. രണ്ടും നന്ദകൈയുള്ള ഒരേ രേഖയിലാണെങ്കിലും ഒരു ചുറ്റുകോണിയുടെ കുറെ ചുറ്റുകൾ മുകളിലാണ് ‘പടകളുത്തിലെ പുസ്വാറ്’ യുടെ നില. രാജസംത്തിൽ നിന്ന് സാത്തികത്തിലേയ്ക്കുള്ള പരിണാമത്തിലെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണമാകാമിവ. ഒരു സന്ദേശത്തിന്റെ രണ്ടു സചിത്രോദാഹരണങ്ങളാകാം. അനന്ത വൈവിധ്യപൂർണ്ണമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഓരോ നിന്നും പ്രകൃതിനിയതമായ സ്വന്തം വിഹാരമണ്ണലമുണ്ട്, അധികാര സീമകളുണ്ട്. അതിക്രമങ്ങൾ ദുരന്തത്തിൽ കലാശിക്കുന്നു.

തെള്ളത്തിന്റെ സ്വാധീനം മലയാളക്മയിൽ

എ.എം. ശ്രീധരൻ

രെ പൊതുസംസ്കാരം പകുവെക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷമാരട
അഡിയ സംഘടിത രൂപമാണ് സമുഹം. സമുഹം / സംസ്കാരം എന്നിവ
പരസ്പരം വെച്ചുമാറ്റാവുന്ന പദ്ധതിയാണ്. കാരണം സമുഹം ജനങ്ങളുടെ
കുട്ടായ്മയെയും സംസ്കാരം അവരുടെ ജീവിതരീതിയെയും സൂചി
പ്പിക്കുന്നു. സംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലൂടെ

രുപംകാണ്ട അനുഷ്ഠാനപരവും അനുഷ്ഠാനത്രവുമായ പാരവ രൂപങ്ങളാൽ ബഹുമാൻ സമൂഹം. ഈ പാരസ്യരൂപങ്ങളുടെ അനേകഷണാ ത്വക്പഠനവും, പുതിയ ജീവിതപരിസ്ഥിതിൽ അവയ്ക്കുള്ള സ്ഥാന നിർണ്ണയവും ഫോക്ലോർ പടന്തൽ അനിവാര്യമാണ്. മനുഷ്യജീ വിത്തതിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും പ്രാർഥപമാണ് ഫോക്ലോർ എന്നത് നിരാകരിക്കപ്പേടേണ്ടുന്ന സകലപമാണ്. ഫോക്ലോറിന് ഏതൊരു കാലാലട്ടത്തിലും അതിന്റെതായ ധർമ്മങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാ മാധ്യ മഞ്ചങ്ങളും ഫോക്ലോറിന്റെ സാധ്യതകളെ ഈന്ന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്. സാഹിത്യവും ഇതിൽ നിന്നുണ്ടിനമല്ല. ഉത്തര മലബാറിലെ അനുഷ്ഠാനകലാരൂപമായ തെയ്യത്തിന് മലയാള നോവലിലും കമ്മരിലുമുള്ള സാധീനത്തെ അനേകിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

അമുട്ട സാമൂഹികജീവിതവും ഔദ്യച്ചകവുമായി ഗാധബന്ധം പുലർത്തിപ്പോരുന്ന അനുഷ്ഠാനകലയാണ് തെയ്യം. കാർഷികസം സ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുവളർന്നുവന്ന ഈ കലാരൂപത്തിന് ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ രൂപവത്കരണത്തിൽ അവിഭാജ്യമായ പങ്കുണ്ട്. സാമൂഹികാലടന്നെയെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുകയും നിലനിർത്തുകയും ഒരു തലമുറയിൽ നിന്ന് മറ്റാനിലേക്ക് പ്രസരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഇവയുടെ സാമൂഹികധർമ്മം. അതു കൊണ്ടുതന്നെ ഇത്തരം അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള സർഗ്ഗാത്മക സ്വംഖ്യികൾക്കും ഏറെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഓർമ്മകളില്ലാത്ത ഒരു സമൂഹത്തിൽ പാരസ്യരൂപോധനയുണ്ടത്തി നയയിലേക്കുന്നയി കുന്ന ഇവയ്ക്കും അനുഷ്ഠാനപരമായ മുല്യം തന്നെയാണുള്ളത്.

മലയാളകമാസാഹിത്യത്തിൽ തെയ്യത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമുള്ള കമകളെ രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. തെയ്യം കലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജാതി സമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള ആവ്യാനവും ബന്ധപ്പെട്ട പുരാവ്യ തന്ത്രങ്ങളുടെ സമകാലസാമൂഹിക സാഹചര്യത്തിലുള്ള സാർത്ഥകമായ പുനഃസ്വംഖ്യയും. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെത്ത് വംശീയമായ പാനവും രണ്ടാമത്തെത്ത് സംസ്കാര പടന്തലവുമാകുന്നു.

‘നാട്ടിലാകെ നയയും സുവാവും വിതച്ച ശേഷം പട്ടിണിയി ലേക്കും പരിവർത്തത്തിലേക്കും വഴുതിവിഴുന്ന തെയ്യം കലാകാരനാരുടെ ദൂരന്തപുർണ്ണമായ ജീവിതമാണ് സതീഷ് ബാബു പര്യന്നതിന്റെ’ ഭേദവ പൂര്’, പി.വി.കെ. പനയാലിഡി ‘തലമുറകളുടെ ഭാരം’ എന്നീ നോവലുകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരും ഭേദവങ്ങളുമായുള്ള സകല ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഇവരുടെ ആത്മാർത്ഥതയും, അനുഷ്ഠാനപരതയും, സാസമൂഹത്തിനുകരത്തുനിന്നും, പുരത്തുനിന്നും അനുഭവിക്കേ

ഞഭിവരുന്ന അവഗണനയും ഈ ഫോവലുകൾക്കു വിഷയമാണ്. അന്യ സമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായ അവഗണനയും സ്വസമുദായത്തിലെ പുതിയ തലമുറയിൽ വളർന്നുവന്ന അപകർഷതാബോധവും, കലയുടെ വാണിജ്യവൽക്കരണവും തെയ്യമെന്ന കലാരൂപത്തെ സാമാന്യജനങ്ങളിൽ നിന്നകറ്റി "വണ്ണാനും, മലയനും പുലയനുമെല്ലാം തികഞ്ഞ സൗഹ്യത്തിൽ ആട്ടം നടത്തിയിരുന്നകാലം കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. കോലംകെട്ടി തിരുമുടിയെടുത്തശേഷം പോലും അവർ തമ്മിൽത്തല്ലി കലഹിക്കുന്നു. കാവുകളിൽ കളിയാട്ടം ഒരു വൃദ്ധസായം പോലെയാ കിത്തിർക്കുബോൾ തങ്ങൾ അവകാശത്തിനായി വിലപേശാതിരിക്കുന്നതെന്നിന് എന്ന് ആട്ടക്കാർ ചിന്തിക്കുന്നു" ദൈവപ്പൂര്യത്തിലെ ഈ നീരീ ക്ഷണം മെൽപ്പിണ്ഠ വസ്തുതകളെ ദൃശ്യമാക്കുന്നു.

"തന്നിൽ ജീവൻ്റെ തുടിപ്പുള്ളേട്ടതേതാളം കാലം താനീ ചെക്കി മലരുകളുടെയും കുരുതേതാലുകളുടെയും ലോകത്തുതനെ കഴിച്ചു കുട്ടം. തനെ ഇരുളിൽ നിന്ന് വെളിച്ചത്തിലേക്ക് ദേവി വഴി നടത്തുന്നു. ദേവിയുടെ ചെറുവിരലിൽ തുണി ഒരു കൊച്ചുകുണ്ഠിനെപ്പോലെ താൻ പ്രകാശം ദർശിക്കുന്നു."പെരുവണ്ണാൻ്റെ ഈ ആത്മഗതത്തിൽ നില്കിന മായ മനഃസ്ഥാപനവും, തൊഴിലിനോടുള്ള കുറും, വിശ്വാസവും പ്രവ്യാ പിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത പുതിയ സാഹചര്യത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രതി രോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എതിർപ്പുകളെ ഹിമകണഞ്ഞാക്കി മാറ്റാനുള്ള മനോബലം ഈന്ന് നഷ്ടപ്പായമായിരിക്കുന്നു. ഇന്നേവരെ കോലത്തെ ദുരൂപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. തെയ്യം ദൈവമാണ്. ദൈവം വെളിപ്പു ടുന്തർ കടക്കുന്ന നിഷ്ഠയിലുടെ മാത്രമാണ്. കാവുകളും പള്ളിയിരിക്കളും മുണ്ടുകളും കോട്ടങ്ങളും പുറപ്പാടിനുള്ള കളമാരുക്കുന്നു. തെരുവുകളും പൊതുനിരത്തുകളുമല്ല. എകിലും പുതിയ ജീവിതപശ്ചാത്യല ത്തിൽ താൻ പാറപോലെ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്ന തിരിച്ചറിവ് ഈന്ന് പെരുവണ്ണാനുണ്ട്. "പ്രകശാ വേണ്ടുന്നത് വേശം ചെയ്യു. ഒന്നു രണ്ടു മാസമെങ്കിലും നമ്മളെ ആശക്കാർക്ക് നന്നായി വിശ്വദക്കാം" വിശപ്പിന്റെ വിളി, അവഗണനയുടെ തീവ്രത എത്ര ഭീതിദമാണ്. കീഴുമേൽ മറിയുന്ന ഭൗതിക സംസ്കാരിക്കാജീവിതത്തിന്റെ നേർപ്പ കർപ്പാണ് ഈ അനുമതി; സവിശേഷമായ ഒരു കാലത്തിന്റെ ചരമകു റിപ്പുകൂടിയാണ് ഈ വരികൾ.

തെയ്യം കലയ്ക്ക് എന്നും എതിർപ്പുകൾ സഹിക്കേണ്ടിവന്നത് സന്തം പക്ഷത്തുനിന്നുതെന്നയാണ്. തലമുറകളിലുടെ പൊലിമയോടെ അനുഷ്ഠാനം നിലനിന്നുകാണുക എന്നത് പുർഖികരുടെ അഭിലാഷ മായിരുന്നു. " തനെ വലിയ വൈദ്യനാക്കണമെന്നായിരുന്നു അപ്പെൻ്റെ മോഹം ശത്രുസംഹിതയും സഹസ്രയോഗവും ചക്രവര്ത്തവും ദൈവി

ജന്യവുമൊക്കെ പറിപ്പിക്കുവോൾ അച്ചൻ നന്ദിത കിനാവുകൾ നെയ്തു. പകേഷ താൻ തെയ്യക്കോലങ്ങളുടെ ലോകത്തിലേക്ക് വഴുതി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നെ അച്ചനും എതിരുന്നിനില്ല... ഒടുവിൽ ആ പാര ബയ്ക്കും കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻ എറ്റുവാങ്ങി. അവനെ നല്ലാരു കോലക്കാരനാക്കണമെന്നായിരുന്നു തന്റെ ആഗ്രഹം. അവൻ, പകേഷ, അടിവേദ നുപോലും തയ്യാറായിരുന്നു. ശേഖരൻ ആദ്യമെ തന്റെ വരുതിക്കപ്പേക്കു നമായിക്കിണ്ടിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിലെ കുസ്തിതരങ്ങൾ, വളരുന്നതാറും സർവ്വനിഷ്യമായിമാറി. ഒടുവിൽ ബന്ധങ്ങൾ വെറും പേരിനു മാത്രമായി. അച്ചനും മകനും വല്ലപ്പോഴും കണ്ണുമുട്ടുന പരിചയക്കാരെപ്പോലെ ഒപ്പചാരികമായ കുർജലങ്ങൾ മാത്രം പറഞ്ഞു. എന്നും ഓർക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്". പെരുവണ്ണാൻ ഈ ആത്മഗതത്തിൽ കാലത്തിന്റെ ഗംഗദം കേൾക്കാം.

ഫോക്ക്‌ലോർ ഗവേഷണരംഗത്തെ അധാർമ്മികതകളും ഈ നോവലിനു വിഷയമാക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ജനസമൂഹത്തിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന അഭിവൃക്കേണ്ട സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവോൾ ആ സമൂഹംതന്നെ അവഗണിക്കപ്പെടുകയാണ്. "പെരുവണ്ണാനും പണിക്കരും മറ്റല്ലാം ഈനു മാത്രേണാവുംലും...എന്നാ എന്റെ ഈ പുസ്തകോണങ്ങളോ വരുംതലമുറേനപ്പോലും അതിജീവിക്കുന്നതാം." അനന്തൻമാഷ്യുടെ ഈ നിരീക്ഷണം ഗവേഷകനു നിരക്കുന്നതല്ല. ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലം പ്രസ്തുത സമൂഹത്തിലെത്തിക്കാൻ ഗവേഷകനും സാധിക്കണം. ഈ സാധിക്കാതെ പോയതാണ് നമ്മുടെ ഗവേഷണരംഗം അധികമായിവാനും, ജനകീയാടിത്തരം നഷ്ടമാക്കുവാനും കാരണം.

തെയ്യം കലാകാരനും മന്ത്രവാദിയുമായിരുന്ന കൃഷ്ണൻ പണിക്കരെയും മകൻ ഭാസം നെയ്യും കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് പി.വി.കെ. പനയാലിന്റെ തലമുറകളുടെ ഭാരം എന്ന നോവൽ. ശ്രാമിണവും നാഗരികവുമായ രണ്ടു പശ്ചാത്യലങ്ങളിലാണ് കമ നടക്കുന്നത്. നഷ്ടമാകുന്ന ശ്രാമസരഭാഗ്യങ്ങളും, വിശ്വാസങ്ങളും, ആച്ചാരങ്ങളും ഈ നോവലിൽ പ്രതിപാദിതമാകുന്നുണ്ട്. കൃഷ്ണൻ പണിക്കരുടെ സർവ്വദോഷശമനത്തിനായുള്ള പാതാളപ്പോമം ഇന്നൊരു നാശാൺമുവ ഫോക്ക്‌ലോർ ഈനമാണ്. ഇത്തരം അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ തിക്തഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നത് ആ സമുദായാംഗങ്ങൾതന്നെയാണ്. ദുരന്തങ്ങളും, അപവ്യാതികളും പ്രഭുക്കന്നാരിൽ നിന്ന് എറ്റുവാങ്ങണമെന്നിവരുന്ന ഇവർ ആത്മഹത്യയിലുടെ ദുരന്തം വിതച്ച സാഹചര്യങ്ങളോട് പ്രതികരിക്കുന്നു.

ജീവസന്യാരണാർത്ഥം നഗരത്തിലെത്തിച്ചേരുന്ന ഭാസൻ നഗരം നൽകുന്ന സുവഞ്ചിത്വം തന്റെ ശാമസഭാഗ്രാഞ്ചികൾ ടയിലാണ്. എല്ലാ ഓഫീസുകളും വിഗണിച്ച് അലറുന്ന നഗരത്തിൽ നിന്ന്, ഏയർക്കൺഡിഷൻ ചെയ്ത തിരക്കു പിടിച്ച കച്ചവടക്കേറ്റങ്ങളിൽ നിന്ന് മന്ത്രമുർത്തികളുടെ പദ്ധതിയായിലെ കർവ്വിളക്കിലെ പ്രദയും, തോറ്റം പാടിരുത്ത് അല്ലകിക്കുവും സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു.

അരോ സമൂഹത്തെയും ആവരണം ചെയ്തുകൊണ്ട് പ്രത്യേകം ശാസ്ത്രം ഉണ്ടായിരിക്കും. അതാകട്ടെ, ആ സമൂഹത്തിലെ അധിശ വർഗ്ഗത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിന് അനുസൃതവുമായിരിക്കും. ഈ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് എതിർ നിൽക്കുവോണ്ടാണ് സമൂഹത്തിൽ തിരുത്തലുകളുണ്ടാകുന്നതും, വ്യക്തി അമാനുഷികമായ തലത്തിലേക്കുയരുന്നതും. അതിരുകടന്ന വിധേയത്താൽപ്പെട്ടുയും, എല്ലാക്കലിന്റെയും ലോകത്തുനിന്ന് അനശ്വരവും തേജാപുർണ്ണവുമായ തലത്തിലേക്ക് ഇവർ ഉയർത്തപ്പെടുന്നു. എന്നും അവഗണിക്കപ്പെട്ട സമൂഹത്തിന്റെ തങ്ങളുടെ ജീവിത പരിസരത്തെ കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവും, പ്രതിരോധമുറകളും, മുന്നേറ്റങ്ങളും ഒത്തുചേരുന്ന ദളിൽ വായനയ്ക്ക് പ്രേരകമാകുന്ന കൃതിയാണ് എൻ. പ്രഭാകരരുത്ത് 'എഴിനുംമീത്'.

പ്രവൃത്തമായ കതിവന്നുർ വീരരുത്ത് പുരാവസ്തതത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ട നോവലാണ് 'എഴിനുംമീത്'. മനസ്സും ജീവിതകമ നോവലിന്റെ സാരമായ വ്യതിയാനങ്ങളാടെയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. നമതിനകളെ ചുഴിന്നുള്ള സുക്ഷ്മമിച്ചാരങ്ങളിൽ നിന്നുകലെ അനുഭവത്തിന്റെ പടനിലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചുമരിച്ച മനസ്സെന്ന മനുഷ്യനെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് തന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ന് നോവലിന്റുമുകളെന്ന പ്രവൃത്തിട്ടുണ്ട്. പുരാവസ്തതത്തിൽ നേരമായി മനസ്സും അഭീഷ്ടപ്രകാരം ചെമ്മരുത്തിയെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നോവലിൽ, തന്റെ എല്ലാ സുവഞ്ചിത്വും, അവ നൽകുന്ന പാരതത്തുണ്ടും വലിച്ചേരിഞ്ഞെങ്കിൽ ചെമ്മരത്തിയെ വേർക്കുകയാണ്. ഈതാരുസാതന്ത്ര്യപ്രവൃത്തപനമാണ്. നായനാരെ തീണ്ണുന്ന മനസ്സെന്ന ചിത്രീകരിക്കുന്നേന്നതും ഈ ലക്ഷ്യം തന്നെയാണുള്ളത്. ചെമ്മരത്തിയാണ് പുരാവസ്തതത്തിൽ അപവൃത്തിക്കു പാതമാകുന്നത്. നോവലിൽ ചെമ്മരത്തി മനസ്സെന്ന സംശയിക്കുന്നു. മനസ്സും വേർപാടിൽ ചെമ്മരത്തിയുടെ പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ തീവ്രതയ്ക്ക് ഈത് പശ്ചാത്തലമാരുകുന്നു. കുട്ടത്തിൽ മനസ്സും അനന്നയതയ്ക്കും. അധികാരത്തിന്റെ ഇരുസുചടക്കുടുകൾ ഭേദിച്ച് മാനവിക്കര പുനസ്ഥാപിക്കുകയാണിവിടെ.

'നാടെതുമെന്തു നാടാണ്. കാടെതുമെന്തു കളിവിടാണ്. കാടിലും നാടിലും എന്തു പേരുചൊല്ലി വിളിച്ചവർക്കെല്ലാം കരുമന തീർത്തു

ഞാൻ കരുണ ചെയ്യും. കനാലികളെയും ചെറുകിടാങ്ങൾയും ഞാൻ കൊണ്ടുനടന്നു രക്ഷിക്കും. കമരയൻ്തു കേൾപ്പവർക്കെല്ലാം ഗുണം വരുത്തി ഞാൻ കാത്തുകൊള്ളും ഉയർത്തുതശുംനേറ്റവൻ്തെ ഈ അദയ പചനം നഷ്ടസ്വത്തെതു വിണ്ണടക്കകുവാനുള്ള ആഹാരം കൂടിയാണ്. കാലങ്ങളായി നഷ്ടപ്പെട്ട വാക്കിന്ത്യേയും പ്രവൃത്തിയുടെയും സുതാര്യത വിണ്ണടക്കകുന്നതിനുള്ള അനുഗ്രഹശില്പകളാണ്.

യും ജയിക്കുന്ന മനസ്സ് നഷ്ടമാകുന്നത് തന്റെ മോതിര വിരലാണ്. തന്റെ വർത്തമാനവും ഭാവിയുമാണെങ്കിൽ അധികാരശക്തികളോ ദേറ്റുമുട്ടി നേടിയ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ കാലം. അറുപോകുന്ന കാലത്തെ വിണ്ണടക്കകുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മനസ്സ് ചതിയിലകപ്പെടുന്നു. എല്ലാ മുന്നേറ്റങ്ങളുടെ നേർക്കും ന്യൂനപക്ഷം വരുന്ന അധികാരിവർഗ്ഗം പ്രയോഗിക്കുന്ന കൂടിലത്തന്നെല്ലാം ശ്രീരാമൻ ശംഖുകനെ വധിച്ചതും, രണ്ടാമുഴത്തിൽ ഭീമൻ നേരിട്ടേണിവിന ഭീഷണികളും ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചാണെന്നും. ഒളിയസുകളെ ജയിക്കുന്ന ഒളിത് ബോധമാണ് മനസ്സേൽ ഉയർത്തുതശുംനേര്ത്തപ്പ്. വ്യക്തിയുടെ മനോഭാവങ്ങൾക്കും ബോധാത്മകനും മുകളിൽ സാമുഹികാസ്തിത്രത്തിന്റെ പരമപ്രാധാന്യം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന മാർക്ക്സിയൻ സമീപനരിതി കൂടിയാണെന്ന്.

നഗരത്തിൽ പാർത്താലും സുന്തം ശ്രാമത്തെ തീവ്രമായ ഗൃഹാ തുരത്തേണ്ട ഓർമ്മിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണ് അംബികാസുതൻ മാഞ്ചാടിന്റെ ‘പകർന്നാട്’ എന്ന നോവലെറ്റ്. ദിവാകരൻ്തെ ഓർമ്മകളും, അനുഭവങ്ങളും, സമൃദ്ധിവിത്തതിന്റെ ഭാഗമായിത്തീർന്ന മിത്തുകളും എല്ലാം ചേർന്ന് അവാച്ചുമായ ലോകമാണ് ഈ കൃതിയിലും നൽകുന്നത്. മുച്ചിലോട്ടമയുടെ പുരാവൃത്തം ദിവാകരൻ്തെ അനുഭവമേഖലകളോട് ചേർത്തുബെയ്ക്കുണ്ടോൾ പുതിയെയാരു പുരാവൃത്ത മാണം സംസ്യംമാകുന്നത്. ആനുകാലിക ജീവിതത്തിന്റെ ശപ്തതകളും, മോഹഭംഗങ്ങളും പുരാവൃത്തത്തിന്റെ അലുകികാന്തരീക്ഷത്തിൽ ആവ്യാമം ചെയ്യപ്പെടുണ്ടോൾ പകർന്നാട്ടത്തിന് അഭുതപ്രഭവമായ മിഴിവ് കൈവരുന്നു.

അതിത്തിരിയൻ വാലായ്മയായതുകൊണ്ട് എന്നും തിരുമംഗല്യം മുടങ്ങുന്ന മുച്ചിലോട്ടുഭഗവത്തിയിലൂടെ. വർത്തമാനകാലത്തിനുനുറുന്നമായ സ്ത്രീസ്വത്തു നിർമ്മിതിയുടെ ആവശ്യകതയിലേക്കാണ് കമാക്കുത്ത് വിരൽ ചുണ്ഡുന്നത്. സ്വത്പരമായ അനുവർത്തകരണം അധിനിവേശത്തിന്റെ ആത്മനിക ഫലങ്ങളിലോന്നാണ്. അനുവർത്തകരണം സംഭവിച്ച യാമാർത്തമ്പങ്ങൾ വിണ്ണടക്കക്കേണ്ടതുണ്ട്. ‘സ്വഭവ്രണ്ടാലെം ശിക്ത’ പുരുഷരാം വിണ്ണടക്കപ്പെടേണ്ടതും സീമിതമാക്കി സുക്ഷിക്കുപ്പെടും എന്ന ധാരണ കർത്തവ്യം

സ്വത്തിയുടെ ലൈംഗിക സ്വത്താനും പുതിയമാനം നൽകുകയാണ് കമാക്കുത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ശാമിനാമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ജനിച്ച് നമകളുടെ സമുദ്ദി തിൽ വളർന്ന നസുതിരിപ്പണികുട്ടിക്ക് എൽക്കേണ്ടിവരുന്ന അപവ്യാ തിയും, ഗാർഹികവും സാമുഹികവുമായ ബഹിഷ്കരണങ്ങളും മുഴ്ചി ലോട്ടുമയുടെ പുരാവുത്തത്തിനാധാരമാണ്. ‘കന്യക’യായിരുന്നിട്ടും എല്ലാവരും എന്ന വേദ്യത്തെന്നു വിളിച്ചു. ഒരാൾപോലും എൻ്റെ പരി ശുഭിയിൽ വിശ്വസിച്ചില്ല. ഇന്നും കരണ്ടും ഞാൻ വഴിനടന്നു. പുരുഷന്മാരുടെ തുറിച്ചുനോട്ടുവും കുക്കുവിളിയും മാത്രം എതിരേറ്റു. നട ത്തപ്പാറുത്തിയില്ലാതായപ്പോൾ ഇന്നാട്ടിലേക്ക് ഞാൻ ഓടിവന്നു. എന്നിട്ടോ? പുരുഷന്മാർ ഇവിടെയും എന്ന വഴി നടത്തിച്ചില്ല. അതു മുടിയപ്പോഴാണ് ഞാൻ വിരക്കുവെട്ടിക്കുട്ടി തിയും എല്ലായും കാത്തി രൂന്നത്. ‘ഒരാൾപോലും’ അവളോട് കനിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ അതുവഴി വന്ന വാൺഡായകനാഞ്ച് തലയിലെ എല്ലാക്കുടം ആളുന്ന തീയി ലേക്ക് പോർന്ന് കന്യകയുടെ താപത്തെ ശമിപ്പിച്ചത്. ആ വാൺഡായ യക്കൻ്റെ ബാക്കി നിൽക്കുന്ന പിൻമുറക്കാരൻ ഇന്ന് നില്ലപായനാണ്. സ്വത്തിതും ഭേദികമായും ആരമ്പിയമായും അപമാനിതമാക്കുന്നോൾ മുൻഗദബക്കാണ്ക്ക് മുഖത്തിന്റെയേറ്റുപോലെ ഇതികർത്തവ്യതാമുഖ്യനാ തിരിതുറന്നു ദിവാകരൻ. ദേവിയുടെ തട്ടകത്തിൽ എന്നും തീരാത സങ്കടങ്ങൾ മാത്രം. ‘പുരത്തിന് പു നിറയ്ക്കേണ്ട എൻ്റെ ഓടുമുറത്തിൽ ഇന്ന് തീക്കെനലുകളേയുള്ളൂ. ഹാ! തീക്കെനലുകൾ ചികിച്ചിക്കണ്ട് എൻ്റെ മനസ്സും കൈയും വിണ്ണുപോയി.’ കന്യകയുടെ ഇരു ആരമ്പാത്തം മേൽപ്പറഞ്ഞുകാര്യങ്ങളെ രൂഷമാക്കുന്നു.

ജീവിതത്തിന് അർത്ഥവും ഉണ്മയും നൽകുന്ന ചില അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങളെ വാക്കിലുടെയും പ്രവൃത്തിയിലുടെയും വണ്ണിക്കുന്ന വ്യക്തി കൾക്കും പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കുമെതിരെയുള്ള രോഷപ്രകടനമാണ് അംബി കാസുതണ്ണൻ ‘മുഴ്ചിലോട്ടുമ’ എന്ന കമ. എതിർപ്പുകൾ അസാധ്യമാകു നോൾ വിഹാരാത്മാക്കളായിമാറുന്ന മനുഷ്യരുടെ പ്രതീകമാണ് ഇരു കമയിലെ അനിതിത്തിരിയൻ. ‘പകർന്നാട്’ത്തിലേതു പോലെ ഭഗവതി യുടെ നില്ലപായത ഇരു കമയിലും കാണാം. ‘പുവിടാൻ ഒരുക്കിയ എൻ്റെ ഓടുമുറത്തിൽ ആരാണ് മനുഷ്യങ്ങളേ തീക്കെനലുകൾ വാരിയി ക്കത്’. ഉറഞ്ഞതുതുള്ളിക്കൊണ്ടുള്ള ദേവിയുടെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകുവാനുള്ള വാദ്യത നമുക്കുണ്ട്. മനുഷ്യങ്ങളുടെ ആരമ്പാല മാണ് തന്റെ ബലമെന്ന് ഭഗവതി അവർത്തിച്ചു. ആ പിടി നഷ്ടപ്പെട്ട തിണ്ടെ വേദവും അതിനാൽ അനിതിത്തിരിയൻ ഒരു താങ്ങുപോലും നൽകാൻ കഴിയാത്തതിലുള്ള കുറ്റനോധിവും ദേവിക്കുണ്ട്. “എൻ്റെ

അന്തിത്തിരിയനില്ലാതെ ഈ അലകാരങ്ങൾ എനിക്കെന്തിന് മനുഷ്യ അഭേദം ബാഷ്പം കൊണ്ടും അന്തിക്കൊണ്ടും തോരണം തുകിയ ഈ പത്രലിൽ, മുച്ചിലോട്ടു നായകന്മാരെ എനിക്കെന്തിനീമംഗല്യം". ഒരു തലമുറയുടെ ദുഃഖലാരം മുഴുവനുമുണ്ട് ഈ വചനങ്ങളിൽ നേർക്കാ ചപകാണാൻ വിണ്ടും ഒരു പോളക്കണ്ണും നേർവഴിനടക്കാൻ ദീപശ കോലും നേർവഴിവെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ വിണ്ടും ഒരു വെണ്ണശുഡ്യമായി താൻ ഉടിച്ചുവരുമെന്ന ദേവിയുടെ തിരുവചനങ്ങൾ കാലത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷയായി, ശാന്തിമന്ത്രമായി കമയ്ക്ക് ആത്മീയ പരിവേഷം നൽകുന്നു.

യുക്തിജന്മമായ നിയന്ത്രണങ്ങളിൽ നിന്ന് വിട്ടകന്ന് സപ്പന തതിന്റെ ഭാഷയിൽ പ്രതീകങ്ങളെല്ലായും മിത്തുകളെല്ലായും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ദിവസം സാക്ഷാത്കരിക്കുകയാണ് പ്രഭാകരനും, അംബികാ സുതനും ചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെ ഗ്രോത്ര സ്ഥാപികളിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടിച്ച പുതിയ കാലത്തിന്റെ 'പകർന്നാട്ടങ്ങൾ' കാപട്ടത്തിൽ പൊതിഞ്ഞ നേരു കളെല്ലായും വാഴവിന്റെ പൊളുത്തരങ്ങളെല്ലായും തുറന്നുകാട്ടി മനുഷ്യാ സ്ത്രിത്വത്തിന്റെ ഉയരങ്ങളെല്ലായും ആഴങ്ങളെല്ലായും കുറിച്ചുള്ള ബോധം പകരുന്നുണ്ടിവ. സന്തൈമന്നു കരുതിപ്പോന്ന നാടിന്റെ സാംസ്കാരിക രംഗം തിനയുടെ കേളീരംഗമാകുമ്പോൾ കുറിന്റെയും വിശ്വാസത്തി ന്റെതുമായ ലോകം വീണ്ടുമുള്ള ആഗ്രഹത്തിന്റെ പുർത്തീകരണമാണ് ഈ രചനകൾ.

സഹായത്രസ്ഥങ്ങൾ

1. രാഖരിപ്പയുടെ നാട്, ഇ.കെ. ഗോവിന്ദവർമ്മരാജ്, കെ.ബാലൻ (Editors), ഫോക്ലോർ പഠനം : ചരിത്രം, സിഡാനം സകല്പനങ്ങൾ, ഫോക്ലോർ സൊസൈറ്റി ഓഫ് സാഹിത്യന്ത്രിക കൗൺസിൽ, തിരുവനന്തപുരം, 2000.
2. സതീഷ് ബാബു പാഠ്യനൂർ, ദൈവപ്പുര, കരിന്റെ ബുക്ക് സ്ലിംഗ്, 1985.
3. പി.വി.കെ. പനയാൻ, തലമുറകളുടെ ഭാരം, കാസർഗോഡ് പ്രിൻ്റിംഗ് ആൻഡ് പബ്ലിഷിംഗ് കോപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റി 1992.
4. എൻ. പ്രഭാകരൻ, എഴിനുമീതെ, സമീക്ഷ, കണ്ണൂർ, 1986.
5. അംബികാസുതൻ മാഞ്ചാട്, രണ്ടുമുട്ടെ, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, കോട്ടയം, 1977.
6. വാലില്ലാത്ത കിണ്ടി, ഡി.സി. ബുക്ക് സ്ലിംഗ്, കോട്ടയം-1996..

രക്ഷാമന്ത്രം

മേലത്ത് ചട്ടങ്ങൾ

ആഞ്ജനേയ, നീയെന്തേയന്തരാളത്തിൽ നിത്യു-
സംക്രമസുരോഗനായ് ജാലിപ്പതിനും ! നിന്തേ
ശക്തിലീലാലിനി അഥാനക്തിയോഗമു-
നിദ്രമായ്, നിൽപ്പുത്രതം കലികാലകല്പത്തിൽ.
എൻ്റെ ജയത്തിൽ ദ്വപ്തസാഗരതീരത്തു എം-
നസ്യാളിച്ചഹർന്നിശമസ്തബോധത്തിൽ നിൽക്കെ
നിന്തേയുള്ളിലെ സ്വപ്നാകീർണ്ണ ജാംബവവീര്യം
കമ്പനം തീർന്നേത ചുരുതുനുണ്ടാം പ്രണവാശി.
അണിയത്താരമാരാമ, നകലത്തശോകത്തിന്
തന്മാലിൽ മായാമുഖം കുനിച്ചിരിക്കും സീത,
ഇടയിലെങ്ങാം ‘മേലനാട്’ ഭേദനമ്പാന-
മിടിമിന്നലിൽപ്പുക്കും ക്രൈസ്തവം, വായുപുത്രൻ്റെ
ഗദയിൽ ഭയാക്രാന്തം വിറക്കും ഭൂഗോളത്തിൽ
ഞഞ്ചാഞ്ചാം വക്കെത്താരു മർത്ത്യമുണ്ടയരുപം.
ഹോ ചിരഞ്ജീവി, ഹിമാചലസന്നിഭഗാത്ര,
ഞാനല്പമാത്രായുഷ്മാ, നൊരു പാഴ്മണൽത്തരി
ഇന്നിതാ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നേൻ, നിർസ്പർശവിദ്യുദ്വേ-
മുരുക്കിത്തിർപ്പു മറ്റാരുടലിന് വരനീയം
അതിലോ പ്രപഞ്ചത്തെ കനിയായ് കൊത്തിത്തിനും
മമ പ്രാണനു കാവലിരിപ്പു പരബ്രഹ്മം.
ഞാൻ സർഗ്ഗതാരം കെട ചാരമായ്പുതിപ്പവൻ,
ഞാൻ സപ്തരാഗ, മപ്പുതിയായ്പുലമ്പുവോൻ,
ഞാൻ നിത്യനാട, മോട്ടതശണനു നിന്പവൻ,
ഞാൻ അശനിനാളം പഴനുണിയായ്പുകയുവോൻ
സഞ്ചരികയാണനാദ്യന്തമാകാശത്തി-
ലഘിത പ്രഭാവം നീയവിലാത്മാവാം ഗുരോ
എക്കില്ലുമൊരുവേള നീതാഞ്ചുപരിനേന്തേ
ചെക, നൽകെത്താണംയ്ക്കുള്ളിൽത്തീർക്കാവു ചിദാകാശം.
ആഞ്ജനേയ, നീയെന്തേ യന്യകാരദുർഭ്രതി-
ലഘിയായ്പ്പുലിയുക, കാറ്റായിപ്പടരുക,
അപ്രമേയമാ, യപാരതയായ് സനാതന-
സത്യമാവുക, ലോകരക്ഷാമന്ത്രമാവുക !

തന്മുഖത നഗരത്തിൽ

ജയദേവ് കൃഷ്ണൻ

ഇത്തണ്ണു നഗരത്തിൽ സുപ്രഭാതങ്ങൾ മോഹ -

നിദയിൽ നിന്നും വീർത്ത കല്ലുകൾ മിച്ചിക്കുമ്പോൾ

നുരയും നിറങ്ങളിൽ ചാനലിൽ ദിഗംബര -

നടന്ന, ഭൂതാവേശം, ലഹരിയുറങ്ഠവ

തന്മുഖത നഗരത്തിൽ മങ്ഗിയ പകലുകൾ

വിഷ സമ്പിയിൽച്ചീറ്റും ചിരിയിൽക്കുതിർന്നവ

തെരിയാൽ നേരംപോകിച്ചിതലായ്പുടർന്നേൻ

തകരും കാലത്തിന്റെ കൈയൊപ്പു പതിഞ്ഞവ

തെരുവിലഭയാർത്ഥിപ്പടകൾ, പകലെല്ലാ -

മൊടുങ്ങിപ്പോയോർ, തന്മുഖതുറയും സാധാപനങ്ങൾ.

ഉസവമല്ലോ രാത്രി- വാൺഡങ്ങളിൽ, നിയോൻ

വെളിച്ചും പരകുന്ന വീമിയിൽ, വിരുന്നിന്റെ

കോലകങ്ങളിൽ, വിഷം വിളവിച്ചിലച്ചാട്ടും

സ്പടികങ്ങളിൽ തന്മുപ്പിന്റെയുസവമല്ലോ

നഗരം വിളിക്കേയാ, യീ ശവകുടീരത്തിൻ

നികടത്തിലെ നിരുന്നിളവേറ്റു നീ പോക

ചരിത്രത്തിൽ നിന്നുമീ മകുടങ്ങളിൽത്താഴ്ന്ന

കബന്ധങ്ങളീയഗ്രഹ്യതി തൻ കൊടിപ്പടം !

ഓർമ്മകൾ മരുപ്പറസ്വാക്കിയും, മാതാവിന്റെ

നേർത്തതാരാച്ചയിൽ ചെവിപൊത്തിയും, മിത്രം തരും

കുപ്പിച്ചില്ലോളിപ്പിച്ച കറിയിൽ, വീണ്സവാക്കുകൾ

കോർത്തതാരു പാട്ടിൽ, കാണാമശവില്ലിനായ് നെയ്ത

സപ്പനത്തിൽ ഭിക്ഷാടനം മതിയാക്കിയും വന്നു

ചേർന്നതീപ്പുതപ്പിന്റെ രക്ഷയിൽ നടുനീർത്താൻ

എക്കില്ലും മരവിച്ച മാനസമോർമ്മിപ്പിക്കും

ചെക്കന്തെ, വരും വേനൽച്ചുളകൾ, ശലഭങ്ങൾ....!

മുൻവില്ലൂള്ളത്

വിഷ്ണുപ്രസാദ്

മേശ....

കീറിമുറിച്ച മരത്തിന്റെ ശവം,
മറ്റുശവങ്ങൾ താങ്ങാൻ
വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ഘടന

മേശപ്പുറത്ത്

സമുദ്രജീവിയുടെ ശവം
പാകം ചെയ്തു.
വെച്ചിരിക്കുന്നു.

എടികാരം

എടുപ്പാവൾക്ക് കരണ്ടു.
കരയാൻ
ഉണ്ഡാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള
ഒരു ജൈവഘടന

ബർബപ് എന്ന

മറ്റാരു ജീവി
ചുട്ടു പഴുത്ത നാക്കു നീട്ടി
മുറിയുടെ എല്ലാ മുലകളിലും
ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന ഇരുട്ടിനെ
പിടിച്ചു തിന്നുന്നു.

ഈ മുൻയിൽ ഈനി

ഞനു മാത്രമേയുള്ളു -
ഞാൻ എന്ന ‘ശവത്തിന്റെ ശവം.’

വീട്ടിനെന്നശ്രദ്ധം സ്ത്രീ

(കരമലവാസിക്കാഡ്)

പി.പി.കെ.പൊതുവാർ

ശനികേരിയതാകുമസലവാസിഗൃഹം,
അവിടെ ക്കടാങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കുംരും ശിവലോകം !
നിത്യനെനവേദ്യത്തിനായ് കാണാറാവതിൻ മുഖ്യ
എത്തണം ഉരുളിയും അരിയും ക്ഷേത്രത്തികൾ.
ഉണങ്ങല്ലരി പടാവിൽ1 ആഴ്ചനുമുങ്ങിയാൽ കിട്ടാം
അരിമുത്തുകളല്ലപം, തുളിക്കാനുരുളിയിൽ.
അവലം വിഴുങ്ങുന്ന കാര്യസ്ഥൻ, പുഴുങ്ങുവാൻ
അവലവാസിക്കെന്നാൽ അവശ്യങ്ങയുമില്ല !

അണയാജംരാഗി പടിഞ്ഞാറെപ്പാട്ടുനു
പറയും പരിഹാസം ഞങ്ങളേ തമിൽത്തമിൽ
"ആനയൊനക്കേതയ്ക്കു കടനാൽ, ഒപ്പംകേറാ-
നായകിൽ, കിടച്ചേയ്ക്കാം വാലിൽ നിന്നൊരുരോമം !"

ശുന്നുമാകയാലെന്നും നെല്ലുറ, എലികളും
മാന്ത്രശേഹങ്ങൾ തേടി, കുട്ടിൽ നിർത്തുവാൻ പ്രാണൻ !
പാൽത്തുതയടുപ്പത്തു കേറ്റിടാറുമില്ലനാൽ
പുച്ചയൊന്നുണ്ടാവീടിൽ ഞങ്ങൾക്കോമനയായി
പട്ടുനുൽമുദ്രയോമമുരസും മെയ്തിൽ, കാൽക്കൽ
വിട്ടാഴിയാതെ കുട്ടാം, കുറുങ്ങും സ്നേഹോദാരം !
കല്ലിന്നു നേരേകണ്ഠാൽ ഇളരയായ്, കുട്ടിമാമൻ
കിട്ടിയ വടിയെടുത്തൊടിക്കാൻ ശ്രമപ്പെട്ടും !
ഒന്നാഴിന്തു വാങ്മൈടും മാനിച്ചുനാക്കാൻ, വിഞ്ഞും
വന്നാണിന്തീടും കുളച്ചണ്ടിപോൽ, അവർ ചാരെ !
സമമായ് വീതിക്കുന്ന പടിണിപ്പുകൊന്നകു-
മവർക്കും പതിവായി, വീടിനെന്നശ്രദ്ധം പുച്ച !

മുറ്റിയ തുലാവർഷം പായ്മടക്കീടും നേരു
തെറ്റുതെത്തള്ള പ്ലാവിൻ വിവേകം തോളേറ്റിടും
പെറ്റുകുട്ടിയ പുച്ചക്കുട്ടികൾ കണ, കിടി-
ച്ചക്കെകൾ, മുന്നേരിക്കാർ, മുള്ളല്ലപം പരനവർ,
പലപാകക്കാരായിട്ടേരിയുണ്ടല്ലോ, മകൾ
പടിഞ്ഞാറെപ്പാട്ടു നിർബ്ലായം നീയും പ്ലാവേ !

വെള്ളത്തിൽ കലകിട്ടും ഉള്ള നേദ്യച്ചോരാകെ
തള്ളക്കയ്യിലാലൊരു തവിയു, സൈല്ലാവർക്കും
തെളി തേവി വറിച്ചാൽ കണ്ണിടാം വറ്റങ്ങാനും
ഒരു കുന്നോളം വെച്ചു വിളസ്യും ചക്കക്കുട്ടാൻ !
കുട്ടികൾ ചൊല്ലും ! “ഇടിതടിയീസ്വാവും നിലം -
പൊത്തണം, ചക്കച്ചുരു വിട്ടോഴിയാനീ വീടിൽ ! ”
കണ്ണുരുട്ടിട്ടും കോപാൽ മുതയ്യി, പഴംനാവു
കത്തിയായ് ചീളും നസ്യം പറവോരുടെ നേർക്കായ് :
“താളിനുപ്പിടാനില്ല, താലിക്കുവേണം മുതൽ ! ”
നേടി വെച്ചിരിപ്പിതോ നിധി, നിങ്ങെട തന്ത ? ”
അമ്മാമൻ കുതിർന്നിട്ടും കണ്ണീരിൽ, “തീറ്റപ്പണഡാ -
രങ്ങളേ, നാമം ജപിച്ചോളു, കീശവരനാമം !
അക്ഷയപാത്രം പണ്ണുകിട്ടിപോൽ ധർമ്മോത്രർക്ക്
അത്രയും മനംചുട്ടു പ്രാർത്ഥിപ്പിൻ, ശുണം വരും ! ”
അപ്പോഴും കുറുങ്ങുമപ്പുച്ച, അമ്മാമൻ ചൊന്ന -
തപ്പടി നേരേന്നനുവാദനം ചെയ്യുംമട്ടിൽ !

രണ്ട്

കല്ലു, നക്കാരുസ്യമനുണ്ടായി നീരസമന്നോ
സെല്ലുളന്നിട്ടി, ലുംഞ്ഞല്ലരിക്കേരീ നാളായ്
ഒരുനാൾ, കുളിച്ചിരിപ്പച്ചറ്റി, മച്ചകം പെറു -
മിരുളിൽ, ഉരുളിയുമെടുത്തമാമൻ ചെൽക്കെ
മച്ചിലെ വാതിൽത്തിരിക്കുറ്റികൾ കരണ്ണപ്പോൾ
പെറ്റ പുച്ചയുമെന്നു കരണ്ണതു, “മൃംഖ, മൃംഖ”
മേലാകെ സെമ്മ പുശി, അമ്മാമൻ മച്ചിനകം
പുകി, ഒരു പട്ടാവിനടി കയ്യിട്ടു പരതുനേപാൾ
ഇല്ലരിമണിയൊന്നുപോലും ! അമ്മാമനുള്ളം
പൊള്ളിയന്നാദ്യം : “അമ്മു, കൊണ്ടുവാ ചക്കക്കുരു
പുഴുങ്ങിത്തിനിടുടെ തേവരിനന്ത ! ” മച്ചിൽ
ഉറഞ്ഞതു തുള്ളി ശുഡൻ, സാധകേറിയപോലെ !

കോമരം തുള്ളും വല്യമാമൻ യലർച്ചകേ -
ട്രേനിന ദേപ്പാടാർന്നരുമപ്പുച്ചക്കുണ്ടാ -
നോരു കമ്പിളിപ്പുന്തുപോലുരുണ്ടത്തി, കാൽക്കൽ
ശിവനേ ! ചതയുന്നിതാടങ്ങപോലാജീവൻ !
ഇളം ചോരയാൽ പിത്രവിരാളിപ്പട്ടായ്തീർന്നോ-
രുടുമുണ്ടു, മാക്കെയിലോഴിണ്ടാരുതുളിയും,

പതറും കാൽവെപ്പും, ആക്കണൻകളിൽ മരവിപ്പും :
ഇടിതടിയ മരം പോലെ നിന്നിതാ വൃഥൻ ! ”

ഉമ്മൻസ്തിക്കുമേലുരുളി കമിച്ചതിക്കൊ -
ഞങ്ങാനുതിയാടാൻ പോലുമാകാത്തണ്ണെന നിൽക്കേ
മന്ത്രിച്ചോ ? “ കാശീതിർത്ഥത്തിക്കലേ കഴുകീടാം
നിർണ്ണയം, തറവാട്ടു ദുഷ്ക്കൃതം ഇനി നീയേ !
പുലർത്താൻ പോരാതേതാനായ് തതൻ തറവാടെന്നാകെ
നിനക്കുണ്ടിനി, ഗംഗാസമാധിയെയാനേ, ചെയ്യാൻ .”

ഹരിങ്ങിപ്പുയ്ക്കൊണ്ടാൻ തന്നുടുമുണ്ടു മാറ്റാനും
ഇണമുണ്ടെടുക്കാനും കൂടിയോരാതെ, താനം
നീണ്ടാരുന്നോടം ശ്രീലക്ഷ്മുമർ തുളച്ചിതോ ?
തേവരോന്നിളകിയോ ? കൊടുക്കാറുയർന്നിതോ ?
മടങ്ങി വന്നിലഭ്രത പിന്നെയക്കാർന്നോർ, പേക്കാ -
റിളക്കം പ്ലാവിൻ കടപുഴക്കി വീഴ്ത്തീപോലും !

മുന്ന്

വീണചക്കകൾ പെറുക്കീടുവാൻ മുത്തള്ളിയു -
മേരിന ദുഃഖംപേരിയേങ്ങി വന്നെത്തുനേരം
നാലുപാടുമേ, ചതുരതരണ്ടുകിടപ്പുണ്ണേ -
സ്വാദുമേ, തലച്ചോറുചിതറി, ഇളംചക്ക !

വാഴകൾ ഒടിഞ്ഞും തെമരങ്ങൾ പറിഞ്ഞും പാ -
സാടിന സർപ്പക്കൈമാഡാരാത്രാടികയിൽ
വീണല്ലോ കിടപ്പിത്തല്ലാവ് ! അതിൻ ചരംവാരും
തായ്തതടി തലോടുനുണ്ടിനരശ്മികളാരാൻ !

ചത്ര പുച്ചയെ മറചെയ്യുവാൻ കൈക്കൊടുമായ്
എത്തിന കുട്ടിമാൻ കുഴിതോണ്ടിടുനേരം
പുതണ്ടു കിടപ്പതായ്ക്കെണ്ടിതാക്കുംമണ്ണിൽ
മലർന്നോരുരുളിയും, മണ്ണ നാണ്യങ്ങളും !
തൊട്ടെതാക്കയും പൊന്നായ്, ഇന്നുമിപ്പടിഞ്ഞാറെ -
പ്ലാട ദയവരും വറ്റാക്കിണർ വെള്ളമാണെത്ര !
ഇന്നുമി വീടിൽ പകേജ, പ്ലാവു കായ്ക്കുമാറില്ല,
ഇന്നുമിത്തറവാട്ടിൽ പുച്ചയും വാഴാറില്ല !

-
- പടാവ് - അരിയും മറ്റും സ്വക്ഷിക്കുന്ന വലിയ മൺപാടതം
 - മുന്നേരി - ഇടിച്ചുപോയംകഴിഞ്ഞ മുപ്പത്താഞ്ഞ ചക്ക.

ഗ്രോബർ ഓടകളി

പി. എം. പള്ളിപ്പാട്

പുമുഖത്തിസിചേയ്ക്കിൽക്കിടന്നു കമകളി
കാണ്ടുണ്ടാൻ ഗ്രോബർ ചാനലരങ്ങുതകർക്കുനോൾ
ഇത്രയുമരിക്കത്തു കേൾക്കുവാൻ, മനോധർമ്മ -
മിത്രയുമടത്തു സുവ്യക്തമാസവിക്കാനും
പണഭാനും സാധിച്ചില്ല തിരക്കും തിക്കുംമുലം
ഉണ്ഡാവാമല്ലപം യാത്രാങ്ങേശത്താലുറക്കവും
കുടല്ലുർ, വാഴേകട, കോട്ടയ്ക്കലെല്ലാമെന്ത്
കുട വനവർക്കില്ലിക്കളികാണുവാൻയോഗം.
മറ്റുചാനലിലിത്തേനേരത്തു സിനിമയാ -
ഞന്നുകൈവശം റിമോട്ട്, അവർമേരക്കോയ്മക്കാരും
പുലരാൻ കാലത്തന്ത്യരംഗമാടുനോൾ കളി -
വിളക്കിൽ നിന്നു ദീപ്തമാവു 'മാപ്പ'ത്തിൻ ഗന്ധം
നുണയാൻ പറ്റാറില്ലനൊറുക്കുറ്റമേയുള്ളു.
പറയാൻ സമാരോഹി, നൊല്ലാം പിന്നതികേമം!

വേദനവഗിംതതിട്ടും

ഇളം പിരീറ

വിവ : ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേഷ്ഠൻ

നീ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോൾ
മഴചാറികൊണ്ടിരിക്കുന്നു
പോയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും
നീ എന്തേ മനസ്സിൽ
തങ്ങിയിരിക്കുന്നു.
നീ ഇല്ലാത്തപ്പോഴും
നിനെ ഞാൻ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
നെഞ്ചുതേടി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന
ഓർമയുടെ ഉയർത്തുടിപ്പുകളെ
അവിടെത്തനെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്
ലാഡവത്തോടെ ഞാൻ നടക്കുന്നു.
എനിക്കായി നീ
ഒളിച്ചുവച്ചിരുന്ന
കാപട്ടങ്ങളാൽ...
വേദനയുണ്ടന നേരങ്ങളെ കടന്നും
പോക്കെടുത്തുനീ യാത്ര പറയുന്നു.
ഇളക്കി മറിയുന്ന ഓർമകളുകരുതി
പറയാതെ പൊയ്ക്കൊള്ളുക
വിശ്വസിക്കാനാകാത്ത വാക്കുകളെ
ഇനിയെക്കില്ലും ഞാൻ തിരിച്ചറിയട്ടു
വേദനിക്കുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടും
കൊത്താൻ വരും കാക്കകൾ
പിളർപ്പുണ്ടകിൽ
വന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കും
പാന്പുകൾ.

~എ

ഇമ്തിയാസ് യാർക്കൾ *

സത്രപ്പവിവർത്തന : പി. എ. ദിവാകരൻ

ഒരു ദിനമവർ പറഞ്ഞു: പെണ്ണിപ്പോൾ
വളർന്നല്ലോ; നാണം വരേണ്ട പ്രായമായ്
അതു താനേ വന്നതവളരികയായ്

തരുന്നൊരുത്തരം സുരക്ഷ പർദയി
ഉടലൊളിപ്പിക്കാനിടമൊരുക്കുന്നു.
ശരീരമാകവേ പൊതിയുന്നു തുണി,
ശവത്തിനേൽ മല്ല കിളച്ചിട്ടുന പോൻ

നിവർന്നു നിൽക്കുന്നു, ഇരിക്കുന്നു പിന്ന
പതിവുരിതിയിൽ പർച്ചിതർ. പക്ഷ,
കുറച്ചു കാപട്ടും കലർന്ന കണ്ണുകൾ
ചെരിച്ച് നോട്ടങ്ങൾ വിവിധമാക്കിയോർ

അവൾക്കുള്ളിൽ മങ്ങിക്കിടക്കയാണേതോ
മനുഷ്യജീവിതം തളർത്തുമോർമ്മകൾ.
ഒരുപക്ഷ, നിങ്ങളുന്നുവെച്ചത്
അതല്ലെങ്കിലെന്തെന്തു സഹനമേറ്റത്.
അതിലില്ലോ പകിഞ്ഞേഷ്മേകിലും
അതീവ ശ്രദ്ധയിൽ തുടക്കൾക്കു മയ്യു-
യൊരു പാപബോധച്ചുതിയറിവത്.

ഇളകാതെ ഞങ്ങളിൽക്കുന്നു, വസ്ത്രം
വളർന്നു ചർമ്മത്തോടിനിയും ചേരുവാൻ
ശരീരത്തിന്തെ ഈ ചുമരിൽകൂടി വെണ്ണ
വെളിച്ചമുള്ളിലേക്കരിച്ചിരഞ്ഞുന്നു
മനസ്സിൽ ശബ്ദങ്ങൾ പതുക്കെ ചൊല്ലുന -
തലയ്ക്കുന്നു, ഞങ്ങൾ വെടിഞ്ഞിടങ്ങളിൽ.

* കവിയിത്രി അറിയപ്പെട്ടുന ചിത്കാരിക്കുടിയാണ്

2002 ഫെബ്രുവരി - ഏപ്രിൽ

രവു ദിവാസപ്പന്നതിന്റെ രേഖക്ക്

പി. പി. ജാനകിക്കുട്ടി

“നേർത്ത നീലിമയിൽ വീണുരുണ്ടുതികൾക്കലെ !
 ഓർത്തുനിൽക്കുന്നു ഹിമകാവടിയാട്ടംമല ! ”
 ഈ വിശമഹാത്മുതഭംഗിയെ ആകാശങ്ങൾ..
 പുനിലാവായി ചിത്രീകരിക്കും ദിനാന്തത്തിൽ...
 ചിന്തനൻ മഹാർജ്ജവം കടഞ്ഞപോകും കാറേ...
 എന്നു സംഗീതാത്മക മന്ത്രശോഷമാണുള്ളിൽ.
 അങ്ങിങ്ങുനിഴൽ വീണ ജീവിത പ്രകാശന-
 സകൽപ്പങ്ങളാണെന്നെന്നു യാത്രയിലെല്ലായ്പ്ലാശും.
 നിദത്തൻ നീലാൺജനപ്പുമിഴി തുറക്കുന -
 ചന്തത്തിൽ കവിത്രമാട്ടുന വിചാരങ്ങൾ..
 “ഈ കൊച്ചുവാതായനും ചാരിനിൽക്കുന രാവു്
 ആഗോളാസ്യതയ്ക്കുള്ളിൽ കേഴുന്നു നക്ഷത്രങ്ങൾ ”
 ഏകാന്തപ്രദേശങ്ങൾ, കടലിൻതീരം, കാട്
 ഗ്രാമങ്ങൾ, വയലുകൾ, കടന്നുപോകും കാറേ...
 നീയുള്ളിലൊതുക്കുന കേഷാഭതാപങ്ങൾപോലും
 ഞാനെന്നെന്നു വീണയ്ക്കുമേൽ ഗാനമായെന്നും മീട്ടി
 നീ കൊടുക്കാറ്റായപ്ലാശാ ചുഴിക്കോളിൽപ്പെട്ട
 പ്രാണനെ തിരിച്ചെടുക്കുന്നതീ “ദിവാസപ്പനം”.

സെണ്ട്

കുറിഞ്ഞിലക്കോട് ബാലചന്ദ്രൻ

ഞാൻ

പെണ്ണാകാൻ മോഹിച്ചവനാണ്,
പൊൻ പുലരിയുടെ നേനർമല്ലവും
പാതിരാവിന്റെ നിഗുഡതയും
വിഹായസ്തിന് വിഹഗ മനസ്സുമുള്ള
വെറും പെണ്ട് !

കുട്ടിക്കാലത്ത്
കണ്ണാടിയിൽ തെളിഞ്ഞ മുഖം
നേർത്തെതാതുങ്ങിയ ചുണ്ടുകൾ
നാസിക്കത്തുനിലെ വിയർപ്പുകൾം
കീഴ്ത്താടിയിൽ തെളിഞ്ഞ

ചുഴിപ്പോയക
എല്ലാം
ഒരു പെൺബോധം
എനിൽ നിരച്ചുകൈണ്ടയിരുന്നു.

കൗമാരത്തിൽ,
കുടുകാരികളിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ട
മുഴമിനുപ്പുകൾ
ഞാനെന്നിൽ പരതി,
നിരാമനായി.

പിനെ

കൊത്തകല്ലുകളി
എന്റെ മനസ്സിലേയ്ക്കൊതുങ്ങി,
ഓരോ പെൺകാഴ്ചയും
എനിൽ നിന്നകലാൻ തുടങ്ങി.

• പ്രിയേ,
 നിന്മിലെനവനിതങ്ങൾ
 എനിക്കുതരിക
 എൻ്റെ അണ്ണുസ്വഹാടനങ്ങൾ
 നീ എടുത്തു കൊള്ളുക.
 ഈ കൊത്തകളുകൾ
 നിന്മല്ലെ,
 എനിക്കുതനെനയാണ് ചേരുക.

നിന്റെ യഹവനത്തിനുപകരമായി
 ഞാൻ പട്ടുത്തുയർത്തിയ
 താഴ്മഹലുകൾ
 വാവല്യകൾക്കിൽപ്പിടമായതെന്ത് ?
 ഞാനണിയിച്ച് പാദസരങ്ങൾ
 ഉപ്പുപരലുകൾ പോലെ
 സാന്ദീഭവിച്ചു പോയതെന്ത് ?
 ഈ ചാപല്യങ്ങൾ
 നിന്മക്കു ചേരുന്നേയില്ല !

ഈനി,
 നമുക്ക്
 കൂടുവിട്ടുകൂടുമാറുക
 എന്നിലെ
 ചിരപുരാതനമായ സ്ത്രീത്വം
 നിനക്ക്
 നിന്മിലെ
 പോസ്റ്റുമോഡേണൾ
 പെണ്ണമോഴി
 എനിക്ക്
 ഈപ്പോൾ
 ഞാൻ പെണ്ണും
 നീ പെണ്ണശുത്തുമായി.

സർഗ്ഗരേഖിയുടെ അതിരുതം

എൻ.വി.ട്രൈഡ്വിന്റെ ഈ വർഷത്തെ ശില്പശാലയിൽ രചനാദ്യാസം എന്ന അനുഭവം ആപ്പാദകരമായിരുന്നു. അതിന്റെ എളിയ അവലോകനം

കെ.പി.ശങ്കരൻ

ശില്പശാലയിലെ ശിക്ഷണംവഴി ആരെയെക്കിലും കവിയാക്കി കലയാം എന്ന വ്യാമോഹരമാനും, ഭാഗ്യവശാൽ, എൻ.വി.ട്രൈഡ്വിനെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒന്നുണ്ട് ; ശ്രദ്ധിക്കാൻ സന്മനസ്സുള്ളവർക്ക് രചന സംബന്ധിച്ച് സഹായകമായ ചില വെളിച്ചുങ്ങൾ സംഖാദങ്ങളിലും വീണുകിട്ടി എന്നിരിക്കും. കിട്ടിയതായിട്ടാണ് ട്രൈഡ്വിന്റെ അനുഭവം. അതുകൊണ്ടേതെ, ആണേഡാടാണ് എൻ.വി.യുടെ പേരിൽ പുരസ്കാരം കൊടുക്കുന്നത് ഒപചാരികമായിപ്പോവുകയാണോ എന്ന് ആശങ്ക തോന്തിയതോടെ ട്രൈഡ്വിന്റെ ഏർപ്പാടു നിർത്തിയതും, അപ്പോഴും, ശില്പം ശാല എന്ന അവസരം നവപ്രതിഭകൾക്കു നൽകി വരുന്നത് നിർത്തേണ്ടതില്ല എന്നു നിശ്ചയിച്ചതും. ഈ നിശ്ചയത്തിൽ തെറ്റില്ല എന്ന സാക്ഷ്യമാണ് ഇയ്യിടെ (മെയ് 10,11,12) എരവിമംഗലത്തെ ‘നാലു കെട്ടി’ൽ വെച്ചുനടത്തിയ ശില്പശാലയിൽ നിന്നു കിട്ടിയത്. എന്നല്ല, കഴിഞ്ഞ എത്രാനും വർഷങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് എററെ പ്രോത്സാഹകമായിരുന്നു ഇതുവണ്ണത്തെ അനുഭവം എന്ന് എടുത്തുപറയാൻ സന്തോഷമുണ്ട്. സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ നാലോ അഞ്ചോ നാലുകളെ കണ്ണഞ്ഞതാണവുക എന്നത് നിസ്സാരസംഗതിയല്ലല്ലോ. അതും, എതിരായ കോലാഹലങ്ങൾ കൊണ്ടുപിടിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്.

ശില്പശാലയുടെ ചിട്കളിൽ ഒരിനമാണ് നിർദ്ദിഷ്ടവിഷയത്തെ അധികരിച്ച് നിശ്ചിതസമയത്തിനുള്ളിൽ രചനയിൽ അഭ്യാസം ശീലിക്കുക എന്നതും. കവിതയെ ഇത്തരം വ്യവസ്ഥകൾക്കു വിധേയമാക്കാമോ എന്ന് താത്ത്വികമായ സന്ദേഹം ഉഡിക്കാം. അതിന് ഒന്നേയുള്ള ഉത്തരം, കവിത എന്ന വാക്ക് ഈ ഏർപ്പാടുമായി കൂട്ടിക്കുഴച്ചുകൂടെക്കിൽ വേണ്ട.'രചനാഭ്യാസം' എന്ന് കരുതലോടൊരുണ്ടോള്ളു ഇതിനു പേരിട്ടിരിക്കുന്നത് ! പിന്നെ, കവിതയിൽ വാസന പ്രചോദനം എന്നൊക്കെ വിളിക്കാറുള്ള ആ പ്രതിഭാസത്തോളമോ അതിലേരോയോ പക്ക്, അഭ്യാസം കൈത്തഴക്കം എന്നൊക്കെ വ്യപദേശിക്കേണ്ട ആ പ്രയത്നത്തിനും ഉണ്ട് എന്നതാണോള്ളു വസ്തുത. തുടക്കക്കാർ, വിശേഷിച്ചും, ഈ വശം തിരിച്ചറിയുന്നത് നന്ന്. എന്തു പ്രചോദനമായാലും, അതിന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമോ അനിയന്ത്രിതമോ ആയ പ്രവാഹം എന്നൊക്കെ കവിതയെക്കുറിച്ചു ധരിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതു മുഴുവൻ ശരിയല്ല. ആ പ്രവാഹത്തെ യമായോഗ്യം ഒരുക്കിയും തിരിച്ചും ഒക്കെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്ന രചനയെ പ്രയോജനപ്രദമാക്കാൻ. അനുസരിക്കാൻ വിഷമമുള്ളത് എന്നു പ്രത്യുക്ഷത്തിൽ തോന്നുന്ന ചില നിയമങ്ങൾക്ക് അധികമാക്കുന്നതുകൊണ്ട്, പ്രചോദനം, പലപ്പോഴും, കുടുതൽ ഫലം സൃഷ്ടിചേയ്ക്കും - പ്രചോദനത്തിന്റെ ആവശ്യം സമ്മതിച്ചാൽത്തന്നെന്നയും, അത് വിണുകിടുന്ന ഒരു കണിക മാത്രമേ ആവുന്നുള്ളു എന്നു മറക്കരുത്. അതിനെ ശില്പപരമായി കരുപ്പിടിക്കുക എന്നത് മിനക്കെട്ടിരുന്നു മുഴുമിക്കേണ്ട യത്നമാണ്.

രചനയ്ക്ക് ഒരു വിഷയം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, ആലക്കാരികമായി പറയുടെ, ഏഴുതാൻ വിസമ്മതമില്ലാത്ത ഹൃദയത്തിൽ ഏഴിയ നിലയിൽ ബിജാവാപം നടത്തുക എന്നാണ്, അതു നടക്കുന്ന തോടെ, പുർണ്ണമായി ഇഴപേരുക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള എത്രോ പ്രക്രിയയിലൂടെ, പിന്നെ രചന പൂർത്തിയാവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ആ സാധ്യതയുടെ പേരിൽ ഹൃദയം സമാഹിതമാക്കി, അനുമാ ചിതറാൻ ഈ യുള്ള സർഗ്ഗാത്മകതയെ ഒരു സമാധിയിലേയ്ക്കു കേന്ദ്രീകരിച്ച്, അങ്ങനെ ഏകമുഖമായി അടയിരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയും രചനാഭ്യാസത്തിനു സമയം നിശ്ചയിക്കുന്നത്. ഇതോക്കെ വേണ്ടവിധം ഉൾക്കൊണ്ടാൽ ഈ ഏർപ്പാടിനോടു വിപ്രതിപത്തിയൊന്നും വിചാരിക്കാനില്ല.

ശക്രക്കുറുപ്പായിരുന്നു ഇത്തവണ ശില്പശാലയിൽ ചർച്ചയ്ക്കെടുത്ത കവി. അതിനാൽ പ്രവർത്തകർക്കു തോന്തി, ആകാശം, നക്ഷത്രങ്ങൾ വഴിക്കു വല്ലതും രചനാഭ്യാസത്തിനു വിഷയമായി കൊടുക്കാം. മനസ്സു തുറക്കുടെ: ഇതിന്റെ പിന്നിലോന്നും മഹാഗാശമായ ഒരാസ്യ

തെന്ന് വുമില്ല. ആറരയ് ക്ക് അദ്ദോസം ആരംഭിക്കണം എന്നിരിക്കേ, അബ്യൂനിമിഷം മുന്ന് മുന്നാലു പ്രവർത്തകർ എക്കേശ ധാരണയോടെ അന്വോന്നും അളന്നും ചൊരിഞ്ഞും ഒരുവിഷയത്തിൽ എത്തിവീഴുന്നു. ഇത്തവണത്തെ വിച്ച് ‘നക്ഷത്രം വീഴൽ’ എന്നൊരു വിഷയത്തിലേ ത്രക്കായി! അതെന്നായാലും, വിഷയം എന്നതിന് കവിതയിൽ കേവല പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടതില്ലെല്ലാം. വസ്തുസത്യം എന്നതുവിട്ട് വ്യാവ്യാനസാധ്യത എന്ന നിലയിലെല്ലാം അതിനെ സമീപിക്കേണ്ടും? വിഷയത്തിലേയ്ക്ക് പ്രതികാരമകമായി ആണ്ഡിരങ്ങുക എന്നൊക്കെ പറയുന്നതിന്റെ പൊരുൾ ഇതുതനെ. വേറൊരുവിധത്തിൽ പറയട്ടു : ഓരോ വ്യക്തിയും വിഷയം തന്നെന്നതായി പരിവർത്തിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആസൃതകരുടെ നക്ഷത്രമേതോ, സാനിതാ എന്നെന്നെ നക്ഷത്രത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന അർത്ഥഗർഭമായ അഹനയോടെ, ആസൃതകരെ അംഗീതപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കണം - അപ്പാണു ഇത്തരമൊരദ്ദോസം ലക്ഷ്യം നേടുന്നുള്ളൂ.

ചിലരെകില്ലും അതുനേടി എന്ന ചാരിതാർത്ഥ്യം, ആ നേടണ്ടെല്ലാം ഇങ്ങനെ ഒരു കുറിപ്പോടെ ഇവിടെ കൊടുക്കാൻ തന്നെല്ലെല്ലാം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഇരുപതെല്ലാത്തിൽ നിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്ത നാലു മാതൃകകൾ മാത്രമാണീവ. മറ്റുള്ളവ തിരഞ്ഞും തിരഞ്ഞകാര്യമാണ് എന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. വിഷയത്തിനോടുള്ള സമീപനം വേണ്ടതു വിഹിതമായില്ല, നക്ഷത്രത്തെ വെറും നക്ഷത്രം എന്ന പരിമിതിയിൽനിന്നു വിമോചിപ്പിച്ചില്ല-ഇങ്ങനെ പല കാരണങ്ങളാലും അവ മാറ്റി വെയ്ക്കേണ്ടി വന്നത്. മറ്റാരു വഷം കൂടി: ചെന്നേപോലെ, ഇവയുടെ പരിശോധനയും എന്ന കുറെ ഒരു ‘ഉടനടി’ രീതിയിലായിരുന്നു! ഉദ്ദിഷ്ടമായ സംവേദനം അതിനിടെ സാധിക്കാതെ പോയിരിക്കാം.

പൊതുവായ ഒന്നുംല്ല നിരീക്ഷണം കൂടി പ്രസക്തമാണ് എന്നു തോന്നുന്നു. ‘നക്ഷത്രം വീഴൽ’ എന്ന പേരിന് അന്തര്ല്ലു പോരാ- ഇള ധാരണയും ചിലർ ഇരയായിട്ടുണ്ട്; ‘താരപതനം’, ‘ഉധുകുടുംബം’ എന്നെല്ലാം പുതിയെയാരു മുഴക്കെത്തിലും പോരായ്മ പരിഹരിക്കാൻ ആര്ഥമാർത്ഥമായി യത്തനിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. വാക്കിന്റെ ബാഹ്യമായ മുഴക്കവും കവിതയുടെ ആന്തരമായ മുഴക്കവും ഇങ്ങനെ നേർക്കുന്നേൻ ഇണക്കിക്കുടാ എന്നതേ ഇതു സംബന്ധിച്ചു ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. ‘വീഴൽ’ എന്ന തിന് അപോപ്യമായ വല്ല മഹത്ത്വവും ‘പതനം’ എന്ന അതിന്റെ പര്യായത്തിൽ ഉടിക്കുന്നു എന്നത് കാലപരശ്രാപ്പുട ധാരണയാണ്. നക്ഷത്രത്തിന് പുതിയെയാർത്ഥം ഉരുത്തിരിക്കുക എന്നു സുചിപ്പിച്ചുവെല്ലാം. ഇതിന്റെ അനുബന്ധമാണ് ഇനിയെയാരു നിരീക്ഷണം. കുമാരനാശാണ്,

മഹാതമാഗാനി എന്നാക്കയാവുമ്പോൾ, പുതുമ അശക്തമാണ് എന്ന തദ്ദേജ അവിടത്തെ അപര്യാപ്തത. അപേതിക്ഷിതമായ ഒരു വിതാന തതിൽ വിസ്മയം പോലെ വിഷയത്തെ ഉദ്ധീപ്പിക്കുന്നതിൽ അപ്പോൾ വിജയിക്കുന്നില്ല.

അങ്ങനെ വിജയിച്ച ഒരു മാതൃകകൊണ്ടാവാം ഈ അവതരണ തതിലെ ആരംഭം എന്നു വിചാരിക്കയാണ്. അതാണ് ലോപയുടെ 'നക്ഷത്രം വീഴ്ത്'. തലക്കെട്ടു തിരുത്തണമെന്നോ അതിനുവള്ളാരു വഴിക്കും ഗുരുത്വം തികയ്ക്കണമെന്നോ ഒന്നും ലോപയ്ക്കു തോനി ഡിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ, പീശുന നക്ഷത്രത്തെ താൻ സന്തമായി കണ്ണ തതിയിരിക്കുന്നു. ദ്രോണരോട് പരമഭക്തി വഴിയുകയായിരുന്നുവള്ളാ ഏകലവ്യരേഖ ഹ്യദയത്തിൽ; ദക്ഷിണയായി തന്നോട് വലംകൈയിരേഖ പെരുവിരൽ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, ശരി, 'ഇത്തോന്തർത്ഥം പോൾ' അതു സമർപ്പിച്ചു. പക്ഷേ അതോടെ, ദ്രോണരുടെ പ്രതിച്ഛായ ഉള്ളിൽ നിലനിന്നിരുന്നതിന് എന്തോ പതനം നേരിട്ടില്ലോ?... ഏകലവ്യരേഖ കാഴ്ച പ്ലാറ്റിൽ ഈ നിമിഷം തീരുമായി പകരുകയാണ് ലോപയുടെ കവിത. 'ഇരുട്ടിൽ വിളക്കായി നിന്ന നക്ഷത്രം ചിറകടർന്നു' പതിച്ചു എന്നല്ല, 'മനസ്സിലെ ഉമിയിൽ പടർന്നോ?' എന്നതെ ഈ ആശയത്തിനു കൈവരുന്ന വാദങ്ങൾക്കും. ഏകലവ്യരേഖ ഏറിയേറിവരുന്ന നീറ്റെത്ത സാക്ഷ്യ പ്ലാറ്റുത്താൻ സമർത്ഥമാണല്ലോ ഈ ഉമിത്തീയിരേഖ ബിംബം. ഈതാ വട്ട, ഉമിയിൽ നീറിൽ ഏറ്റെടുത്ത വേരോരു ശിഷ്യരേഖ ഓർമ്മ ഉണർത്താനും താരതമ്യം. നടത്താനും കുടി ഉതകുന്നു. ഈതായിരുന്നില്ലേ രചനയുടെ കലാപരമായ സമാപനം, ടട്ടുക്കെത്തെ ഒരീരടിക്കു സവിശേഷമായ സാധ്യകരണമുണ്ടോ? സംംഭവത്തിനിടെ, ഈ സന്ദേഹത്തിന് ഇരുവശത്തുനിന്നും സമർത്ഥമനും ലഭിച്ചു. അതോന്നും, കവിതയുടെ സാഹമല്ലതെ ബാധിക്കുന്നില്ല. ശില്പശാലയിലെ പർച്ചകൾ ഒരു പക്ഷേ ഏറ്റവും അർത്ഥഗർഭമായ നിഴ്സ്വത്തയോടെ ഉൾക്കൊള്ളുക എന്നതും ലോപയുടെ ശീലം. ഈ പക്കത സന്ദേഹത്തിലും ലോപ നിലനിർത്തിയിരിക്കുന്നു.

ആദ്യരാത്രിയിലെ കവിസദസ്സിൽ തന്റെ ഫ്രോക്കങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മുതിർച്ചയുടെ സുചന തന്ന അംഗമാണ് ചേനൻ. ആ മുതിർച്ചയോടെ സന്തുലിതമായിത്തന്നെ രചനാഭ്യാസത്തയും നേരിട്ടു. വിഷയത്തെ ആത്മനിഷ്ഠമായ വിതാനത്തിലാണ് ഈ സുഹൃത്തു പരിച്ചത്. ഞാനും നീയും ഒരുമിച്ചു യാത്ര നടത്തവേ, ഇവിടെ മറ്റു നക്ഷത്രങ്ങൾക്ക് എന്തു സ്ഥാനം? ആകാശം 'നമ്മുടെ'യാണ്; അതിലെ നക്ഷത്രങ്ങൾ, മോഹങ്ങളാൽ നാംതന്നെ കൊള്ളുത്തുന്നതും. അവ ക്രമേണ

കെട്ടുവിഴുന്നു. അപ്പോഴും, 'നിന്റെ കണ്ണിലെ രണ്ടു കൊച്ചുനക്ഷത്ര അൾ' തുവുന ഇതിരിപ്പകാശം മതിയല്ലോ നേർവ്വഴി തെളിയാൻ. നമുക്ക് അതിലൂടെ മുന്നോട്ടു നടക്കാം - അങ്ങനെ, വീഴുന നക്ഷത്ര അൾക്കിടെ, വീഴാത്ത നിത്യനക്ഷത്രം എന്ന സ്നേഹത്തിൽ വിശാസ മർപ്പിക്കുന്ന ലഘുഭാവഗൈതിയിലൂടെ ചേന്ന പൊഴിയുന്ന സാന്നം, കവിതയുടെ എക്കാലത്തെയും ഇടുവെപ്പായ പ്രത്യാശയെ ഗൃഹാതു രതയോടെ സ്വന്നിക്കുന്നു.

സംസാദംവാദങ്ങളിൽ സന്തം താളം പുറത്തെടുക്കാൻ സ്വല്പം ശകിച്ചുനിന്ന സന്താഷ്ഠ്, പിനെ, രണ്ടാംദിവസം രാത്രിയാണ് പൊള്ളുന്ന ഒരു കവിതയിലൂടെ സദാസ്ഥിതി പൊടുനുനെ പിടിച്ചുല്ലാത്ത. ആ ഉലച്ചിലിന്റെ ഓർമ്മ തണ്ണുകുംമുന്നേ, മുന്നാം ദിവസം രാവിലെ ഒഴിവു ഒരു കോൺഗ്ലോറേഷൻ എന്ന് സന്താഷ്ഠിന്റെ രചനാ ഭ്രാന്തിലേയ്ക്കു കടന്നുകേരാൻ മുതിർന്നു. അക്ഷരാർത്ഥ തത്തിൽത്തനെ ആഖ്യാതമെറ്റുപോയി എന്ന് എടുത്തു പറയുന്നു. ഇതു ശക്തമായ ബിംബവിധാനം സാധിക്കുക എന്നത് സാമാന്യത്തിൽക്കെ വിണ്ണ സിഖിത്തനെന്നു. കൊടുത്ത വിഷയത്തെ വെറും നിമിത്തമായി നീക്കിനിർത്തിയ സന്താഷ്ഠ് തന്റെ രചനയ്ക്ക് 'സാക്ഷി' എന്നാണ് തല കൈട്ടിട്ടു. അതെതു, കർത്തൃത്വം നഷ്ടപ്പെട്ട്, നമുക്കു നിയന്ത്രിക്കാനാ വാത്ത കൊടും ദുരന്തങ്ങളുടെ വെറും സാക്ഷിയായി നാം ഇടിയുക എന്നതാകെ ഇതു കാലസന്ധിയുടെ നിയോഗം. ഈ അവസ്ഥയുടെ നിശ്ചിതമായ ആവിഷ്കാരത്തിനാവാം, തീർത്തും സവിശേഷമായ ശൈലിയിൽ, സന്താഷ്ഠ് ആയുന്നത്. നിപുണശ്രാത്രങ്ങളുള്ള ഒരു സുപ്രധാന വഴിയേ വെകുന്നേരത്തെ അയവിറക്കലിനിടെ എന്നോടാരാഞ്ഞു: വാസ്തവത്തിൽ ശുജരാത്ത് എന്ന ആഖ്യാതത്തിന്റെ അവതരണമല്ലേ സന്താഷ്ഠിന്റെ രചന ? തലക്കെട്ട് അങ്ങനെ മാറ്റിയിട്ടുണ്ട് ബിംബങ്ങളും പുതിയൊരു പൊരുത്ത തന്ത്രാടെ അർത്ഥം ചുരത്തിൽനിന്നും അഭിപ്രായം?..... എന്നോ, 'സാക്ഷി'യിലെ സറീയലിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തെ ഇങ്ങനെ ഒറ്റമാനത്തിലേയ്ക്ക് അടക്കുന്നതിൽ എന്ന് അധികനാണ് എന്നേ തൽക്കാലം പറയാവു.

പേരു വെയ്ക്കാതെ - കവിതയ്ക്കും കവിക്കും ഒരുപോലെ-ഒരെ ലൂപ്പവും രചനാഭ്രാന്തിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട് എങ്ങൾക്കുകിട്ടി. രൂപത്തിൽ ഏറ്റവും എഴിയ, എന്നാൽ ഭാവത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയതായി അനുഭവ പ്പെട്ടു, ഈ പേരില്ലോ രചന. വിഷയത്തെ തന്ത്രായി വായിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അതുവഴി ഉംഖജത്തിന്റെ നാശിനി ലേയ്ക്കു വ്യാപിപ്പിക്കുന്നു എന്നതുകൂടിയതേ ഈ രചനയുടെ

വിശേഷം, 'പാതാളത്തിൽ പതിച്ച താരങ്ങളെ ആകാശത്തിൽ കാണാൻ' കഴിവുള്ള പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യരെ ഈ രചന മഹിത്വപ്പെടുത്തുന്നു. ഒപ്പ്, ആ കഴിവാണ് കവിയുടെ മാലികത്വം എന്ന മതിപ്പും ജനിപ്പിക്കുന്നു. 'നക്ഷത്രഗീതം' രചിച്ച മഹാകവിയുടെ പേരിൽ നടന്ന ശില്പശാലയെ അർത്ഥഗർഭമാക്കി ഈ ഉദ്ഘമം.

ശില്പശാലയുടെ സംഘാടനം എന്നത് ഒട്ടും സുഗമമല്ല. അതിന്റെ തത്ത്വാട്ടകളിൽ തട്ടിത്തടയുന്നോൾ ഇടയ്ക്കു തോന്നും, ഇത്രയൊക്കെ കേൾക്കു പേരുന്നത് എന്തിനുവേണ്ടി?..... എന്നാലോ, എന്തിന് എന്നു വിശദമമല്ലകില്ലോ, എന്നോ പ്രചോദനംകൊണ്ടു നവീകരിക്കപ്പെടുക എന്നതിന്തെ ഓരോ ശില്പശാലയ്ക്കുശേഷവും ഞങ്ങൾ അനുഭവം. അതോടെ, കേൾക്കുമ്പോൾ വിന്നമരിച്ച് അടുത്തതിന്റെ സംഘാടനത്തിനുള്ള ഉത്സാഹത്തിലേയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ എടുത്തു ചാട്ടുകയായി. ഇതിന്റെ രഹസ്യം,

“ഇതുപോലോരോനോർക്കേ, കേൾപുർണ്ണമീയത്തനു
പൊതുവേ നന്മയ്ക്കുതാനെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു”

എന്ന വൈലോപ്പിള്ളി രേവപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുമതെ, ഇപ്പോൾ കരുതുന്നു, ഇത്തരം മുന്നാലെണ്ണത്തിനു പിറവിയരുളാൻ കഴിയുന്നതോടെ, ഞങ്ങളുടെ ശില്പശാലാശിക്ഷണത്തിലെ ഒരിനമായി മാറിയ രചനാദ്യാസം അതിന്റെ പ്രയോജനം കണ്ണടത്തുകയാണ്.

ഏണ്ണമറ്റകൊടികളിൽ നിന്നും
 അടർന്നുവീണ നക്ഷത്രങ്ങൾ
 ചക്കപൊട്ടിക്കേശുന്നവരുടെ
 ഏഴുംയഞ്ചുംബാധിരുന്നു
 പാതാളത്തിൽ പതിച്ച
 താരകളെ
 ആകാശത്തിൽ കാണാൻ
 അവർക്കുമാത്രമല്ലോ കഴിവ്

നക്ഷത്രം വീഴ്ത്ത

പ്രോപ

നിന്നെ യാദരവോടെ, തുടിക്കും കൈയാൽ തൊഴാ -
 തൊന്തിനും തുനിഞ്ഞിടില്ലിനുഷ്ടല്ലെത്തും വരെ
 ഇതരളാന്തർത്ഥും പോലെൻ പെരുവിരൽതന്നെ -
 ശൃംഗക്ഷിണയെങ്കിൽ.... ഇല്ലതിൽ പരാതികൾ
 തെറ്റുന്നുമെന്തോണു കാടിന്റെ മകൻ കയ്യാൽ
 കാർമ്മുകമെടുക്കുവാൻ കൊതിച്ചാലുചിതമോ...?
 വിരൽ ഞാൻ വിറയ്ക്കാതെയെന്നിനാലറുതെടു -
 തിലയിൽ മുന്നിൽ വയ്ക്കെ നിന്മിച്ചി പകച്ചില്ല
 പേശികൾ വലിഞ്ഞില്ലയുള്ളിലെച്ചിരി ചുണ്ടിൽ -
 പടരാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ കൈകളാൽ തുടച്ചില്ല...
 മടങ്ങിപ്പോകെ നിർന്മിമേഷനാൽ നില്ക്കുന്നൊരീ
 നരദ്വാബത്തെ, യനുഗ്രഹിച്ചിലിഞ്ഞില്ല...
 തൻ പ്രിയശിഷ്യൻ ജിഷ്ണുവാകണമെന്നുള്ളതി -
 ലെന്തുണ്ടു ശകയ്ക്കർത്ഥം- നിന്മവഴി നേരാണാല്ലോ
 ഇന്ദ്രജാലങ്ങൾ കാടി സ്വലിയെപ്പാതാളത്തി -
 ലാംത്തുവാൻ മാത്രം വട്ടുജനിക്കും - കരയാ ഞാൻ.
 ഇന്നലെ വരയുള്ളിലാവണ്ണപ്പലകയിൽ -
 നിന്ന് പ്രിയമെഴും രൂപമിരുന്നു ചിരിയോടെ...
 എൻ ധനുർവേഗത്തിന്റെ കുതിപ്പിൽ നിയുണ്ടമാം
 പാമേയമായ് നീ - തേരുതകർന്നു, പതിച്ചു ഞാൻ
 ഇരുട്ടിൽ വിളക്കായി നിന്ന നക്ഷത്രം ചിറ -
 കടർന്നു മനസ്സിലെയുമിയിൽ പടർന്നേരീ..
 ജനപുസ്തകത്തിന്റെ കനകാക്ഷരങ്ങളി -
 ലൊക്കെയുമതിന്റെ ചാരം തുവി - ഞാനിരുട്ടിലായ്.....

നക്ഷത്രം വീഴ്ത്ത്

ചേദൻ ടി.എസി.

ഇതു നമ്മുടെ പാത,
ഇരുട്ടിൽപ്പോലും നമ്മൾ^ഈ
അറിവു പരസ്യരം
നടക്കാം നമുക്കൊപ്പം

രാത്രിയായ് പകലായി
സപ്പനമായ് യാമാർത്ഥമായ്
ജീവിതം കണ്ണുംകേട്ടും
സഖരിച്ചവർ നമ്മൾ^ഈ

ഉള്ളിലെ മോഹങ്ങളാൽ
നുറു നക്ഷത്രങ്ങൾ നാം
നമ്മുടെയാകാശത്തിൽ
കൊള്ളുത്തീയിരുശ്ശമാറ്റാൻ.

കാലങ്ങൾ കടന്നുപോയ്
അവരെയാക്കെയും മല്ലിൽ
വീണ്ണുകെട്ടുപോയ്, പകേഷ
എൻ്റെ കണ്ണിലെ രണ്ടു
കൊച്ചുനക്ഷത്രങ്ങൾ ത -
നീത്തിരി പ്രകാശത്തിൽ
ഇര വഴിയിരുട്ടിലും
നേർവഴി നമുക്കെന്നു
തൊന്തരിയുന്നു തോഴി
നടക്കാം മുന്നോട്ടു നാം.

സാക്ഷി

സന്തോഷ്, കോറമംഗലം

ചലവും ചോരയുമൊലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്
ഇരുൾക്കാട്ടിൽ മറയുന്ന
നപുംസകസന്ധ്യ.

ആദിയും അന്തവുമില്ലാതെ
ശുന്നുതയിലേക്ക് നീളുന്ന
തുരുന്നിച്ച ബന്ധങ്ങളുടെ ഒറ്റപ്പാളം

തീപിടിച്ച്
നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടാടുന്ന
വണ്ണിയിൽ
ജനലും വാതിലും
അപായച്ചങ്ങലയുമില്ലാതെ
നിസ്സഹായതയിൽ
ഞാനും വെന്തുനീറിപ്പിടയുന്നു.

ഒടുവിൽ
ലാവയുടെ മഹാന്തിക്കടക്കവേ
പാലവും വണ്ണിയും ഞാനും
ഉരുക്കിയൊലിക്കുന്നു.
അശനിമൈനുകൾ ഘടികാരം
കൊാത്തിവിഴുങ്ങുന്നു....
സാക്ഷിയായ രാവിൻ
ഒറ്റനക്ഷത്രമിഴി
ഉടഞ്ഞുവീഴുന്നു.

വിതുവൻ

വാസുദേവൻ കോറോ

1

എൻ്റെ മുതുമുത്തച്ചരൻ്റെ
അരുമയാം ആമയെ
ഉച്ചയുണിന് ചുട്ട് വിളവുമൊഴി
രോമം ചിന്തിപ്പിക്കാതെ വേവിച്ച്
മറ്റാരു മാംസം
കടിച്ചു വലിച്ചത്
ഓർമ്മയിൽ തികട്ടുന്നു.

2

ഒരോറു വിതുവലിൽ തുള്ളവിയ കാനൽജലം.
പുത്രമാവും മുരിക്കും മുരിച്ച്
ചുട്ട് പൊളളിച്ച ഹോര നിമിഷങ്ങൾ
പെരുമാരിമുലം പാതിവെന്ത്, കയ്ക്കുന്ന
മാംസം പശപശയായി.ചുറ്റിക്കുഴഞ്ഞ്
നന്നന്ത ചെണ്ട ഏകാട്ടി
പുരാവുത്തത്തിൽ
തളച്ച ജയനിദ്രയിൽ,
ശാശ്വതം, മുതുമുത്തച്ചരൻ്റെ ഈ എല്ലിൻകുട്.

3

ആമയുടെ വയറ്റിലെ ചുടലയിലേക്ക്,
ബലിക്കല്ലിൻ്റെ ഉറച്ച അടിത്തറയിലേക്ക്,
കിളച്ച കിളച്ച, മണ്ണ് മാനി,
കൃതിർന്നിറങ്ങിയ ചോരയുടെ നനവ്
തേടുന്നു, താൻ,
എങ്കിലും
ജീർണ്ണിച്ച ചിറകുകൾ വീശി
നാലൈരെയാരു ബലിക്കാക്കെ മലർന്നുപറക്കും.

കണ്ണാടികാണോളം ചിലത്

**സകറിയയുടെ "കണ്ണാടികാണോളവും" എന്ന കമയിലുടെ, ഒരേപ്പണം
ചേർക്കാട് സാന്ധിപനി**

'ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്ന ചെറുസംഭവത്തിൽ പ്രത്യേകശപ്പേ
ടുന്ന യേശു എന്ന യുവാവ് ഇന്ന് പരക്കെ അറിയപ്പെടുകയും വന്നണെ
പ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന രഹാളാൺ'- സകറിയയുടെ കണ്ണാടി കാണോ
ളവും എന്ന കമയിൽ നായകനായ യേശുവിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്
ഇങ്ങനെന്നയാണ്. അറിയപ്പെട്ട, വന്നണെപ്പെട്ട എന്നീ പദങ്ങൾക്കുതാഴെ
അടിവരയിട്ടുക: വിശ്വാസികൾക്ക് അവൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റവനാണ്,
ദൈവപൂത്രനാണ്, ലോകം മുഴുവൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നവനും കഷ്ണപ്പെട്ടു
നാവർക്ക് രക്ഷാമാർഗ്ഗമരുളുന്നവനും നായകനുമാണ്. എന്നാൽ യേശു
വിന്റെ യമാർത്ഥമുഖം ഇതാണോ? ദൈവികമായ കഴിവുകളുടെ ഭണ്യാ
രമല്ല, മറിച്ച് മാനുഷികമായ ബലഹീനതകളുടെ പെരുപ്പമാണ് അവന്റെ
ജീവിതത്തിൽ കണ്ണാടിനാവുക എന്ന് കസർഡിസാക്കിന് ബോധ്യ
പ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (ലാസ്റ്റ്‌ഡോ പ്രേസ്റ്റ് ഓഫ് കെക്ലസ്) എന്നാൽ ദൈവി
കത്തത്തിന്റെ അമവാ അന്താനസാധനയുടെ ഭാഗമായ അവധുതത്യം
മറ്റൊരുമഹാനാരെയും പോലെ യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തെയും സാധീ
നിക്കുന്നുണ്ട്.

സകരിയയുടെ കമയിലേയ്ക്കു തനെ വതിക. പത്തുപതിനേഴ് കൊല്ലതേതാളം പലയിടങ്ങളിലുമായി അലഞ്ഞ്, കണ്ണുമുടിയവരിൽ നിന്നും ഗുരുക്കെന്മാരിൽ നിന്നും അറിവുകൾ സംഭരിച്ച്, നാടിൽ തിരിച്ചെതുന്ന യേശുവിന് നേരിട്ടേ ദാഡിവരുന്ന പ്രധാന പ്രശ്നം ‘കുളി’യാണ്. ഇതെന്നൊരു വിരോധാഭാസം എന്നു കരുതാൻ വരെട്ട് സഹോദരിമാരും സഹോദരഭാര്യമാരും വയസ്സായ അമ്മയും ദുരൈനിന്ന് ചുമന്നുകൊണ്ടുവരുന്ന വെള്ളമാണ് ആകെയുള്ളത് എന്നുമനസ്സിലുാകിയ അയാൾ കുളിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാലും താടിമീശയിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട മണവും മീശയുള്ളിൽ പേനരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നതോന്നിക്കുന്ന ചൊറിച്ചില്ലും അയാളെ വിശ്വാസിക്കുന്നു. ‘കുളി’-എന്ന വലിയ പ്രശ്നത്തിൽ നിന്ന് അയാൾ ‘മീശ വടിക്കുക’ എന്ന രണ്ടാമതെത വലിയ പ്രശ്നത്തിലേയ്ക്ക് ചെന്ന തുന്നു.

‘നിനക്ക് വെശക്കുന്നുണ്ടോ? ഈതാ ഇപ്പോൾ പുഴുങ്ങിയ കൊച്ചക്കടയുണ്ട്’എന്ന അമ്മയുടെ ചോദ്യത്തിന് ‘ഇപ്പോഴാനും വേണ്ടമേ, ഞാൻ താടിയും മീശയും വടിച്ചുകളിൽനാലോ എന്നാലോചിക്കുകയായിരുന്നു’. എന്നായിരുന്നു യേശുവിന്റെ മറുപടി. ‘ഒന്നാളം പോന്’ തനെനക്കാണ്ക് കുടുംബത്തിന് ഒരു പ്രയോജനവുമുണ്ടായില്ലാലോ എന്ന വ്യമയാണ് വാസ്തവത്തിൽ വിട്ടുകാരുടെ കാരുണ്യത്തിലുള്ള കുളിയിൽ നിന്നും ഭക്ഷണത്തിൽ നിന്നും അയാളെ പിന്തിരിപ്പിച്ചത്.

‘അല്ലെങ്കിലും ഈ രോമാക്കാരരേപ്പാലെ നമൾ മുഖം വടിക്കാൻ പാടില്ല. താടി മീശയുള്ളതാണ് യുദ്ധരെ അന്തസ്സ്’ അമ്മയുടെ ഈ വിധിയിൽ നിന്ന്, യേശുവിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്ക്. വടിച്ചുകളിയാമെങ്കിൽ വടിച്ചുകളിയുകയും വളർത്തിയെടുക്കണമെങ്കിൽ വളർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യാവുന്ന താടിമീശയിൽ എന്തിരിക്കുന്നു എന്ന് ചോദിച്ചുകളിയരുത്. ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ താടി മീശകൾ ഷേവ് ചെയ്ത് പ്രത്യേകം പ്രപ്പെടുന്ന ഒരു തുംബാവിനെ സകലപിക്കുക-അച്ചനമമാർ, സുഹഃ തത്തുകൾ എന്നിവരിലെബാക്കെ ഈ നിസ്താരംസംഗതി എല്ലാമറ്റും വ്യത്യസ്തവുമായ പ്രതികരണങ്ങൾ ഉള്ളവക്കില്ലോ?

ഈദേവന പ്രത്യേകം നിസ്താരമെന്ന് തോന്നുന്നതും എന്നാൽ അതീവ ശാരവമാർന്നതുമായ കുളിക്കുക, മീശ വടിക്കുക, കണ്ണാടികാണുക തുടങ്ങിയ ചില ഭാവ ബിന്ദുകൾ ഈ കമയ്ക്കെത്ത് കോളി ഇക്കം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. മിശവടിക്കൽ പ്രശ്നം തനെ തുടരെട്ട്- ലൈലാപരിഞ്ഞു യേശുവിനോട്- ‘താടി മീശയില്ലെങ്കിൽ ചേട്ടൻ ഒരു നല്ല പെണ്ണി നെപ്പോലെയിരിക്കും’ ലൈലായുടെ ഈ അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിൽ എല്ലാണ്ടിരിക്കുന്നത്, യേശുവിൽ അയാളുടെ പുരുഷത്തെത സുചിപ്പിക്കുന്നതായി ആകെയുള്ളത് ആമുഖത്തുള്ള താടിമീശമാത്രമാണെന്ന പരിഹാസമല്ലോ? സ്വന്തം കുടുംബത്തെ സാരകഷിക്കാൻ വേണ്ടി എന്നും

ചെയ്യാത്തവൻ ഒരിക്കലും പുരുഷനാകുന്നില്ല. യേശുവിന്റെ അന്തർഗതങ്ങളായിത്തന്നെ കമയിൽ കാണുന്നലാശം ശ്രദ്ധിക്കുക:- അപ്പുന്ന് വയ്ക്കാതായിരിക്കുന്നു. അന്തിമാർ അലസൻമാരാണ്. കെട്ടിക്കാൻ ഇനിയും സഹോദരികൾ ബാക്കി. വാസ്തവത്തിൽ പെണ്ണുങ്ങളുടെ അഭ്യാസം കൊണ്ടാണ് പട്ടിണിയെ പട്ടിക്കുപറത്ത് നിർത്തിയിരിക്കുന്നത്. അമുഖ യെയും പെങ്ങളെയും ഇങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നത് ലജ്ജാകരമാണെന്ന ഭീകരസന്ത്യം അയാൾ അറിയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ കഴുതിൽ പണമില്ല.

വീണ്ടും യേശു തന്റെ ‘വലിയ പ്രശ്ന’ത്തിലേയ്ക്ക് കഷ്ടരം ചെയ്യണം. കഷ്ടരകാരനോട് കടംപറയാം. അങ്ങനെയാണ്, ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കുടാതെ വെപ്പട്ടിമാരെയും അവരുടെ മക്കളെയും കഷ്ടരക്കത്തിയുടെ മുർച്ചകാണ്ട് പരിപാലിക്കുന്ന തദ്ദേവുസ് എന്ന കഷ്ടരക്കാരൻ്റെ കടയിൽ അയാൾ എത്തുന്നത് (യേശു കമയിൽ ഒരു സാധാരണക്കാരനായ യുവാവാണ് അതുകൊണ്ട് ‘അയാൾ’.)എക ഭാര്യ എന്ന സദാചാരം ലംഘിച്ചുവെകിലും തദ്ദേവുസ് സ്വയർമ്മപാലനത്തിൽ വിട്ടുവിഴ്ച വരുത്തിയിട്ടില്ല. അങ്ങനെയുള്ള തദ്ദേവുസിന്റെ കടയിൽ വെച്ചാണ് നേരത്തെപ്പറഞ്ഞ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിക്കുന്ന മുന്നാമത്തെ സംഭവം - കണ്ണാടികാണുക എന്ന സംഭവം നടക്കുന്നത്.

ഈനി കണ്ണാടിയെപ്പറ്റി ചിലത്;

സകരിയയുടെ കമകളിലെ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും കടന്നുവനി കൂളി - അശുദ്ധനിമിഷങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് കടന്നുവനിക്കൂളി ഒരു വസ്തുവാണ് കണ്ണാടി.

സലാം അമേരിക്ക എന്ന സമാഹാരത്തിലെ ഒരു കമയിൽ ‘പ്രഭാതം വളരുന്നോറും ബാറിലെ വളരുന്ന ആൾക്കുട്ടത്തിലേയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ ഒന്നിനോന്ന് മാഞ്ഞു. മുത്തപ്പുരയിലേയ്ക്ക് പോകുന്ന ഞാൻ അവിടെ കണ്ണഭത്തുന്നത് ഞങ്ങളുടെ ശത്രുവിനെയാണ്. മുത്തപ്പുരയ്ക്കു പുറത്തെ ഭിത്തിയിൽ ആണിയടിച്ച ഒരു കൊച്ചു കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി അയാൾ മുടി ചീകുകയാണ്. ... അയാൾ കണ്ണാടിയിൽ ഒരു അവസാനത്തെ നോട്ടം നോക്കിയിട്ട് അടുക്കളെയിലേയ്ക്ക് കയറിപ്പോകാൻ ഞാൻ കാത്തു നിന്നു. പക്ഷേ ഇപ്പോഴയാൾ കണ്ണാടിക്കുമുമ്പിൽ നിന്ന് സഞ്ചര്യം നോക്കിക്കൊണ്ട് പുകവലിക്കുകയാണ്.

മറ്റാരുകമയിൽ, ‘മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെല എന്നിക്കുമനല്ലിലായത് ആദ്യത്തെ ദിവസം ജോസഫിനേം കെട്ടിപ്പിടിച്ച് യോക്കുടെ വല്പുബെഡ്രൂമിലെ വട്ടത്തിലെലാളു വാടകൾ ബെഡ്ഡിന്റെ നടുമല്ലുത്തിൽ മൊകളിലെ കണ്ണാടിലോട്ടും നോക്കിക്കൊടക്കുമ്പോഴാ’

കന്നാകുമാരി എന്ന സമാഹാരത്തിലെ ‘കരയുന്ന എന്തിൽ’ എന്ന കമയിൽ:-‘റൂയടിക്ക് സലുണിലെ കണ്ണാടിയും കുട്ടിക്കുഷ്ഠണാൻ്റെ തലയും പൊട്ടിച്ചു’.

ഇങ്ങനെ പലകാമകളിലും ഒരു ബിംബംപോലെ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്ന കണ്ണാടി ഈ കമയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനംതന്നെന്നയായത് ഒടുവം യാദ്യ ശ്വികമല്ല.

‘കണ്ണാടികാണ്മാളവും തന്നുടെ മുഖമേറ്റം

നന്നനു നിരുപിക്കുമെത്രയും വിരുപന്നാർ’ എന്ന പദ്ധതിനും കിളിപ്പാടിലെ വരികളുടെ അട്ടവെത്തെ ഒരു മുറി കമയ്ക്ക് തലക്കെട്ടായിരിക്കുന്നു എന്നത് കമയുടെ അന്തർഭാവത്തെസ്സംബന്ധിച്ചിടതേണ്ടാളും തികച്ചും സാർമ്മകമാണ്. വലിയ ഒരു ദുരന്തമാണ് കണ്ണാടിനോക്കിയാൽ ഉണ്ഡാവുകയെന്ന യേശുവിന്നിയാം. തന്റെ പാപങ്ങളുടെ കെട്ടിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറാണ്. സ്വയർമ്മമാചരിക്കാത്തതുമാത്രമല്ല അയാളുടെ മുഖത്തു കൂരുത്തെ പാപങ്ങൾ- ലൈംഗികമായ അരാജകത്രവും യേശു വിശ്രീ ജീവിതത്തെ പാപപകിലമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ നിഗമനം സാധ്യ കരിക്കുന്ന മട്ടിൽ ബിംബ സഭാവമാർജജിച്ചിട്ടുള്ള കമയിലെ ചില വാക്യങ്ങൾ നോക്കുക :-

(1) മീശയ്ക്കുള്ളിൽ പേനരിക്കുക

(2) ഒരു പിടയെ ഓടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കോഴിപ്പുവൻ അടുക്കലെയി ലേയ്ക്ക് പാഞ്ചതുകയറിവനു.

ഈ രണ്ടുവാക്കുങ്ങളും, സഹോദരിയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തി നിടയിലാണ് കടന്നുവരുന്നതെന്ന് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക !

യേശു കണ്ണാടിയുടെ ചരിത്രമാണ് അടുത്ത വാക്യം- (3) ഈ കണ്ണാടി സെസന്യാധിപരേണ്ട് ഭാര്യയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ക്ഷാരം ചെയ്തതിന് കിട്ടിയതാണ്. സെസന്യാധിപന് അത് കണ്ണിരിക്കണമായി രൂപു എന്നുമാത്രം. ഹോ ! റോമാക്കാരുടെ ഈ പോക്ക് എവിടെച്ചു നാവസാനിക്കും! ജീവിതത്തിൽ അവർക്ക് ഒറ്റച്ചിന്തയേയുള്ളു- റോമാ ക്കാരെക്കുറിച്ചാണ് ഈവിടെ പരാമർശമെങ്കിലും യേശുവിന് ആ കണ്ണാടി കാണ്ണുനോച്ച അത് തന്നെ പിടിച്ചുകൂലുക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു ണബ്ലോ. താനാഗ്രഹിച്ചതുപോലെ തന്നിക്ക് പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടി കില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അയാൾ പറയുന്നത്, കണ്ണാടിനോടായി- ‘എന്നി ക്കുകാണേണ്ടത് നീ കാണിക്കുമോ ? ഇല്ല ! ഇല്ല !’

പരിവ്രാജകമാരുടെ ജീവിതത്തെ ചരിത്രം കൊട്ടിശോലാഷിക്കു മെക്കിലും അവർക്ക് ത്രജിക്കേണ്ടിവരുന്ന സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെ വില അതിലുമെത്രയോ വലുതാണ്. ഈയൊരു ദുരന്തഭയം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നിമിഷത്തിലാണ് യേശു മഗ്ദലന മരിയത്തിന്റെ ചുടുള്ള മടിത്തട്ടിൽ ഭയന് ഒരു കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നത്. രണ്ടു നൃനാശങ്ങൾ ചേർന്ന് അധികമാവുന്ന (+)തുപോലെ രണ്ടു പാപജനങ്ങളുടെ സംഭ്രാം ഈ നിമിഷത്തിൽ നടക്കുന്നു. യമാർത്ഥത്തിൽ ഈ നിമി ഷംഖരെ അയാൾ കണ്ണാടിക്കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു.

യിഷ്ടന്യൂടെ അനിസ്മൂലിംഗങ്ങൾ

ഉള്ളി ആമപ്പാരയ്ക്കൽ

‘കവിതയുടെ ലോകപദം’

എം.എൻ.വിജയൻ. പ്രസാഡ്

സമീക്ഷ, കുഴപ്പറം, കണ്ണൂർ, വില : 50ക.

പറയുന്നപോലെ എഴുതുകയും എഴുതുന്നതുപോലെ പറയുകയും, ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതുമാത്രം പ്രസംഗിക്കുകയും, പ്രസംഗിക്കുന്നതൊക്കെയും ചെയ്യാനാവുമെന്ന് സമർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുക കൂട്ടോ സാധ്യമാണ്. ഇത്തരം ഒരുപാടുതയെ കർമ്മപരമതിലേക്കെതിച്ച അപൂർവ്വംവൃക്തികളിൽ ഒരാളാണ് ശ്രീ. എം.എൻ. വിജയൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ പുസ്തകവും വായനക്കാരനുമുന്നിൽ ഓരോ വാതിൽ തുറന്നിട്ടുന്നു. വാതിൽ കടന്ന് വായനക്കാരൻ ചെന്നെത്തുന്നത് ഒരേ ഇടനാഴിയിലേക്കല്ലോ, മറിച്ച് ഓരോ വിശാലഭൂമികയിലേക്കാണ്. ‘കവിതയുടെ ലോകപദം’ എന്ന പുസ്തകം തുറന്നിട്ടുന്നത് അത്തരമൊരു വിസ്തൃതിയിലേക്കുള്ള വാതിലാണ്. കനംവെച്ച ചിന്തയുടെ തെളിച്ചവും ബെളിച്ചവും ഇവിടെ നിരഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

‘കവിതയുടെ ലോകപദം’ പേരു സുചിപ്പിക്കുന്നപോലെ കവിതയുടെ ലോകത്തെക്കുറിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. നിരുപണരീതിക ഇപ്പറ്റിയുള്ള രണ്ടു ലേവനങ്ങളെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടല്ലോ ഇതു പറയുന്നത്. ആശാൻ മുതൽ കടമനിട വരെയുള്ള ചില കവികളെ വിലയിരുത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ ശ്രദ്ധയിൽക്കൂട്ടുകാതൽ. കാല്പനികതയുടെ ഘട്ടം മുതൽ ആധുനികതവരെ എന്നു സാമാന്യമായി പറയാം.

ഒൻപത് അദ്യാധികാരിയായി തിരിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രദ്ധയിലേ പ്രധാന ഭാഗം കവിതയുടെ ലോകപദം എന്ന പ്രമാഖ്യാധികാരം ആണ്. “കവിത ഭാഷയുടെ ഒരു പ്രയോഗമാണ്; അത് ഭാഷയുടെ പല പ്രയോഗങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്; അത് സാമാന്യമായ ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ, വീര്യവത്തായ പ്രയോഗമാണ്” എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങുന്ന ഈ ഭാഗം കവിതയെ മാത്രമല്ല കലകളുടെ അനന്തവിച്ചിത്രമേഖലകളും വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. വിദേശമായതിനെ അനുകരിക്കുക എന്നത് അപലപനീയമാണെങ്കിലും കവിതയിൽ ചിലപ്പോൾ ഗുണകരമാകാം എന്ന് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യരുടുടെ ‘അഗ്നിഷ്ഠ കാറ്റിൽ ഏരിലും’ എന്ന പ്രയോഗത്തെ ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ട് സമർത്ഥിക്കുന്നു.

പുതിയ യുഗത്തിൽ അനുരാഗത്തിനുപോലും മാറ്റം വരികയും, കാമുകി “കകുമപ്പു വറുക്കുവാൻ കരളിൽ കയറിനിന്നവർ” അല്ലാതായിത്തീരുകയും ജോലിക്കിട്ടാൻ തന്നെക്കാൾ സാധ്യതയുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയായിത്തിരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ജീവിതം രണ്ടുതവണ ജീവിക്കാൻ പറ്റില്ല എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു കവിത രണ്ടുതവണ എഴുതാൻ പാടില്ല. എൻ.വി. കൊച്ചുതൊമ്മനിൽ ആവിഷ്കരിച്ചത് പുതിയ കാമുകൾ / നായകൾ പ്രയോജനം കാമുകിക്ക് ഒരു കാവൽ നായയായി രിക്കുക എന്നതിനെന്നയാണ്. അപ്പനില്ലാത്തപ്പോൾ കാവൽ കിടക്കുന്ന; ഇറച്ചിച്ചോദിക്കാത്ത ഒരു കാവൽമുഖമാണ് കാമുകൻ അമവാദർത്താവ് എന്ന പുതിയ ബോധം ‘നളിനി’ക്കുശേഷമുണ്ടായ ബോധമത്ര.

പുരോഗമനകവിത മറ്റുള്ളവയിൽനിന്ന് വിഭിന്നത പുലർത്തുന്ന സന്നാണ്. കാരണം അത് ഒരു വ്യക്തിക്ക് അനശ്വരത നേടിക്കൊടുക്കാനുള്ള കവിതയല്ല; ഒരു ജനതയ്ക്ക് ജീവിതം നേടിക്കൊടുക്കാനുള്ള കവിതയാണ്. ഒരിക്കലെല്ലും പ്രയോജനമില്ലാത്ത വാക്കുകൾ എഴുതുന്ന ആളായിരിക്കുകയില്ല പുരോഗമനസാഹിത്യകാരൻ.

ലോകകവിതയിൽ വന്നുചേര്മ്മ ഒരു മാറ്റം അത് ഇൻഡനാഷണൽ ആകുന്നതിനുപകരം പ്രാദേശികമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രതിബന്ധം. ലോകം സന്നായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനുസരിച്ച് പ്രാദേശിക വ്യക്തിത്വബോധം കൂടിക്കൂടിവരുന്നു എന്ന ഒരു കാഴ്ചപ്പൂട്ട് ലേബകൻ മുന്നോട്ട് വെക്കുന്നുണ്ട്.

ആശാന്തേ സ്നേഹസകല്പത്തെക്കുറിച്ച് എന്നു സുചിപ്പിക്കുക മാത്രം ചെയ്ത ഗ്രന്ഥകാരൻ ചങ്ങസ്വീകരിതയെക്കുറിച്ച് ഹസ്യമെ കിലും അർത്ഥവത്തായ ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നു. ഒരു കവിതാന്തരേ വായനക്കാരെന്ന സൃഷ്ടിക്കുന്നു എന്നത് അപൂർവ്വമാണെന്നും അത്തരം അപൂർവ്വതയ്ക്ക് നിമിത്തമായ ആളാണ് ചങ്ങസ്വീകരണും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. തന്റെ ആസ്വാദകലോകത്തെ സ്വയം സൃഷ്ടിച്ച കവികുമാവൻ നന്ദിപാരാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനുശേഷം അതാവർത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് ഈ കാല്പനിക കവിക്കാണെന്നും ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു.

“എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരൂരുടെ കവിത അദ്ദേഹം ലോകത്തെ സമീപിക്കുന്ന ഒരു രീതിയാകുന്നു” എന്ന സാമാന്യപ്രസ്താവന കവിയുടെയും കവിതയുടെയും സവിശേഷ പ്രാധാന്യത്തിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു. ‘മഴവില്ലും ചുരൽ വടിയും’ എന്ന തലക്കട്ടിനുകീഴിൽ എൻ.വി.യുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട കവിതകളെ വിശകലനം ചെയ്യാനാണ് വിജയൻ ശമിച്ചിട്ടുള്ളത്.

‘കകാടിന്റെ കവിത; സമന്വയതലങ്ങൾ’ എന്ന അദ്ദൂര്യാധരതിൽ എൻ.എൻ. കകാടിന്റെ കവിതകളെ സംബന്ധിച്ച് സംക്ഷിപ്തമായ അവലോകനം നടത്തുകയാണ് ശ്രദ്ധകാരൻ. “കകാടിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവിക്കുക എന്നുള്ള ദുരന്തവും കവിതയെ ശൃംഗാരക എന്നുള്ള രണ്ടാമതൊരു ദുരന്തവും സഹിക്കേണ്ടിവനിട്ടുണ്ട്.” “ഭൂത കാലത്തിലും വർത്തമാനത്തിലും ജീവിക്കുക എന്ന ദുർഘടവുംകൂടി കകാടിനുണ്ടായിരുന്നു.” “പരിഹാസ്യമായിത്തിരുന്ന അനുരാഗം, സക്കിർണ്ണമായിത്തിരുന്ന ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ തന്റെ മനസ്സിൽ ഇട്ടു കൂടി നിൽക്കുന്ന് പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ സ്മൃതിയുടെ ഘടക അഞ്ചൽ ഒക്കെ സമാഹരിച്ച് എങ്ങനെ കളഞ്ഞൾ വരയ്ക്കാം എന്നതായി രൂപീകരിച്ചു അനേകണം” “കകാടിന്റെ മഹത്ത്വം അദ്ദേഹം തന്റെ വേദനകളെ ലോകത്തിന് നേരിട്ടറിച്ചില്ല എന്നുള്ളതും, ഒരിക്കലും തന്റെ വേദനകളെ ലോകത്തിന് അറിയിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല എന്നുള്ളതുമാണ്—” തുടങ്ങിയ പ്രസ്താവനകൾ കകാടിന്റെ കവിതയുടെ ആഴ്ഞേളിഞ്ഞെന്നു ഒരാളുടെ വെളിപ്പാടുവാക്കുന്നുള്ളാണ്.

കടമനിടക്കവിതകളിലെ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ചും ഈ ശ്രദ്ധമം നിവാർന്ന അവിവെങ്കിലും നിൽകുന്നുണ്ട്. വൈലോപ്പിള്ളിയെപ്പോലെ കടമനിടയും കറുപ്പിനെ സ്വന്നഹിക്കുന്ന കവിയാണ്. കാളിയെ സ്വന്നഹിക്കുകയും ഗൗരിയെ തിരഞ്കർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗൗരിയെ ത്യജിക്കുകയും കാളിയെ സ്വികരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നോൾ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഗൗരിത്തത്വം ത്യജിക്കുകയും കാളിത്തത്തവെന്ന അംഗീകരിക്കുകയുമാണ് കടമനിട ചെയ്യുന്നത് എന്ന അഭിപ്രായം ഉൾക്കൊംച്ചയുള്ളതാണ്.

പുതിയ നിരുപണരീതിയെക്കുറിച്ച് സാമാന്യാവലോകനം നടത്തുകയാണ് താരതമ്യേന ദീർഘിച്ച ‘പുതിയ നിരുപണവും പുതിയ വികശനവും’ എന്ന ലേവന്തതിൽ. പ്രഭാഷണംപോലെ ഒരുക്കമെല്ലാ തെപ്പായി എന്നതാണ് ഈ ഭാഗത്തിന്റെ പോരായ്മ. ശിമിലമായിക്കിടക്കുന്ന ചിന്താധാരകളെ അതേ അളവിലും തുക്കത്തിലും പകർത്തുകയാണ് ഇവിടെ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. എക്കിലും ധിഷണാശാലിയുടെ കൂർമ്മത പ്രസ്ഥാവനക്കുന്നുണ്ട്. ‘മുല്യനിർണ്ണയത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ’, ‘ഭാവനയുടെ ജനാധിപത്യം’ എന്നിവയിലും ചിന്തയുടെ ധാരാളിത്തം കാണുന്നു.

മലരയാളകവിതാസാഹിത്യത്തിലെ തിരഞ്ഞെടുത്ത ചില കവികളുടെ ചിന്താമയുമായ പഠനം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ ശ്രദ്ധമം എറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ചിന്തയുടെ തിളക്കവും ദേശഭാഷണികതയുടെ തെളിച്ചവും പ്രകടമാക്കുന്നവയാണ് എം.എൻ.വിജയൻ ഓരോ വാക്കും. കവിതയിൽ താല്പര്യമുള്ള ഏതു സഹ്യദയനും സ്വന്നമാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണ് “കവിതയുടെ ലോകപദം”.

പറുദിസയിലെ ഓർമകൾ

ഹ്ര. കെ. കെ. മേനോൻ

“ലോകത്തിൽ സ്വർഗ്ഗമുണ്ടെങ്കിൽ അതിവിടെയാണ്, അതിവിടെയാണ്, അതിവിടെയാണ്!” ദില്ലിയിലെ ചെങ്കൊട്ട് സന്ദർശിച്ചു ഒരു പേരഷ്യൻ കവി പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ. അത് അവിടത്തെ ദിവാനി ഹാസിൽ സ്വർണ്ണലിപികളിൽ എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

അമേരിക്ക കാണുന്ന രോർക്ക് ഈ വരികൾ ഓർമ്മവരും. ഇതു ശുചിത്വപൂർണ്ണവും മനോഹരവുമായ ഒരു രാജ്യം താൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

ഒരു കെട്ടിടം, അതിനുമുമ്പിൽ ഭംഗിയുള്ള പുച്ചുടികൾ, തൊട്ട് ടുത്ത് വ്യൂത്തിയുള്ള ഫുട്ട്‌പാത്ത്, പിന്നെ വിശാലമായ റോഡ്. വലിയ വലിയ കാറുകൾ മിനുസമുള്ള നിരത്തിലൂടെ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അധികവും മെർസിഡിസ് ബൈൻസ്.

ജീവിതം ശാന്തമായെഴുകുന്നു. തത്പൂരില്ല, നിങ്ങളുമായി പരിചയ മില്ലാത്ത ഒരാൾകുടി നിങ്ങളെ കണ്ടാൽ ചിരിക്കും. പിന്നെ ചോദിക്കും “ഹൗ ആർ യു ജൂയിൻസ്”. “ഹൗസുയുധു”എന്നതിനു പകരം അമേരിക്കക്കാർ അങ്ങനെന്നയാണ് പറയുക. “ഓ.കെ. താങ്ക്” എന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ “ഹും ഹും” എന്നുമാത്രമേ അവർ ഉരിയാട്ടു. ‘നോ മെൻഷൻ’ എന്നോ ‘വൈൽഡ്’ എന്നോ പറയില്ല. അമേരിക്കക്കാരുടെ പ്രത്യേകതയാണ്.

രാവിലെ നടക്കാനിരങ്ങിയാൽ നിങ്ങൾക്കെതിരെ വരുന്ന ഒരു മദായും ദേശയോ, സായ്പിഞ്ചേരുയോ കയ്യിൽ രണ്ട് ടിഷ്യുപേപ്പൾ ഉണ്ടാവും. നായ കാഷ്ടിച്ചാൽ പൊതിഞ്ഞ എടുക്കാനുള്ളതാണ് അത് പൊതിഞ്ഞതുകാണ്ടുപോയി കുപ്പ് ഇടുന്ന വലിയ ധ്യമിൽ ഇടും. ഈ ധ്യമിന് ചട്ടക്കങ്ങളുണ്ട്. ദിവസവും രാവിലെ ഗൃഹനാമനോ, ഗൃഹനായിക്കയോ വീടിലുള്ള കുപ്പ് അതിലിട്ട് അടച്ച് ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി നിരത്തുവകിൽ വയ്ക്കും. അത് കോർപ്പരേഷൻ വാനുകൾ വന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി, അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റാരു ധ്യംവയ്ക്കും എത്ര കിലും ഒരു വീടിന്റെ മുമ്പിൽ കുപ്പ് കിടക്കുന്നതുകണ്ഠാൽ വീട്ടുമയ്ക്കൽ കോർപ്പരേഷൻ പിഴക്കൽപ്പിക്കും. പിഛ ചില്ലറ സംഖ്യയെന്നുമാവില്ല.

അതുപോലെ വീടിനു മുന്നിലുള്ള ലാണ് വെട്ടി വെടുപ്പാകി വച്ചിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ പിഛ. അതിന് ജോലിക്കാരുണ്ട്. അവർ പുല്ലുവെട്ടിയത്രെ ലഘടിപ്പിച്ച കൊച്ചുകാറുകളിൽ വരും. അവർക്ക് മാസത്തിൽ ഒരു നിശ്ചിതത്തുക കൊടുക്കുകയേ വേണ്ടും. ചിലർ പുൽവെട്ടിയത്രങ്ങൾ വാങ്ങി അവർത്തനൊ ലാണ് വെട്ടി വൃത്തിയാക്കിവയ്ക്കും.

അവിടെ പ്രത്വായനക്കാർ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. വീടുകൾക്കു മുന്നിൽ ദിവസവും രാവിലെ പത്രക്കെട്ടുകൾ കിടക്കുന്നതുകാണാം. അവ വായിക്കാൻ പോലും ആരും മിനക്കെടാറില്ല. പക്ഷേ ദിവസവും അവർ ടി.വി.യിൽ വരുന്ന നൃസ് കേൾക്കും. ഭേദകൾ ഫാസ്റ്റ് കഴിഞ്ഞ ശേഷം അതൊരു പതിവാണ്. ഭേദതാവും ഭാര്യയും വാർത്തകൾ കേൾക്കും. സുന്ദരികളായ നൃസറീഡർമാർ ഒരു ചെറു പുഞ്ചിരിയോടെയാണ് നൃസ് വായിക്കുക. രണ്ടു മിനുട്ട് വാർത്തകൾ പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ റിപ്പോർട്ടർമാരുടെ റിപ്പോർട്ടുകൾ വരും. ഇടയ്ക്ക് അനുച്ചിതമായ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കും. എന്തു ജോലിയുണ്ടെങ്കിലും അനന്നതെന്ന നൃസ് കേട്ടിനുശേഷമേ അവർ പുറത്തിരിഞ്ഞു.

ഓരോ നഗരത്തിന്റെ നടുവിലും ഒരു വലിയ ഷോപ്പിങ്ങ് കോംപ്ലക്സ് ഉണ്ടാവും. അവിടെ പോയി എത്തു സാധനവും നിങ്ങൾക്ക് വാങ്ങാം. ആവശ്യമുള്ള സാമാന്യങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത ശേഷം കൗൺസിൽ കൊണ്ടുപോയാൽ അവിടെ ഏകവിറിട് കാർബ് കാണിച്ച് അവ കൊണ്ടുപോകാം. ഇവിടെയും, എല്ലാ സ്കാളുകളിലും നിങ്ങളെ സഹാ

യിക്കാൻ സുസ്ഥമേരവദനകളായ സുന്ദരമാരുണ്ടാവും. ഇന്ത്യൻ സ്റ്റാറുകളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ സ്റ്റാറുകളിൽ ധാരാളം മലയാളികളും കാണാം. നാട്ടിൽ ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ സാധനങ്ങളും ഈ 'സ്റ്റാളു'കളിൽ കിടക്കും.

അവിടെ എന്നെ ആകർഷിച്ച മറ്റാരു കാര്യം മീശകളുടെ അഭിവാദനം. ഇത് കേരളീയർക്ക് അത്യുതകരമായി തോന്നും. മീശകളുടെ നാടാണല്ലോ കേരളം. അതുപോലെ, ഇന്ത്യയെ അപേക്ഷിച്ചു, അവിടെ പുകവലിക്കാർ വളരെ കുറവാണ്. പുകവലിക്കാർ ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അത് ആഹ്മോ- അമേരികക്കാരും ഏഷ്യാക്കാരുമാണ്.

മിശ്രവിവാഹക്കാരെപ്പറ്റി. അനുരാജ്യക്കാരെ വിവാഹം ചെയ്ത അനവധി ഇന്ത്യക്കാർ അവിടെയുണ്ട്. അവർക്ക് യാതൊരുപരാതിയും മില്ലുന്നുമാത്രമല്ല, ഇന്ത്യക്കാരെ വിവാഹം ചെയ്തവരേക്കാൾ സന്തുഷ്ടരുമാണ്. അമേരികയിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവരായതുകൊണ്ട് അവർക്ക് കാര്യപാപ്തിയും, മറ്റൊള്ളെടുപ്പും, മറ്റൊള്ളെടുപ്പുമായി ഇടപഴക്കാനുള്ള ശീലവുമുണ്ട്. എൻ്റെ ബന്ധുക്കളിൽ മുന്നുപേര് വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത് അനുഭേദം ശക്കാരെയാണ്; ഒരാൾ ജർമ്മനേയും, മറ്റൊരാൾ ഗ്രീക്കുകാരിയേയും, വേറൊരാൾ ആഫ്രിക്കൻ അമേരിക്കനേയുമാണ്. അവർക്കെല്ലാം തന്നെ ഭർത്താവിശ്രീ വീട്ടുകാരോട് സന്നേഹവും, ബഹുമാനവുമുണ്ട്. ഇന്ത്യക്കാരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയേക്കാൾ അടുപ്പം നമുക്ക് അവരോട് തോന്നുകയും ചെയ്യും.

അമേരിക്കൻ എക്യനാടുകളിലെ മാനിനിമാർക്കിടയിലൂള്ള മറ്റാരു ശീലം എന്നെ അത്യുതപ്പെടുത്തി. അത്താഴം കഴിഞ്ഞാൽ കുട്ടം ബക്കാർ ടി.വി. സെറ്റിനുമുമ്പിൽ ഒത്തുചേരാറുപതിവുണ്ട്. അതുപോലെ, ഒരിക്കൽ എൻ്റെ അടുത്ത് ഇരുന്ന് റിമേട്ട് നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നത് എൻ്റെ സന്നേഹിതശ്രീ ഇറ്റലിക്കാരി ഭാര്യയാണ്. മലയാളിയായ നെറ്റ് ശ്രദ്ധിക്കുന്ന പട്ടാളിയിരുന്നു സ്കൈറ്റിൽ (നെറ്റ് ശ്രദ്ധിക്കാണ് അവിടെ ഏറ്റവും പ്രയംകരനായ സംവിധാനകൾ)

പടം പകുതി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യുവതിയുടെ കൈപ്പടം എൻ്റെ കൈപ്പടത്തിനു മീതെ അമർന്നു. പെട്ടെന്ന് ഞാൻ കൈപ്പടം പിന്നിലേ ത്തക്കുവലിച്ചു. പിന്നെ ആ കൈവന്നത് എൻ്റെ തുടയ്ക്കുമൈത്തയാണ്. പരിശേഷത്തോടെ ഞാൻ ബന്ധുവിനെ നോക്കി. സതസ്തിഖമായ പുണ്ണി മാത്രമേ ആ മുവത്തുള്ളു!

സിനിമ കഴിഞ്ഞ ഉറങ്ങാൻ പോകുമ്പോൾ ഞാനും ബന്ധുവും തനിച്ചായി. അയാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. "ചുമലുരസുകയും, കൈ തൃടയിൽ വെയ്ക്കുകയുമൊക്കെ ഇവിടെത്തു സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ പതിവാണ്. അപോൾ ചേട്ടും ചേരുന്നുകൊടുക്കണം. നമേംബർ അടുക്കുമ്പോൾ നാം അങ്ങോടും അടുക്കണം. നിസ്സഹകരണമരുത്. അവർ അത് അപമര്യാദയായി എടുക്കും".

ഹാവു ശാസം നേരെ വിണ്ടു! അയാൾ എന്തെങ്കിലും സംശയി കുമോ എന്നായിരുന്നു എൻ്റെ ഭയം. ഇനി ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളാം എന്ന് ഞാൻ അയാളോടുപറഞ്ഞു.

പിറേന്ന് കൈവെച്ചത് ഞാനാൻ, തുടയിൽ പിടിച്ചതും, നുംളി യതും. അവർ ഫിലിം ആസ്വദിക്കുന്നതോടൊപ്പം ആ വാസ്തവ്യപ്രകട നവും ആസ്വദിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്തി. പിന്നീട് കുടുതൽ അടക്കവു കയും ചെയ്തു.

അമേരിക്കകാർക്ക് പല ആംഗീരത്തികൾ ആശോലാഷിക്കാനുണ്ട്. താങ്കൾ ഗിവിങ്ങ് ദേ യും, ക്രിസ്തുമസ്സുമാൻ അവയിൽ പ്രധാനം. പിന്നെ ഫാദേഴ്സ് ദേ, മദേഴ്സ് ദേ തുടങ്ങിയ ആശോലാഷങ്ങൾ വേരോയുമുണ്ട്.

താങ്കൾ ഗിവിങ്ങ് ദേ അവരുടെ സ്വാത്രത്യുദിനമാണ്. ആ സുഖി നാജുളിൽ വീടിൽ പാർട്ടികൾ ഒരുക്കുന്നതുപോലെ അവർ മറ്റു വീടുകൾ സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്യും. പരിശുദ്ധമായ വൈൻ അന്ന് നാടാകെ ഒഴുക്കും. അതുപോലെ തീറ്റ് സ്ലാധനങ്ങളും. മദ്യപിക്കുന്നതിലും തിന്നുന്നതിലും അവർ സമർത്ഥരാണ്. നമ്മൾ കഴിക്കുന്നതിലും ഇരട്ടി അവർക്കഴിക്കും.

ആശോലാഷങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭക്ഷണ തന്നെ നൃവേണ്ടി അവർക്ക് ‘ബാർ ബേ ക്യൂ’ എന്ന ഒരേർപ്പുംടുണ്ട്. പുറത്തുള്ള ലാണിലോ, പുഴയക്കേതോ, കത്തിട്ടുകത്തിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ഇരുസ ടൂപ്പും വെയ്ക്കും. അവയിൽ വെച്ച് പച്ചമാംസം പൊരിച്ചടക്കും. ഒരു പീപ്പിലാണ് ഈ അടുപ്പ് നിർമ്മിക്കുക. അത് ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാം. ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് തീൻ മേശകളും കസാലകളും ഇട്ടിരിക്കും. സുവശിരത്തുമായ വൃക്ഷത്തിനുകളുടെ തണലിൽ, നദിയിൽ നിന്നോ തടാകത്തിൽ നിന്നോ വരുന്ന കുളിർക്കാറ്റേറ്റ് ബാർബേക്കും നടക്കുന്നു.

അമേരിക്കയിൽ സ്റ്റ്രീക്ലേക്കാൾ നല്ല പാചകൾ പുരുഷരും രാണ്. ബാർബേക്കുവിന് കാലേകൂട്ടി ബന്ധ്യകളും സ്നേഹിതരായും എത്തും. ശ്രമിക്കാൻ ചെറുപ്പക്കാരോടൊപ്പം വയസ്സും തുമുണ്ട്. സ്റ്റ്രീകൾ ആ ജോലി സന്നാഹത്തോടെ വിട്ടുകൊടുക്കും. അവർ ബീറ്റ് കഴിച്ചുകൊണ്ട്, നാടുവർത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞ്, അക്കലെ ലാണിൽ ഇരിക്കും.

അവിടെ മുതിർന്ന പുരുഷരും അപ്പെൻഡിജോ അമയുടെയോ കുടെ താമസിക്കുന്ന ഏർപ്പാടില്ല. എൻ്റെ ആദ്ദോ അമേരിക്കകാരൻ നായ ഒരു സുഹൃത്തിന് നാലുപുത്രരായും ഒരു പുത്രിയുമാണുള്ളത്. അവരെല്ലാം പുറമെ താമസിക്കുന്നു. അയാൾക്ക്, താൻ താമസിക്കുന്ന വീടിനു പുറമെ വേറെ മുന്നു വീടുകളുണ്ട്. അതിലെബാരു വീട്, മുത്തമ

കൻ ജോൺസ് വാടകയ്ക്കെടുത്ത് കൂടുംബസമേതം താമസിക്കുന്നു. ആശോഷഭിവസങ്ങളിൽ അച്ചുനെന സഹായിക്കാൻ എല്ലാ മകളും എത്തും.

അമേരികയിലുള്ള മിക വീടുകളിലും ബേസ്മെന്റ് ഉണ്ട്. അത് വീടിനടിയിലാണ്. ബേസ്മെന്റുകൾ വളരെ സൗകര്യമുള്ളതാകി തന്നീർക്കാൻ വീടുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ആഫീസ് ടേബിൾ, ഒരു ശ്രായിങ്കറും, ബൈഡറും, ഫോറിലറ്റ് എന്നിവ അതിലുണ്ടായിരിക്കും എറ്റവും വിശാലമായ ബാഗും ടി.വി.യും.

ബാറിൽ വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വീതുകൾ, ബീർ, കോനിയാക്ക്, വിസ്കീ, ജീൻ എന്നിവ സംഭരിക്കുന്നു. ഏതു വേണ്ട കിലും ബാർമാനോടു പറഞ്ഞാൽ മതി. ബാർമാൻ അതിമികളിൽ ഒരാളായിരിക്കും.

അവിടെ ധമാർത്ഥം അമേരിക്കകാർ എഴുപതുശതമാനമെ കാണും. ശ്രീകമ്പകാർ, ഇറ്റലിക്കാർ, ജൂതരാർ, ജപ്പാൻകാർ, ചീനകാർ, ഇന്ത്യക്കാർ, ലങ്കകാർ, പാകിസ്ഥാനികൾ മറ്റ് ഏഷ്യകാർ എന്നിങ്ങനെന നല്ല ഒരു വിഭാഗം അനുരാജ്യകാരാണ്. അവിടെ താമസം തുടങ്ങിയാൽ മടങ്ങിപ്പോകുന്ന പ്രശ്നമില്ല.

ശ്രീകമ്പകാരുടെയും ഇറ്റലിക്കാരുടെയും ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള ഒരാചാരം രസകരമാണ്. അവരുടെ കുട്ടികളുടെ ഒന്നാം ജനദിനം അർഡാടപുർവ്വം ആശോഷിക്കുന്നു. കോക്ക് ദയിലിനിടയ്ക്ക് അർദ്ദനഗണ യായ സുന്നതി പ്രത്യുഷപ്പെടും. പിന്നീ സംഗിതത്തിന്റെ താളത്തിന് അവർ നൃത്യമാടും. അപ്പോൾ അതിമികളിലെലാരാൾ അവരെ സമീപിക്കും. അവളോടൊപ്പം ഒരു ടിന്റ് ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ, അതിമി പണമെടുത്ത് ആദ്യം സ്നേഹിന്നുള്ളിലും പിനെ സ്കർട്ടിനുള്ളിലും തിരുകും. അതിനുശേഷം പോയി സൈറ്റിലിരിക്കും. പിനെ മറ്റൊരാൾ വരും. അങ്ങനെ പലരും വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടായിരും ഡോളർവരെ ചില പ്പോൾ അവർക്കു ലഭിക്കും. അതിനുശേഷം ശിശുവിന് ഭാവുക്കങ്ങൾ നേർന്നുകൊണ്ട് എല്ലാവരും തിരിച്ചുപോകുന്നു.

ആദ്യം കാണുമ്പോഴും, വിടപറഞ്ഞ് പോകുമ്പോഴും അമേരിക്കൻ വനിതകൾ ചെയ്യുന്ന ആലിംഗനം അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റാരുസവിശേഷതയാണ്. വളരെ ഹാർദ്ദമായിട്ടായിരിക്കും അത്. അതിനുശേഷം കവിളിൽ അമർത്ഥി ഒരുമയും! ആദ്യമൊക്കെ നിങ്ങൾ അസരക്കുമെക്കിലും പിനീട് ശീലമായിത്തീരും.

അങ്ങനെ, സർജ്ജത്തിന്റെ പടവകളിന്തീ നാം നാട്ടിലെത്തുമ്പോൾ, ഏതോ മായാലോകത്തുനിന്ന് തെരിച്ചുവിണ ഒരു പ്രതീതിയാണ് ഉണ്ടാവുക. ലോകത്തിൽ ഒരു പറുദീസയുണ്ടെങ്കിൽ അതവിടയാണ്, അമേരിക്കയിൽ.

വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയരുടെ

കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല

ആതുരസേവനത്തിന്റെ ഒരു നൂറ്റാണ്ട്

ആർഷവും പുരാതനവുമായ ആയുർവൈദപാരമ്പര്യത്തെ കാലാനുസ്യത്തായി നവീകരിച്ചതിൽ അദ്ദിതിയ പങ്കാണ് വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയർ വഹിച്ചത്. അദ്ദേഹം 1902-ൽ സ്ഥാപിച്ച കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല ഇന്ന് ലോകപ്രശസ്തമായ ആയുർവൈദസ്ഥാപനമാണ്.

ആര്യവൈദ്യശാലയുടെ പ്രധാന പ്രവൃത്തിമണ്ഡലങ്ങൾ

- ⦿ ആയുനികരിതിയിൽ നടത്തുന്ന രണ്ടു ചികിത്സാക്രമങ്ങൾ കോട്ടയ്ക്കലും ധർമ്മപരിശീലനം
- ⦿ അഞ്ചുറിലേരി ശാസ്ത്രീയാശയങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന രണ്ടു നിർമ്മാണശാലകൾ - കോട്ടയ്ക്കലും കണ്ണികോട്ടും
- ⦿ ആയുർവൈദവികസനത്തിനായി വിദ്യാഭ്യാസം, ഗവേഷണം, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം, ഒഴിവാദാശയംസ്വന്നതോടുങ്കുന്ന എന്നിവ.
- ⦿ അർഹരായ രോഗികൾക്കായി ധർമ്മശൂപ്തി
- ⦿ കമകളിയുടെ ഉന്നമനാർത്ഥം പി.എസ്. വി. നാട്യസംഘം

ഞങ്ങൾ നേരിട്ടു നടത്തുന്ന ശാഖകൾ

കോഴിക്കോട് * പാലക്കാട് * തിരുവ് * എറണാകുളം * തിരുവനന്തപുരം * ആലുവ * ചെറേൻ * കോട്ടയം * കണ്ണൂർ * കോയമ്പത്തുർ * നൃബിംഗി * കൊൽക്കത്ത * സൈക്കന്ദരാബാദ് * മധ്യര

ഇന്ത്യയിലാണെങ്കിലും ആയിരത്തോളം

അംഗീകൃത ഏജൻസികൾ

കുടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് ബന്ധപ്പെട്ടുക : ജനറൽ മാനേജർ

ESTD.1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ
ആര്യവൈദ്യശാല

(ഒരു ചാർഡ്ബിൾ ടെസ്റ്റ്)
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503 (കേരളം)

Vaidyaratnam P. S. Varier
1889 - 1944

ഫോൺ : (0493) 742216 ഫാക്സ് : (0493) 742572, 742210

Website: www.aryavaidyasala.com

E-mail : kottakal@vsnl.com/kottakal@md3.vsnl.net.in